Ze života turisťáků

Strašlivý Uragán

&

spol

2002

2002

spol

&

Strašlivý Uragán

Ze života turisťáků

Výtisk pro Planoucí Růži

© Strašlivý Uragán, 2003
© Divoká Orchidej, 2003
© Kvetoucí Pampeliška, 2003
© Planoucí Růže, 2003
© Přiletěl-z-Vesmíru, 2003
© Sněhová Lilie, 2003
© Šedý Vlk, 2003
© Velký Grizzzly, 2003

Úterý 2. dubna

Asi v půl šesté jsme byli v Praze. Večer jsme se ještě sešli na schůzce, po níž jsme šli do hospody zhodnotit akci a doplnili jsme ještě dva poslední demonstrační body. A taky nějakou poezii, která hovoří za vše:

Tomášovi bude ráno špatně,
na servírku vzpomene si jenom matně.
V žaludku to víno víří,
Tomáš ratím jenom hýří.
Sylva nám tady všem šyká,
špatnou pověstí pak za to pyká.

Tak zase za rok na velikonocích...

4. *Abychom stvořili tolik děr větších než auta, abychom mohli nechat zmizet všechna auta.*
5. *Aby všechny částice (i ty v Anglii) byly normální.*
6. <škrtnuto>
7. *Aby se víc používaly přechodníky v češtině.*
8. *Aby se dalo psát ve vlaku.*
9. *Všichni budou dávat přízvuk na předposlední slabiku. Začněme u sebe!!!*
10. *Se vším výše uvedeným začněme nejdříve u sebe.*
11. *Aby všechny přednášky začínaly vždy, když sú všetky relevantné osoby prítomné.*
12. *Ať všechny vlaky staví v Dolní Lutyni.*
13. *Aby všechny autobusy jezdily ke mně domů.*
14. *Aby všetka čísla bola prirodzená.*
15. *Abychom už konečně šli spát a přestali demonstrovat.*
16. *Aby byl zřízen ring, kde by se lidi hádali.*
17. *Aby se lidi nehádali.*

Taky jsme se věnovali poezii:

My sme stáří turisti,
Taky pěkný nudisti.

Na srázech je náledí,
medvědi se najedí.

Tento malý blbníček se nerdá –
– ve skutečnosti je to jasná hvězda.

Asi v jednu ráno jsme přece jen šli spát.

Milé děti!

Dostává se Vám do rukou opravdu výjimečná knížka. Není to řádná latinská pohádka o sedmihlavých dracích, princeznách, babách Jagách a švarných junácích (i když i takoví zde vystupují), jak by se Vám na první pohled mohlo snad zdát. Postavy Divoké Orchideje, Kvetoucí Pampelišky, Planoucí Růže, Sněhové Lilie, Přiletěl-k-Vesmíru, Strašlivého Uragána, Šedého Vlka a Velkého-Grizzzzzzlyho sice navánějí pohádkovostí, ale... Tyto neobyčejné bytosti jsou, věříte tomu nebo ne, Vaši rodiče a prarodiče! To čumíte, co?

Stalo se nestalo, asi tak začátkem roku 2002 (ba, ba, hodně a hodně vody již uteklo...), kde se vzala, tu se vzala, začala se formovat skupinka turistáků, kteří v sobě časem nalezli zalíbení a byli spolu v dobrém i zlém, o zkouškovém i po zkouškovém, v kospodě i venku, pěšky, na kole i na bruslích, v suchu, na dešti, ve vodě i pod vodou, prostě všude. Od svého učitele, Velikého Pedra, se naučili, jak přežít v drsné přírodě. Sjížděli s ním dravé řeky a šlajsny, na Slovensku lovili medvědy, osvojili si téměř všecky plavecké styly, dostávali tu nejlepší teoretickou i praktickou přípravu pro celý budoucí život.

Abyste ani Vy nebyly ochuzeny o nejlepší školu života, kterou Vám dnes již pravděpodobně nikdo jiný nedá, neboť Veliký Pedro se odhodlal odejít do důchodu, připravili Vám Vaši rodiče vydání svých pamětí. O každé významnější akci napsali zajímavý a poutavý příběh, že se až sami divili, co všechno se tam vlastně událo.

Ponořte se tedy nyní do neuvěřitelných příběhů této neorvlučné skupinky lidí, obdivujte jejich odvahu, odhodlání a statečnost

nost (hlavně však obdivujte Strašlivého Uragána, on to má rád), prožívejte jejich radosti i strasti, splněná i nesplněná přání, dopouštějte se s nimi jejich životních chyb a omylů a pak jich společně s nimi líčce litujte, buďte mnohdy stejně bezradní a roufalí, jindy zase plni elánu, a možná ve stáří (a po několikerém přečtení této knihy) konečně pochopíte, jaký je rozdíl mezi pohádkou a skutečným životem.

A možná, že to někdy pochopí i oni sami.

Vaši milující (pra)rodiče.

Cestou do Vrútek hrajeme ve vlaku různé hry. Nejprve si předáváme desetník a padesátník s rekurzivním dialogem, „Na“, „co?“, „desetník“, „desetník?“, „desetník“. Kupodivu obě mince už asi na třetí pokus oběhnou celé kolo. Pak na sebe děláme „hu“. A nakonec se plácáme do stehen, máváme rukama a voláme na sebe „Marta, Marta, ušní, ušní“ apod. Prostě obvyklá intelektuální zábava vysokoškoláků…

Ve Vrútkách se dáváme z vlaku do dlouho vyhlédnuté pizzerie. Sedíme u stolu s Daliborem, Tomášem, Davidem, Idou, Sylvou a Martinem (D.). Pavel nám oznamuje, že jelikož je nás sedm, bude muset jeden z nás jít spát do vedlejšího vagonu do kupé s Pábou a Baďálem. Nejprve chceme stříhat. Za tím účelem naučíme nováčky techniku hromadného stříhání. Tréningově stříháme o to, kdo rozkrájí první pizzu. Pak si říkáme, že by bylo možná lepší losovat. Než k něčemu takovému dojde, vrátí se Martin (D.) ze záchoda a prohlásí, že by stejně rád v noci spal, takže se klidně obětuje pro kolektiv. Pak se debata stáčí na to, že je to v Praze hrozné s auty a že by se s tím mělo něco dělat. Pročež se rozhodujeme demonstrovat za to, aby byla v Praze zrušena auta. Ve čtvrt na deset už nastupujeme do vlaku. Chvíli musíme řešit problémy s lístky. V Harmanci nám Pavel rozdal sčítací lístky pro cestu domů. Tomáš ten svůj někam zašantročil a dal místo něj ten na cestu do Zvolena. Nakonec naštěstí lístek našel. Pak Pavlovi ještě chvíli trvá, než přesvědčí průvodčí, že jedna a jedna jsou dvě a že sčítacích lístků je správný počet a ten, který chybí chybí i s člověkem. O chvíli později nás navštěvuje v kupé Hanka a říká Tomášovi, že s těmi lístky jsou přece ještě nějaké potíže a že má navštívit průvodčího. Jde samozřejmě o aprílový žertík, ale Tomáš se nechává nachytat a naivně se vrhá vedle k Pavlovi, aby to vyřešil.

Ve vlaku pak pokračuje do jedné hodiny ranní debata o plánování demonstrací. Seznam toho, zač bychom měli demonstrovat se nám pěkně rozhojnil[10]:

1. *SV*[11] *Šodo.*
2. *Aby byla svobodná vůle silnější.*
3. *Aby byly časy lichí.*

[10] Poslední dvě položky jsme přidali až večer v hospodě
[11] Severomoravské

zíme sedlem Turecká cesta (pokud mne paměť neklame) a vylézáme na prudký sráz Priečneho vrchu (1047m), kde zastavujeme na oběd. Vody se ovšem nedostává, neboť jsme ji neměli kde dnes nabrat. Jde proto z větší části o konverzační zastávku. Dalibor vyměňuje s Martinem (P.) a Katkou čtvrt litru vody za dvě tyčinky a tatranku. (Dalibor platí těmi tyčinkami, aby bylo jasno.)

Pak vede cesta v podstatě už jen dolů z kopce až k silnici z Turčianských Teplic do Banské Bystrice, která tady překonává sedlo Malý Šturec. Odpojujeme se od červené značky a jdeme do údolí potoka po polní neznačené cestě. U potoka se mohu konečně napít a dobrat tekutiny do plastu. Zanedlouho procházíme kolem portálu nejdelšího (česko)slovenského tunelu (přes 4 kilometry), ze kterého táhne pěkná zima. O kus dál docházím Dalibora, který právě dokončil koupání v potoce. V tom ho neváhám následovat. Koupám se samozřejmě nahý a když nás dochází Pavel, zdrživší se focením portálu tunelu, fotí i mě, čemuž bohužel nemohu zabránit. Oblékám se právě včas, abych se vyhnul mezinárodní ostudě – právě přicházejí nějací turisté.

Docházíme do Horného Harmance, kde leží na zemi vyvrácený kříž s Jéžišem. Bohužel se nám ho nedaří postavit, tak ho alespoň opíráme tak, aby byl vidět ze silnice. Míříme dál do Dolního Harmance, kde prý má být nějaká hospoda. Krom toho tam sídlí Vojenský kartografický ústav, z nějž pocházejí všechny naše mapy a Harmanecké papierne, z nichž pochází toaletní papír Harmasan. Hospoda je ovšem zavřená a VKÚ ani Harmanecké papierne nevidíme. Jdeme proto čekat na nádraží na vlak. Cesta k němu vede asi sedmdesát výškových metrů do prudkého kopce.

Nádraží je ověnčené z obou stran tunely. Po krátké svačině hrajeme hru jménem Lagora. Na plošinu se postaví konstrukce z větví. Hráči se postaví do kruhu a chytnou za ruce. Pak zmateně běhají okolo větví a ten, kdo je shodí na zem, vypadává. Ve druhém kole zůstávají nakonec ve hře jen Dalibor s Martinem (D.). Šlo o velice vyrovnaný, napínavý a docela dlouhý souboj. Chlapci ukazují neuvěřitelné, až nadlidské výkony co do obratnosti i síly. Vsázím dvacet korun na Dalibora proti Sylvě, která vsází na Martina. Po vyčerpávajícím zápase přece jen padají větve k zemi. Na první pohled to vypadá, že je shodil Dalibor, ale ukazuje se, že Martinova ruka šla chvilku před ním držíc Dalibora pod krkem. Takže to nakonec dobře dopadlo a vyhrál jsem dvacku.

V následující zastávce přistupují Pepa s Gregorem, zdrživší vzadu.

Obsah

Slovo Velkého Grizzzlyho k potomkům iii

Velikonoce 1

Obrázek Strašlivého Uragána 19

Básnička od Strašlivého Uragána 21

Cyklovýlet 23

Obrázek Divoké Orchideje 33

Básnička od Divoké Orchideje 35

Vandr na Ameriky 37

Obrázek Kvetoucí Pampelišky 55

Básnička od Kvetoucí Pampelišky 57

Výlet na Brdy 59

Koncert Vladimíra Merty 75

Obrázek Přiletěl-z-Vesmíru 91

Básnička od Přiletěl-z-Vesmíru 93

Vandr do Novohradských hor 95

Obrázek Sněhové Lilie 123

Básnička od Sněhové Lilie 125

Silvestr na Katčině chatě 127

Obrázek Šedého Vlka 153

Básnička od Šedého Vlka 155
Škaloud 157
Vyšší Brod 173
Obrázek Velkého Grizzzlyho 197
Básnička od Velkého Grizzzlyho 199
Silvestr 201
Seznam postav 221

Pondělí 1. dubna

Ráno je trochu zamlženější než obvykle a kolem slunce se tvoří duhové kolo, jež znalci nějak nazývají, ale nepamatuji si jak. Ida si dala na noc pod sebe svetr, takže jí prý bylo tepleji. Během balení si jdeme vyfotit medvědí stopy. Necháváme k nim Idu položit dlaň pro srovnání velikosti. Jednotlivá stopa je asi 1,523246 krát větší. Dobalivše, jdeme hledat vrchol. První vychází Pavel s větší skupinkou. My je pak s menší skupinkou následujeme a snažíme se hledat jejich stopy. Za chvíli mi připadá, že se ta cesta nějak divně točí, až nakonec vyjdeme zase u svých batohů, takže vlastně nevíme, jestli jsme byli, nebo nebyli na vrcholu Flochové[9]. Cestu jsem zkusil absolvovat naboso v sandálkách, protože sníh byl ještě namrzlý. Nebylo to však nic moc, takže nedoporučuji.

Před samotným odchodem nám ještě Dalibor dělá hromadné vrcholové foto. Pak už míříme zpátky dolů do sedla pod Svrčinníkem. Tam potkáváme nějaké běžkaře, kteří Pepovi radí, kudy se máme vydat. Zejména vyjadřují pochyby, jestli najdeme zkratku z Malého Šturce do Horného Harmance, jelikož cesta tam není značená. Bez ohledu na jejich rady se vydáváme opět po červené na Svrčinník. Z vrcholu je krásný výhled na Veľkou Fatru. Vpravo (na východ) od ní je vidět kousek Nízkých Tater a na druhé straně kus Malé Fatry. Pepovým dalekohledem vidíme na Veľké Fatře i hotel pod Kráľovou studňou, u nějž (a někteří v němž) jsme vloni o velikonocích nocovali. Krom Kráľovej studne (1384m) je vidět Krížna (1574m). Pokochavše se výhledem, jmou se Dalibor, Tomáš a Martin (D.) skákat ze srázu saltopády. Já si prozměnu nahoře stavím prvního jarního sněhuláka.

Vyřádivše, pokochavše a oddechnuvše si, dáváme se opět na cestu. Se Svrčinníku padá cesta prudce dolů. Těsně pod vrcholem se někteří dávají opět do saltopádů. Sylva ovšem nikoli, jelikož se o sebe dnes bojí. Po chvíli opouštíme opět mou mapu, takže se už orientuji jen podle značek. Scházíme dolů s prudkého srázu a pak jdeme chvíli po rovině. Hledě na stromy kolem sebe, dohaduji se, jestli ten s hrubou tmavou kůrou nemůže být habr. Když se zeptám Idy a Sylvy, tak mi odvětí, že neví a nakonec se shodnou, že půjde nejspíš o smetánku lékařskou, protože se podobá podbělu. Pak klesáme s ještě prudšího kopce. Nedá se přímo říci, že scházíme, neboť se povětšinou jedná spíše o klouzání. Prochá-

[9] Což je ovšem špatné, protože ani nevím, jestli jsem byl, nebo nebyl v Kremnických vrších.

tak, či onak, je zde dost místa pro tábor. Zpívajíce různé čardáše, vyšlapáváme do rytmu místa pro stany. Já si pak vyšlapávám ještě místo pro spaní, jelikož chci spát pod širákem, k čemuž se rozhoduje i Tomáš. Místa si navíc vybíráme na straně bližší k medvědím stopám, takže se vlastně obětujeme pro kolektiv jako živé návnady. Rozbivše tábor, vydáváme se hledat dřevo na oheň. Vrchol je zalesněný horskou smrčinou[8], takže sem tam nějaká souška se tu najde. Dalibor s Tomášem si vyhlédnou jednu velmi nepoddajnou na dohled od tábora a jmou se ji lámat. Využívají k tomu vší své obratnosti a síly. Je nám opět dopřáno vidět vynikající artistické a akrobatické výkony, ale souška se nevzdává a nakonec zůstává nepokořena.

Celkem rychle se nám podaří nasbírat slušnou hromádku a na jednu sirku se mi daří zapálit větvičky a od nich ostatní dřevo (takže dneska to nebylo z kůže břízy, jak by pravil klasik). Ale dřevo je tak suché, že by možná stačilo vrhnout trochu plamennější pohled. Za chvíli se nás tedy většina schází u ohně, čímž tento plní svou odvěkou sociální úlohu. Večer si zpíváme různé písně, takže myslím, že všechna divá i nedivá zvěř se uchyluje raději do jiných hor. Krom toho si Ida se Sylvou suší boty a ponožky. S ponožkami se k nim tentokrát přidává více členů výpravy. Mě se například podaří ty svoje kapku připálit, takže je možno říci, že naše počínání mělo pochybný výsledek. Oheň tu zase během večera vytvořil pěkný kráter. Když spálíme všechno dřevo, které jsme nasbírali, jdeme spát. Někteří jedinci si ještě na dobrou noc zavyjí na Měsíc a většina z nás si vyčistí zuby. Zuby si ovšem nečistí Tomáš, který později prohlásí, že když si jednou někam vzal kartáček a pastu, tak se mu všichni smáli. David zase prohlašuje, že ty potvůrky, které vytvářejí zubní kaz, spí zimním spánkem, takže není potřeba nějakou zubní hygienu provádět. (Krom toho si ovšem zapomněl kartáček i pastu, nebo si je nebral schválně, protože si myslel, že by si musel vyplachovat ústa sněhem, teď už si přesně nevzpomínám.)

Nakonec přece jen uléhám ke své první noci pod širákem na sněhu a navíc ještě v takové výšce. (V konjunkci, v disjunkci by asi nešlo o první noc.) Pravdou ovšem je, že od včerejška trochu přituhlo, takže si během noci musím přiobléknout svetr. Poněvadž jdeme spát až po půlnoci, tak je to vlastně už zítra...

[8] Radim by koukal... Vůbec myslím, že by se mu místní lesy velice líbily.

Velikonoce

Místo děje: Kremnické vrchy

Časové období: 29. 3. 2002 – 2. 4. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Až na množinu míry nula podmnožina členů MFTouristáku. Jmenovitě: Pavel, Iurka, Martin a Katka Pelantovi, Petr (od Katky z práce), Pepa, Gregor, Pavlíček, Ida, Sylva, Martin, Dalibor, Tomáš, David, autor a ve vedlejších rolích Pába a Badál

kdyby udělali s Idou nějaký hromadný saltopád a já bych je při tom vyfotil. Po krátkém obědě se jdeme k potoku pro vodu nechtějíce čekat u čůrku, než se natočí všechny naše lahve a vydáváme se opět na cestu.

Procházíme Kordícke sedlo a vycházíme na Tablu (1178m). Stále se nám nedaří najít vhodný terén pro saltopády. Buď je kolem nás rovina, nebo je příliš tma na focení, anebo jde naopak příliš prudký sešup po straně dolů. Kousek před rozcestím Pod Tablou (se žlutou, 1152,1m) konečně nacházíme u připojující se cesty vhodné místo. A skutečně se výše uvedení turisté dají do díla. Sejmou si batohy, počkají až se připravím k focení a vyřešivše drobné organizační záležitosti jako, kdy se dají do skoku, jak vlastně budou skákat a jestli si Ida nechá svetr, se vrhnou hromadně dolů. Skoků provedou několik. Největší talent projevuje Tomáš, který se pořádně rozbíhá a skáče už skoro salta, což pochopitelně všichni obdivujeme. Dalibor prozměnu zkouší ve sněhu hvězdy a přemety. Taky pěkné.

Po chvíli nás docházejí Pepa s Hankou, kteří se drží povětšinou vzadu. Zaujati skoky, rádi by ještě něco viděli. Přemluvíme tedy Tomáše, aby si hodil ještě jedno salto a Dalibor k němu přidá tři hvězdy. Pepa zase ukáže na oplátku holubičku s batohem.

Po těchto prostocvicích se vydáváme opět na cestu. Sledujeme stopy kolegů, kterí jsou daleko před námi. Jde ovšem o velmi krátké kroky, takže se v nich nejde moc dobře[7]. Kousek za rozcestím se náhle dává Pepa do běhu a mizí v dáli. Za chvíli potkáváme naši výpravu, jak se vyhřívá na Sluníčku na trávě u lesa. Na chvilku si sedáme a Sylva se nám svěřuje, že podle nějakého dotazníku na téma výběru povolání by měla být hrobníkem (ráda by totiž pracovala venku s lidmi).

Cesta vede po vrstevnici až k rozcestí s modrou, odkud pak stoupá do sedla mezi Svrčinníkem (1312,8m) a Flochovou (1316,9m), nejvyšší horou Kremnických vrchů. V sedle se pro chvíli odpojujeme z červené značky a místo na Svrčinník stoupáme na Flochovou, na jejímž vrcholu se chceme utábořit. Cestou nahoru zpíváme rozličné písně, zejména Ej, Macejko, Macejko. Na vrcholu potkáváme medvědí stopy (já se o nich sice doslechnu až zítra, ale logicky to patří sem) krásně vytlačené do sněhu.

Vrchol je velmi plochý, Pavlíček později vznese hypotézu, že Flach je v němčině plochý a že možná odtud pochází jméno tohoto kopce. Ať

[7] Jde o Katčiny kroky. Katka později vysvětlí, že proto raději chodí jako první. Protože kroky ostatních jsou na ní moc dlouhé.

kolik je v ní sněhu ale nevím, proč jí nazývají suchou.

Slézání se skalky s jeskyní je velmi náročné, dokonce je jištěné řetězy. Těch jsem ovšem využil jenom já (jak ti lidé mohou jít kolem řetězů a nepoužít jich?) Pod nimi Daliborovi uklouzne noha a skončí na zadku. Pochopitelně ho neopomenu upozornit, že měl sestupovat za pomoci řetězu a nic by se určitě nestalo. O minutu později sedím těsně za ním na tomtéž místě. Nechápu, čemu se všichni smějí. Při výstupu na Kremnickou skalu zahlédám ještě pokračování jeskyně v podobě díry a jednoho závrtu.

Za Kremnickou skalou slézáme k tunelu (sedlo Tunel 1150m), který je vytesán zkrz hřeben ve výšce 1143 metrů nad mořem. Jde o hornický tunel, vytesaný už někdy ve 14. století za účelem přepravy stříbra a mědi z hutí v Banské Bystrici do Kremnické mincovny. Zastavujeme se jen na chvilku na focení a něco sladkého. Pak se vydáváme nahoru na Vyhnatovou (1282,6m), kde se možná zastavíme na oběd. Je tam ale moc sněhu, tak si říkáme, že sejdeme do sedla, kde snad bude na oběd lepší terén. Cesta vede po hřebínku přes Kamennou (1281,3m) a Plešinu (1205m) do Kordíckeho sedla (1117,1m).

Při sestupu s Plešiny se náhle Ida zastaví a pravíc, že je to tady ideální místo na saltopády[6], jme se sundávat batoh. Ještě ji chvilku zdržím, abych si mohl vyndat foťák, tuše něco zajímavého. Vskutku, Ida začíná provádět ukázkové saltopády. Jeden si taky zkusím a zeptám se, jestli si myslí, že to bude provádět ještě někdo jiný. Naznačí, že Sylva, ale nakonec se nám nechce čekat, protože za námi není nikdo v dohledu, a raději se dáváme opět z kopce. Téměř v sedle zahybáme na lyžařskou stopu a zacházíme asi 200 metrů k chatě, u níž teče čůrkem z roury voda. Krom toho je tam přístřešek a krásně tam svítí Sluníčko, takže se tady rozhodujeme poobvědvat a nabrat vodu. Nějací lyžaři nám potom radí, že o kus dál je potůček.

Za chvíli doráží i zbytek výpravy. Sylva se na nás chvilku kouká a pak se otáže, jak to, že jsme tady, když jsme byli celou dobu za ní. Na to je ovšem velmi těžko odpovědět. Davidovi leze po bundě ještěrka (že se jí chce v tom sněhu být vzhůru), ale musím ho přesvědčit, aby ji hned nestřepával a abych si ji mohl vyfotit. Pak přesvědčujeme s Idou Davida, Dalibora, Tomáše, Sylvu a Martina (D.), že by bylo výborné,

[6] Saltopád ja tělocvičný úkon, při němž se cvičenec odrazí nejlépe ve směru z kopce otočí se ve vzduchu a dopadne ideálně na zadek (nohy jsou poněkud nedostižný ideál), méně ideálně na záda.

Úvod

Tradiční turistická velikonoční akce se letos odehrávala v Kremnických vrších. Začali jsme v sobotu ráno ve Zvoleně a došli jsme na severu do Dolního Harmance. Počasí bylo krásné, Slunce pálilo a pod nohama chroupal sníh, co lepšího jsme si mohli přát...

že bychom mohli vyvolávat duchy. Nemůžeme se ale shodnout, koho bychom mohli vyvolávat. Rozpočítáváme se tedy a na Dalibora padne, aby určil vhodného ducha. Pak na něj taky padne, aby byl médium, což odmítá a považuje výsledek za nepravděpodobný. Za médium nakonec určujeme Tomáše, jediným výsledkem ale je, že spadne dvakrát na zem. Takže jdeme nakonec spát.

Neděle 31. března

Ráno se probouzíme do letního času. Přesto kolem nás sníh neroztál. Jinak je ovšem krásně jasno. David vytahuje na vaření zcela nový benzinový vařič, jejž chodí pak všichni obdivovat. Hoří opravdu krásně. Ida nám prozměnu sděluje, že jí v noci byla pěkná zima. Alumatka vskutku není vhodná podložka pro spaní na sněhu. Pro příště jí tedy radíme, aby si jeden ze svetrů dala místo na sebe pod sebe. Jak se balíme, obdivujeme taky hloubku díry, kterou jsme večer vytvořili ohněm. Tomáš se ne a ne vzbudit. Čeká totiž stále, že mu někdo připraví snídani, což se ovšem plete. Když ho ovšem popotáhneme i s Daliborem kousek z kopce (Dalibor táhne velice silně a utrhává mu kousek karimatky) a věnuji mu zbytek mazance s marmeládou, přece jenom vylézá ze spacáku. Pepa odbíhá se spoustou lahví dolů pro vodu, a když se vrátí a zbalí, můžeme vyrazit.

Cesta vede přes Lopúchový vrch (1195,7m) po cestě s krásnými vyhlídkami na zasněženou Veľkou Fatru a Nízke Tatry. Na Lopúchový vrch vede kousek prudce do kopce. Jak vystupujeme nahoru, vidíme, že na nás kouká nějaký běžkař. Tak si říkáme, že to bude sranda, až posvišťí dolů, ale zklame nás, protože když vylezeme nahoru, zjišťujeme, že stopa ten krpálek obchází. Nahoře se chvilku zarážíme a mládež se věnuje koulování. Pak procházíme Králickým sedlem (1185,2m) na Mýtny vrch (1221,4m) a Bystrickým sedlem (1190m) na Skalku (1231m), jejíž 312 metrů vysoký stožár vysílače jsme mohli obdivovat už včerejšího večera pěkně rozsvícený a dnes jsme se podle něj mohli krásně orientovat. Jak se blížíme k vyhlášenému lyžařskému středisku u Skalky, hustota běžkařů houstne. Na Skalce má být podle mapy kruhový výhled, ale kde nic, tu nic. Tak si alespoň u výhledu na severovýchod dáváme čokoládu a Sylviny perníčky. V následujícím sedle mezi Skalkou a Kremnickou skalou (1212m) je v mapě nakreslená jeskyně Suchá diera. Nachází se zcela na vrcholu takové skalky a jde opravdu o díru do země, podle toho

schází celá výprava. Pavlíček nabízí v plen slovenské noviny, v nichž se píše o tom, že Češi (nebo Česi?) pobírají za stejnou práci měsíčně odměnu o 15 000 korun více. Mají tady v sedle lavičku, pod níž je velice hluboká louže, takže musí člověk při sezení dávat pozor, aby do ní nešlápl. Dalibor ovšem pozor dávat nemusí, poněvadž (ještěže) má vodotěsné boty.

V sedle se rozdělujeme. Část, pokud si vzpomínám tak Pepa, Hanka (Gregor), David, Martin (P.), Katka a Petr jdou po modré k chatě jménem Hospoda, kde je kreslený pramen, pro vodu. Nahoru na Velestúr (1254,4m) pak jdou po žluté značce. Zbytek, to jest Pavel, Zuzka, Ida, Sylva, Dalibor, Martin (Dienstbier), Tomáš, Pavlíček a já jdeme na Velestúr přímo po červené a nahoře se sejdeme. Na vrcholu je skalka s tyčí štátnej triangulácie, jejíž poškodenie sa trestá (nepochybně podľa zákona). Skalku samozřejmě všichni dobudeme. Chvilku čekáme na zbytek výpravy, ale rychle nás to přestává bavit, takže Pavel s Pavlíčkem vyrývají Pavlíčkovými trekovými hůlkami do sněhu velikou šipku a nápisy „MFF“, „10min“ a „jděte tam“. Které je mají přesvědčit k tomu, aby nás následovali na Zlatou studňu (1265,4m), kde se hodláme utábořit.

Na vrcholu Zlaté studne je přístřešek, takže se rozhoduji, že si na noc nebudu stavět stan a vystačím si s tímto přístřeškem. Přesto pomáhám stavět Tomášovi velký stan, o němž mu jeho táta říkal, že je pro čtyři. Opravdu, alespoň pro tři určitě rozměry má. Nakonec v něm bude ovšem spát jenom David, poněvadž Tomáš se rozhodl spát pod širákem. Zanedlouho doráží i zbytek výpravy.

Když jsou stany postavené a my převléknutí, začínáme sbírat dřevo na oheň. Při zhruba šedesáticentimetrové vrstvě sněhu je to trochu problém, ale nakonec se nám to podaří. Dalibor vylézá otrhávat větve na zcela holý strom asi do výšky tří metrů. Je to opravdu zajímavý pohled. Nejprve si pod sebou otrhá všechny větve, po nichž by mohl hypoteticky slézt dolů a potom se nějak splazí a seskočí. Podobný akrobatický výkon se málokdy vidí.

Pod ohniště dáme tlustší ztrouchnivělé větve, což chytře napadlo myslím Idu s Daliborem. Oheň se pak rodí z kůže březové, jak zpívá klasik. Na můj popud ji nalezl David. Na ohni si s Davidem a Tomášem vaříme večeři a Ida se Sylvou si zkouší sušit úplně promočené boty a ponožky. Myslím, že výsledek jejich počínání byl poněkud nejasný. Večer nám Pepa ukazuje za pomoci dalekohledu kometu i s ocasem. To je pro mne zcela nový pohled. Pak se ještě bavíme u ohně, zejména o tom,

Pátek 29. března

Dnes večer se scházíme kolem deváté hodiny večerní na Hlavním nádraží, kde nastoupíme do rychlíku jménem Laborec a pojedeme s ním až do Vrútek. Včera jsem si koupil mapu. Omylem však jde o měřítko 1:25 000. Vstoupil jsem totiž do krámu a viděl mapu s nápisem Kremnické vrchy. Teprve když jsem vyšel ven, zjistil jsem, že je poněkud jiného měřítka než obvykle. Ale myslím, že na škodu to nebude. Taky jsme si v úterý dohodli s Davidem, co budeme s ním a Tomášem vařit a rozepsali si, co kdo vezme s sebou.

Na nádraží jsme se sešli celkem včas, čekáme vlastně jen na Tomáše. Což je špatné, jelikož má část našeho jídla. Mezitím doráží Pába, který jede s Baďálem stejným vlakem tam i zpět. Jedou však telemarkovat do Vysokých Tater na Brnčálku. Říká, že mu právě volal Baďál a chce po něm, aby mu šel naproti k taxíkům s penězi. Nakonec se přesunujeme k vlaku a Tomáš se přece objevuje. Rozdělujeme se do kupé a Pába běží Baďálovi naproti. Přibíhají ještě celé tři minuty před odjezdem, pročež dostane Pába vyčteno, že přece nemuseli tolik spěchat.

Ida se Sylvou mají neuvěřitelně malé batohy, takže se každý diví, kde vlastně mají svoje věci. Ida navíc má jenom alumatku, takže myslím, že na tom sněhu asi zmrzne. K jídlu mají prý každá namazaných asi patnáct housek se sýrem. Dalibor má krásnou dělnickou čepičku. Pavlíček už má letos šálu i rukavice. Navíc výrazně zhubl a přes rok trénoval, takže je v mnohem lepší kondici než vloni.

Po chvíli společenské konverzace a prohlížení pípáku[1] uléháme ke spánku. Ještě musím Idě ukázat kazety, které jsem jí přinesl k půjčení, protože tomu nechce věřit. Asi se bude muset naučit bukvice, jelikož jinak se nedozví, o jaké písničky vlastně jde.

Na hranicích nechtějí málem Pavlíčka pustit na Slovensko, protože na fotce vypadá trochu jinak než ve skutečnosti. Z vlaku ho ale nakonec nevyhazují.

[1] To je taková žlutá věcička, kterou si každý skialpinista nebo telemarkista nasadí na krk a v zapnutém stavu neustále pípá. Když spadne lavina a někdo to přežije, přepne si tu věcičku na příjem a hledá své kolegy. Za tím účelem si ovšem musí s sebou nosit každý lopatu, protože lyží trvá vyhrabování desetkrát déle.

Sobota 30. března

Brzo ráno necháváme Pábu s Baďálem jejich osudům a přestupujeme ve Vrútkách na osobák do Zvolena. Pavel nám rozděluje sčítací lístky, jde ještě o kartonové výrobky, což už se dneska moc nevidí. V něm si rozbalujeme snídaně. Dalibor rozděluje výborný mazanec, k němuž přidávám marmeládu, s níž je určitě ještě lepší. Pak se mi tradičně daří rozlít čaj, ale kachnička nepřichází[2]. Dále se věnujeme karetním hrám. Nejprve hrajeme prší asi v osmi lidech a pak v témže počtu Švindl. Nakonec zůstávají ve hře jen Sylva zastupující Idu a Tomáš s pomocí Dalibora. Valnou většinu karet má Tomáš. Takže mu je musí Dalibor pomáhat držet. Situace vypadá patově, pročež si musejí hráči o vítězství střihnout a vyhrává Tomáš. Na to, že je účelem zbavit se všech karet a Tomáš má skoro všechny, jde docela o úspěch.

Ve Zvoleně hledáme před nádražím nějaký autobus, který by nás dopravil do Kováčové, odkud vede už červená značka nahoru. Vypadá to, že MHD bus s číslem 11 už odjel před dvaceti minutami a další pojede asi v půl šesté odpoledne. Po rozcvičce, úpravě oděvů a shánění vody se vydáváme do Kováčové pěšky po silnici. Jelikož jsem už tuto cestu absolvoval předloni na konci srpna, když jsme tady byli na Hronu[3], tak vím, že je to pěkný opruz a ponechávám si ještě na nohou sandálky. Možná je dobré říct, že Zvolen je v nadmořské výšce asi 300 metrů, aby si mohl čtenář vytvořit představu o případném převýšení. Cestou vysvětlujeme s Idou Tomášovi, že slečny mají rády na mužích šediny. Ida soudí, že nejvíc sexy je naslouchátko v uších. Člověka potěší, že jsou před ním vlastně jenom zářné perspektivy.

V Kováčové si dáváme pauzičku na zmrzlinu. Během ní vidíme kolem našeho místa projet autobus s číslem 11, což nás trochu mate. Po chvíli Pavel zavelí a vydáváme se k začátku červené značky. Na mojí mapu ovšem vejdeme až asi za dvě hodiny.

Na konci vesnice ochutnáváme místní minerálny prameň a pak už se vydáváme mimo civilizaci. Po chvíli procházíme kolem jakési obory. U ní visí cedule s nápisem: „Pozor, medvede, nebezpečie stretnutia.“ Těžko ovšem říci, jestli jde o varování vztahující se k oboře nebo okolnímu terénu. Ať tak, či onak, určitě zase budu mít smůlu a žádného

[2] Nápis na plecháčku už stejně naštěstí skoro zmizel.

[3] Tehdy jsme se šli vykoupat do Kováčové do termálneho kúpaliska. Vodu tam ale měli poměrně studenou.

nepotkáme.

Cesta vede dost dlouho po silnici, takže už si začínám myslet, že jsem měl nechat pohorky doma. Po hodině nebo dvou však přece jenom přichází cesta lesní, na jejímž začátku konečně považuji za vhodné se přezout. Cesta pak vede chvíli bukojedlovým háječkem. Opravdu myslím, že jedlí je tady snad víc než buků. Je to sice les poměrně mladý, ale stejně mne zaráží, že nevidím žádné pruhy nebo cedule označující štátnu prírodnú rezerváciu[4]. Už tak je mi divné, že tak pěkné kopečky si slováci nechrání alespoň jako CHKO[5]. Nato procházíme kolem Danielovy chaty, kde už konečně vcházíme i na mou pětadvacítku.

Kousek pod Veľkým Sonem (852m) nacházíme pramínek, u nějž si chvilku vydechujeme a doplňujeme tekutiny do žaludku i plastu. Vrcholek Veľkého Sonu obcházíme a dostáváme se na rozcestí se zelenou na hranici rezervace Mláčik. Les v ní má pěkný pralesoidní charakter. Kvalit Stužice sice nedosahuje, ale přesto je to radost vidět alespoň zbytky původního lesa s buky, jedlemi a přimíseným javorem a dubem. Na rozcestí se rozhodujeme, že oběd vykonáme až v sedle Brestové. Tomáš přesto začne vybalovat jídlo a vypadá, že bez občerstvení neudělá ani krok. Nakonec se nám daří ho přesvědčit, aby ještě chvilku vydržel a najedl se s ostatními. Procházíme sedlem pod Mláčokem (961,2m) a scházíme do sedla Brestové. Sestupujeme dolů po sjezdovkách, na nichž zbyla ještě trocha sněhu a tráva okolo klouže, takže cesta vyžaduje jistou opatrnost.

U přístřešku se rozkládáme na trávě vyhřáté Sluncem a dáváme si oběd. Nahoru stoupá nějaký zoufalec (jak se nám zdá) s běžkami v rukou. Jelikož kolem sebe téměř žádný sníh nevidíme, myslíme si, že se asi docela projde. Sylva vyndává ze svého malého batohu velkou krabici s vlastnoručně vyrobenými perníčky a krabičku s vajíčky. Nechápu, jak se jí tam mohou takové věci vejít.

Po hodince vyhlašuje Pavel okamžitý odchod a vydáváme se zase na cestu. Cesta vede do kopce do sedla Laurín (těsně pod 1000m). Pomalu, ale jistě přibývá sněhu. Už je jasné, že běžkař věděl, kam jde. Vypadá to, že od sněhu si zase odpočineme až v pondělí odpoledne. David snímá z batohu trekové hůlky. Prý, když už si je vzal sebou. Pak následuje konečně trochu kopeček na Rudnou poľanu (asi 1120m). Podcházíme vrchol Troch Krížov (1223,7m) do sedla Tri Kríže (1182m), kde se opět

[4] Každopádně myslím, že pan inženýr by tady skákal nadšením.

[5] I když podle zpráv na mapě se k tomu chystají

Místo pro obrázek Strašlivého Uragána

Davida sedícího již na nástupišti. Myslím, že když už jsme se všichni sešli, mohl bych přidat pár poznámek k organizaci. Tou jsem se bohužel zabýval víceméně já. Píšu bohužel, jelikož jako obvykle, když jsem se o něco podobného pokoušel, nedopadlo všechno zcela ideálně. Ida si domluvila na středu večer návštěvu u babičky, Bláža na čtvrtek brigádu a David si ani nebral spacák usoudiv, že jde jen o jednodenní výlet[4]. To je tak, když člověk upustí od své životní filosofie a od nečinění přejde k činění. Ale dost bylo popela na mé hlavě.

Společně se z nádraží vydáváme přes Berounku do vesnice ke krámu. Zde si kupujeme zmrzlinu, do dnešního horkého dne jako stvořenou, a meloun na cestu. Také si zde ujídám jednoho pacholíčka[5]. Meloun si balím k sobě do batohu a můžeme vyrazit směrem k Bubovickým vodopádům. Jako obvykle nasazujeme tempo zplašeného hlemýždě, s touhle skupinou lidí se snad nedá nikam dojít. Bubovický potok má samozřejmě podstav, pročež Bubovické vodopády moc vodopádově nevypadají. V březnu, když týden vytrvale prší nebo roztají sněhy, jsou o moc lepší. Přesto se sebe smýváme něco podmáslí a oddechujeme po náročném výstupu. Tomáš (S.) si jako obvykle zcela promáčel sandály, a jde proto bos.

Kousek za vodopády zahýbáme na východ do lesa směrem, v němž tušíme Malou Ameriku. David zná údajně nějakou štolu, pomocí níž je možno se do Ameriky dostat, proto se ujímá vedení. To vypadá tak, že každou chvilku odhazuje batoh a odbíhá kamsi do lesa hledat správnou cestu. Po chvíli dojdeme k nějakému menšímu zarostlému lomu, o němž David soudí, že by v něm mohl být vchod do štoly. Neváhá ani vteřinu a sestupuje dolů ověřit si toto tvrzení. Jelikož to vypadá na změnu terénu, obouvá si Bláža zcela nové pohorky a Ida si naopak zouvá sandály, poněvadž ji Tomáš přesvědčuje, že bez nich bude sestup mnohem bezpečnější. Když sestoupím asi do poloviny a ostatní asi do třetiny. Přiběhne dolů David volající, že tudy cesta nevede a musíme najít jiný lom o kus vedle. Vystupujeme proto opět nahoru. Tomáš s Idou zůstávají bosi[6], Bláža v pohorkách.

Po chvíli přicházíme k dalšímu lomu, o němž si je už David jist,

[4] To byla ovšem i jeho vina, protože sice má jakéhosi debila, ale zásadně ho nezvedá, takže se mu Tomáš (S.) pokoušel dovolat včerejšího večera zcela marně. Ještěže David přemohl svůj odpor a alespoň si zaSMSkoval s Blážou.

[5] Druhý výstřel.

[6] Někde se k nim do klubu přidal i Zdeněk, ale nevšiml jsem si kde.

Úterý 9. července

Na dnešní devátou hodinu a padesátou minutu ranní jsme dohodli sraz na Hlavním nádraží. Bláža má přijet z Budějic vzápětí. Vstal jsem[1] o půl osmé a právě když jsem skrovně snídal, ozval se telefon a v něm Ida. Jelikož nejsem ještě půl hodiny po procitnutí zdaleka probuzen, nejsem myslím schopen rozumného slova. A tak pouze vysvětluji Idě, že zítra není čtvrtek, ale středa. Nejsem však schopen říci, kdy se hodláme vrátit. Kdybych tušil, že na tom závisí to, kdy nás Ida opustí, určitě bych nějaký konkrétní den (třeba neděli) vymyslil. Takhle si na čtvrtek dohodla návštěvu u babičky, takže nás opustí už ve středu. Ach jo, je to samozřejmě moje vina. Před devátou vyjíždím z domu, abych ještě stihl nakoupit na Hájích něco k snědku. Mimo jiné si kupuji podmáslí a dva pacholíčky[2].

Na Hlavní nádraží přicházím s asi tříminutovým zpožděním a světe div se, Ida už je tady. Krom toho je tu Tomáš (V.) a jeho kamarád z gymplu, Zdeněk. Tomáš (S.) doráží samozřejmě se skoro čtvrthodinovým zpožděním. Ve stejný čas přichází od vlaku i Bláža. Koupivše si hromadnou jízdenku se slevou a nastupujeme do vlaku chvilku před odjezdem. Bláža dává SMSkou vědět Davidovi, aby nás má čekal v Srbsku. Ve vlaku konečně přichází čas druhé snídaně. Vyjímám koláč a podmáslí. Koláč nechávám kolovat a podmáslí otvírám a upíjím. V jedné zastávce mi přijde, že vlak stojí nějak dlouho, a proto důvěřivě odkládám krabici s podmáslím na odpadkový koš ve výši pasu. V okamžiku, kdy se vlak rozjede, máme s Idou, která ke své smůle stojí vedle mne, zcela bílé ruce, nohy, kraťasy a Ida i batoh[3]. Naštěstí jsme nijak, nebo jen minimálně, nepotřísnili další cestující. Jakž takž se otíráme papírovými kapesníky, přesto jsme řádně ulepeni a na záchodcích jako obvykle neteče voda. Bláža se k nám raději nehlásí, po chvíli přemlouvání přece jen dává k lepšímu slibovanou veselou příhodu z vystěhovávání z kolejí. Ida přidává několik zážitků ze Slovenska, kde byla s nějakou skupinou Adventistů na raftech. Podlaha příjemně lepí, svět je krásný...

V Srbsku opouštíme pohodlný majetek českých drah a potkáváme

[1] Až do čtvrtečního odpoledne první osoba jednotného čísla označuje prvního z autorů, tedy Petra.

[2] Připomeňme si Čechovovu zásadu správné dramatické skladby. Předměty umístěné ve scéně by měly hrát roli v dalším ději. Například pokud visí v prvním dějství na stěně puška, pak z ní musí být ve druhém nebo třetím dějství vystřeleno.

[3] Tím máme první výstřel za sebou.

Místo pro básničku od Strašlivého Uragána

Úvod

V prvé polovině července jsme se vydali prohlédnout si do Českého krasu obě Ameriky. Počasí se vydařilo, nejprve tropická vedra, pak bouřka, co více jsme si mohli přát?

Cyklovýlet

Místo děje: Mlčechvosty a okolí

Časové období: 27. 6. 2002 - 28. 6. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Podmnožina členů MFF turisťáku. Jmenovitě: Bláža, Ida, Šuri, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla a autor

Vandr na Ameriky

Místo děje: Český kras a Brdy

Časové období: 9. 7. 2002 - 13. 7. 2002

Zapsal: Petr Kučera a Tomáš Valla (Od čtvrtečního odpoledne)

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku a jejich známý. Jmenovitě: Bláža, Ida, David, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla a Ideněk (kamarád Tomáše (V.) z gymplu) a Petr

Úvod

Na konci letošního zkouškového období uspořádali Tomášové a Ida tzv. cyklovýlet k Tomášovi Vallovi do Mlčechvost a okolí. Jakýmsi vysněným cílem nám byl Říp. Mlčechvosty se nacházejí sice nedaleko od naší posvátné hory, kam kdysi nepřišel praotec Čech, nevystoupil na vrchol a nerozhlédnuv se po žírné krajině Dolnooharské a Středolabské tabule, neřekl, že kraj tento mlékem a strdím oplývá. Cesta, ač nedlouhá, byla poseta nesčetnými překážkami. Navzdory všemu jsme dosáhli svého...

Místo pro básničku od Divoké Orchideje

Čtvrtek 27. června

Ráno probudiv se časně o osmé hodině ranní a nasnídav se skrovně, dofukuji duše bráchova bicyklu a vydávám se na něm na Háje, stanici to metra pražského, odkud dále podzemní drahou nechávám se dopraviti na Florenc. Jen chvilku po desáté dostavuje se Tomáš (S.) a půjčuje si bicykl. Poznav, že jde o favoritku s plášti ouzkými, dává najevo zklamání a prohlašuje, že nejde tak docela o bicykl vhodný do terrainu zvolený jím k cestě z Prahy do Mlčechvost. Přesto však nepohrdne jím. Ještě dohadujeme se, že mi zavolá jakmile se mu ozve Ida udělavši zkoušku. Na oplátku říkám, že potkám–li ji v Karlínské budově naší staroslavné fakulty, varuji ji, že bude nejspíš museti užíti Střelky[1].

Pak sedám na tramvaj linky číslo 8 a vydávám se dvě stanice do Karlína přečísti si e–maily. V Karlíně potkávám Blážu a daří se mi ji přemluvit, že jet na tento výlet je velmi dobrý nápad. Tím zdvojnásobuji početní velikost dámské části výpravy. Mávnutím ruky a dobře volenými argumenty přebíjím její námitky jako, že nemá s sebou v Praze kolo, spacák ani karimatku, že musí být v pátek brzo v Praze a vystěhovat se z kolejí a že musí psát nějaký zápočťák. Pak už zbývá jen to, že nás bude zdržovat. Naštěstí se objevuje Ida a přidává se ke mně s tím, že ona sama bude jezdit ještě mnohem pomaleji. Volí společně maximální rychlost 15kmh^{-1}. Tím se ovšem trochu mění organizace dopravy a rozhodujeme se užíti vlaku, jelikož jinak bychom byli nuceni nechati Blážu běžeti za námi, nebo ji vézti na nosiči. Variantu, v níž by jela Bláža vlakem sama, nelze samozřejmě připustit. Dohadujeme si tedy sraz na 15:15 na nádraží Středu s tím, že Ida tuto skutečnost vyřídí Tomášovi (S.)[2].

Maje chvilku času, rozhoduji se zajít na oběd do Menzy ve Voršilské ulici. Na stanici Skalka cestou domů pak zjišťuji, že jsem nechal v její přívětivé jídelní místnosti viseti na věšáku cyklistickou přilbu, pročež jsem nucen dojeti si pro ni. Doma mi tak zbývá na to, abych se sbalil, jen slabá čtvrthodinka. S vyplazeným jazykem a hrubě propocen pak dojíždím dnes již po druhé na Háje a snáším kolo do podzemí. Na Hlavním nádraží pražském vystupuji a přejíždím přes park na nádraží

[1] Legendární již bicykl vysokého věku a kvality.

[2] Údajný úryvek z jejich rozhovoru.
Tomáš: „Ty asi nevíš, že se změnila organizace dopravy.“
Ida: „Ty asi nevíš, že se změnila podruhé.“

Masarykovo – právě ve chvíli srazu. Zde již potkávám Blážu se Šurim čekající na ostatní. Šuri si odbíhá koupit návleky a my čekáme na Tomáše (S.) a Idu. Nejprve přijíždí Ida a ihned odbíhá kupovat lístky sobě a Tomášovi. Totéž jdu provést pro sebe, Blážu a Šuriho. Na rozdíl ode mne však Ida nekupuje lístky na kola. Ve vlaku však zjistíme, že to nijak nevadí a že ani neplatí za ně víc. Šuri přibíhá asi tři minuty před odjezdem bez návleků, které v krámě stačil poškodit, ještě než si je koupil.

Za chvíli již stojíme držíce kola v přímém vlaku Praha – Mlčechvosty. Čas si krátíme vyprávěním historek ze života a vůbec. Tomáš (S.) se například podivuje tomu, že Bláža jede s námi, jelikož když jí volal, ona mu odsekla, že nikam nepojede, že to nemá zapotřebí a tak podobně[3]. Idě přichází líto, že nepozvali i ostatní členy turisťáku[4]. A Šuri nám vypráví o svém nezdařeném pokusu o koupi návleků. Tomáš (S.) nám sděluje své plány cesty, které v jeho očích se jeví tak, že ihned po vystoupení z vlaku zamíříme v Mlčechvostech do hospůdky, a pak se uvidí. Mezitím si Bláža otírá zářivě čisté krátké kalhoty o špinavé pláště Střelčiny, čímž je poskvrňuje prachem cest. K našemu údivu však po vystoupení z vlaku má kalhoty opět zářivě čisté, to se pozná čistotné děvče...

V Mlčechvostech nás již očekává Tomáš (V.) a odvádí si nás domů. Jejich dům je hned vedle hospody. Tomáš (V.) však do ní ze zásady nechodí. S největším sebezapřením přechází Tomáš (S.) hospodu a smutně hledí k jejím dveřím. U Tomáše (V.) vítá nás babička jeho a usadivše nás pod rozložité větvoví meruňky, donáší na stůl právě upečenou výbornou práškovou buchtu. Samozřejmě neurážíme, krom Šuriho, jenž je trochu alergický na oříšky tvořící nedílnou součást náplně spolu se strouhanými jablky.

Prohlédnuvše si mapu, soudíme, že na Říp není daleko a že alespoň tam bychom mohli dojet. Podle aktivity, kterou v tomto směru vyvíjíme, vypadá to ovšem na noční výstup. Tomáš (V.) nám donáší ukázat kocourka, jehož údajně nejoblíbenější zábavou je shazování meruněk na sedící. Podává jej Tomášovi (S.) do náruče, kocourek však ukazuje, že zdaleka ne každý je mu sympatický a poškrábav Tomáše svými drápy, prchá od něj kamsi do zahrady. Dohadování se nám nějak protahuje,

[3] Člověk musí prostě být ve správnou chvíli na správném místě a mít tu správnou mužnou sílu, pak málokterá odolá.

[4] No, jelikož i my ostatní krom Tomáše (S.) jsme se o tom dozvěděli náhodou a původně chtěli jet jen spolu, tak si ani nemyslím, že by její lítost byla opravdová...

Místo pro obrázek Divoké Orchideje

shodil a skočil tam taky.) Vodu tady mají krásně čistou a vyhřátou. Vane silný vítr, takže se dělají vlny, člověk si připadá úplně jako u moře. Po vykoupání počkáme, až Idě a Tomášovi jakž takž proschne oblečení, a vydáváme se do Mělníka na zmrzlinu. Před odjezdem začne Ida hledat hodinky. Prohledáváme pláž centrimetr po centimetru až ji napadne podívat se do brašny u kola, kde je nachází. Tomáš (S.) jede bos, protože má zcela promočené sandály.

V Mělníku projíždíme kolem hradu a rozhlížíme se do kraje. Zastavujeme se v cukrárně na zmrzlině a v obchodě na něco k snědku. Pak sedíme na zábradlí a vedeme řeči o boxu a podobných sportech pravých mužů. Zpátky k Tomášovi (V.) jedeme podél Laterálního kanálu do Vraňan odkud dojíždíme do Mlčechvost. Ida s Tomášem (S.) si zkouší kreslit koly sinusovky. kosinusovky a další složitější funkce.

V Mlčechvostech se rozhodujeme, že pojedeme vlakem asi v jedenáct do Prahy, jelikož Tomáš (S.) musí ráno někam z Prahy jet. Tomáš (V.) se snaží rozpálit jakýsi zahradní gril. Nejprve zapálí dřevo, pak tam nasype koks. Pak přijde jeho táta a prohlásiv, že na koksu asi klobásky neugriluje, jede koupit k benzínce dřevěné uhlí. Mezitím rozdělávají Tomášové oheň podruhé. Ida si půjčuje čtyřstrunné banjo, ale moc jí to nejde. Tomáš (V.) odněkud vyštrachává Šprtec, což je taková hra, při níž se hraje něco jako hokej na desce s desetníkem a dvěma korunami[6]. Pak přijíždí pan Valla s dřevěným uhlím a griluje klobásky k večeři. Tomáš (V.) si přinese kytaru a zpíváme si pár písniček. V půl jedenácté se s námi Tomáš (V.) loučí přípitkem šedesáti pěti procentní slivovicí a po obvyklém „egeši gedre[7]“ odcházíme k vlaku, který nás odváží do Prahy. V metru se postupně loučíme s Tomášem (S.) a s Idou a pak už mne čeká jen noční kolojízda z Hájů domů.

[6] Ale musí jít o staré federální koruny, jelikož ty současné nemají správnou velikost a hmotnost.

[7] Mělo by to být maďarsky „na zdraví“.

Šurimu volá kdosi z Minsku a on musí odjet k čerpací stanici koupit si kartu do debilního telefonu, aby mohl dotyčnému zavolat zpět. Jednu chvíli si všímáme, že Tomáš (S.) chybí. Téměř všichni se shodujeme na tom, že určitě odešel do hospody. Jen Ida se ho zastává slovy, že z něj děláme úplného alkoholika. Této obraně se ovšem můžeme jen pousmát, hledíce na Tomáše (S.) blížícího se se šesti půllitry na podnose. Takže to vypadá, že hned tak neodjedeme. Za okamžik přijíždí Tomášova sestra a rodiče. Chvíli po nich doráží i Šuri, což vzbuzuje naději, že bychom se snad mohli někam pohnout. Dohadujeme se, jestli se budeme vracet na noc do Mlčechvost, nebo přespíme na Řípu. Rozhodujeme se pro Říp. Většina účastníků si proto půjčuje od Tomáše (V.) spacáky a karimatky, Bláža si navíc půjčuje kolo. Mezitím navštěvujeme Tomášův pokoj, jehož určitě nejzajímavější součástí je osmibitový počítač Epson PX4 s operačním systémem CP/M a terminálem, který prostě musím vidět v akci. Jak to, že ostatní nesdílejí mé nadšení?

Okolo osmé hodiny večerní přece jen dochází k překvapivé již události a my vyrážíme na cestu. Paní Vallové to přijde natolik překvapivé, že pociťuje potřebu si nás vyfotit. Za chvíli jsme již na cestě. Hned za vraty na mne Tomáš (S.) volá, abych do případného zápisu z akce určitě nezapomněl poznamenat, že ještě půl hodiny po odjezdu nemohl uvěřit tomu, že jsme skutečně vyjeli. Cesta vede po polní cestě a neujedeme ani dva kilometry, když mne Tomáš (S.) upozorňuje, že na bráchově zadním kole vytvořil elegantní osmičku. Ach jo, celý výlet mi bude trhat srdce, jen na ni pohlédnu.

Polní cestou dojíždíme do Jeviněvsi, odkud jdeme[5] do prudkého kopce pěšinkou ještě kousek po červené značce. Nahoře potkáváme cestu a poté i silnici, takže můžeme nasednout na kola. Na silnici Ida prohlásí, že si dáme závod, ale všichni nějak rychle odpadnou, pročež se k nim musím brzo vracet. V Černoučku se chvíli kocháme pohledem na Říp, a přejíždíme do Ctiněvsi. Zde před hospodou začne část výpravy prosazovat její návštěvu. Ještě se nám je daří přemluvit, aby popojeli kousek dál. Jediné, co je upokojuje, je fakt, že bychom měli ještě nějakou hospodu potkat. Objíždíme Říp do Krabčic, kde dojíždíme na křižovatku aniž bychom nějakou funkční potkali. Dozvídáme se od domorodců, že musíme sjet dolů na kraj Roudnice. Bohužel se polovina výpravy rozhoduje, že už jsme jeli dost dlouho bez návštěvy občerstvovacího zařízení.

[5] To není přepis, opravdu jdeme

Takže se vydáváme z kopce, na nějž pak budeme muset zase vyjet. Na kraji Roudnice nacházíme hospodu Rathouse, kde nám dovolují vzít si kola dovnitř a kde mají příjemného číšníka s roztomilým štěnětem co do velikosti srovnatelným s menšímm teletem. Číšník je mimo jiné schopen nosit na ruce neuvěřitelně velkou horu nádobí. Dovídáme se, že se to naučil ve škole a letitou praxí z různých akcí. Sem přijíždíme asi v deset večer, odjíždíme pak asi o půlnoci, tedy už zcela za tmy.

Pátek 28. června

Vyjíždíme zpátky do kopce do Krabčic, světla na kolech má jen asi polovina účastníků, což činí cestu zajímavější. V Krabčicích nám chvíli trvá, než najdeme správnou cestu. Nejprve dojedeme na západní konec vesnice, kde usoudíme, že asi nejedeme správně. Vydáme se proto opačným směrem. Když se nám zdá, že se příliš dlouho vracíme cestou, jíž jsme přijeli, začneme se pídit po mapě. Jelikož Ida se tváří, že vzala od Tomáše (V.) s sebou jen mapu s Kokořínskem, tedy kousek stranou, přiznávám se, že jsem vzal jakousi starou stovku Mělnicka. S největší námahou ji vyjímám z pečlivě připevněného batohu. Když na ní zjistíme kudy dál a připevním batoh zpět na kolo, nechám Idu ať přidá vyjmutou mapu k sobě do brašen. A ejhle, nalézá se tamtéž i mapa nová s Řípem. Takže už víme kudy, a projíždíme proto vsí Rovné směrem k Řípu. Kolo se zdá čím dál silněji přilepené k vozovce, až u parkoviště pod posvátnou horou definitivně zastavujeme a soudíme, že dál už to na kole potmě a bez silnice nepůjde. Krom toho se nám zdá, že druhá hodina ranní je vhodná doba k hledání místa na spaní. Ukládáme proto kola na loučce nad parkovištěm a zanechavše věci u nich, vydáváme se dobýt vrchol nalehko. Cestou se kocháme nádhernými výhledy na osvětlenou Mělnickou elektrárnu, Mělník a Kralupské chemičky. Možná, že v dálce se blýskají i kuličky rtuti válející se na Spolanském dvoře. Nahoře u rotundy pojídáme vrcholovou tatranku a popíjíme vodu. Po chvíli hovoru vydáváme se opět dolů těšíce se již do spacáků. Tomáš (S.) cestou dolů začíná řešit, co asi budeme dělat, když v noci začne pršet. Nutno podotknouti, že opravdu není úplně jasná obloha. Jeho obavy však odbývám rázně tím, že je začneme řešit, až se stanou skutkem.

Za chvíli už jsme zase u kol a ukládáme se ke spánku hledíce na oblohu, na níž se odráží již první Sluneční paprsky. Asi po hodině opravdu začíná pršet. Posadím se ve spacáku a přemýšlím, jak bychom se asi měli

s nastalou situací vypořádat. Bláže ležící vedle mne se též posadí a zformuluje problém do slov: „Prší, co s tím budeme dělat?“ Ještě chvíli sedí, pak ale znovu uléhá usoudivši asi, že situace je sice vážná, nikoli však natolik, aby vyžadovala větší aktivity. Za okamžik soudím, že už jsem seděl dost dlouho a lehám si též. Tomáš (V.) něco kutí u spacáku, ráno zjišťuji, že rozbaloval a přikrýval se pláštěnkou. Pak se všichni zavrtáváme hlouběji do spacáků a necháváme kapky bušit do jejich vnějších stěn. Asi za půl hodinky déšť ustává, takže máme po problému, já mám dokonce spacák zevnitř v podstatě suchý.

Asi v pět se zvedá Šuri a odjíždí na vlak. Ráno zjišťuji, že Ida využila situace a přesunula se ze svého zcela mokrého zpacáku do toho, který tu zbyl po Šurim a který byl snad o něco sušší. Ráno nás obšťastňuje nějaký pán se psem tím, že ho zkouší na parkovišti cvičit. Asi v deset hodin zahajujeme složitou vstávací proceduru, až na Tomáše (S.), který tradičně spí nenechaje se nikým a ničím vyrušovat. Takže když už jsme všichni sbaleni a připraveni k odjezdu, koukáme se na Tomáše (S.), an stojí na karimatce a snídá. Nakonec přece jenom vyrážíme na cestu zpět k Tomášovi (V.), Bláža totiž tak trochu spěchá na vlak, jelikož by se ráda do dvou hodin odpoledních vystěhovala na Chodově z kolejí.

Pro zpáteční cestu ovšem volíme pěkně vyasfaltované cesty. Do Mlčechvost proto dojíždíme kousek po silně frekventované hlavní silnici. Tam zjišťujeme, že v jedenáct padesát, což je asi za čtvrt hodiny, jede Bláže vlak do Prahy. Jdeme ji proto okamžitě vyprovodit. K obědu nám Tomášova (V.) babička dává párky. Pak se vydáváme koupat do pískovny. I když Tomášovi (S.) se chvíli nedaří nás zvednout ze židlí, daří se to až babičce ukazující nám další kus zahrady. Ještě obdivujeme na dvoře vlaštovky a několik vlaštovčích hnízd. Tomáš (S.) si bere raději kolo zbylé po Bláže, aby bráchovi neosmičkovatěl favorita ještě více. Kousek za Mlčechvosty se zastavujeme u silnice na višních a Tomáš s Idou plivou pecky po projíždějících autech. Také potkáváme Tomášovu (V.) bývalou učitelku matematiky, která má dvě dcery hrající na housle (něco nám to má připomínat, ale co asi...). Obě kolem nás postupně projdou. Za Cítovem přecházíme přejezd se spuštěnými závorami. Soudě podle délky fronty, už dlouho spuštěné jsou a ještě dlouho budou.

Sjíždíme k pískovně a vybíráme si místo na koupání. Než dojedu na místo, Tomáš (S.) s Idou jsou už ve vodě. Plni mladického nadšení zapomněli, že jsou dosud oblečeni. (Spíš to vypadá, že Ida by si ráda vzpomněla, ale Tomáš jí k tomu nedopřeje času.) (Jinými slovy ji tam

jezdící kyvadlově mezi Hlavním a Smíchovským nádražím. Na Smíchově si kupuji lístek a nastupujeme do vlaku, čekajícího na nás na nástupišti. Cestou do Řevnic si vykládáme různé historky. Bláža nám sděluje, jak se měli v Rumunsku – na začátku jim tam prý neustále pršelo a v mlze přehlíželi odbočky na vrcholy. Alespoň že neminuli nejvyšší vrchol Retezatu. Návrat pro ni prý nebyl příliš drsný, její předci totiž sice postavili dům mezi Vltavou a Malší, leč dosti vysoko, aby se mu vyhnula i více než stoletá voda, která se prohnala před čtrnácti dny od jižních po severní Čechy. Prý jim voda nezaplavila ani sklepy. Pak vytahuje Bláža zbytek Tomášovy (V.) slivovice, který jsem jí na předešlém vandru nechal, ať ho v Budějicích vypijí na naše zdraví. Tím nás ovšem všechny překvapuje. Musím se přiznat, že mě překvapilo už to, že vážila dlouhou cestu z Budějic do Prahy jen kvůli jednodennímu výletu s námi. Myslím, že je potřeba to tu explicitně zdůraznit a ocenit. Soudím, že lépe nám své přátelské city nemohla vyjádřit. Pochopitelně podobně je třeba říci, že Katka přijela z Tábora. A tak zatímco Bláža vstávala ve čtvrt na pět[2], Katka vstávala ve čtvrt na šest[3].

Sylva nám prozměnu sděluje, že ona byla vypravena ráno hned a kdyby to záviselo na ní, tak by stihli sraz ještě s předstihem. Musela však půl hodiny čekat, než se vypraví Ida s Tomášem (S.)[4]. Pak nám Ida se Sylvou vyprávějí, jak nasadily Tomášovi (S.) jakousi dámskou zrzavou paruku, nalíčily ho jako holku a šly se s ním projít po Libni. Potkali prý tam jakéhosi kluka z orchestru, který se k nim nechtěl hlásit[5]. Sylva ho musela dvakrát oslovit, než se doznal, že je zná. Pak prý neustále prohlašoval, že je hrozně unavený a že je mu hrozně líto, ale nemůže jít s nimi[6].

Pak nám ještě Ida s Tomášem (S.) vykládali, jak Tomáš (S.) vzal Idu někam do hospody, kde byl roztomilý černoch se zlatými vlasy žvatlající francouzsky. Idě se hrozně líbil a pořád na něj koukala. Tomáš (S.) jí to ovšem nechtěl dopřát a prohlašoval, že to je hrozné, že Ida pořád kouká po cizích mužských, místo aby se dívala na něj.

[2] Brrr.

[3] Brr.

[4] Z čehož jsem vyrozuměl, že Tomáš (S.) bydlí momentálně u Idy. Pak opravdu není divu, že měli takové zpoždění. Už každý zvlášť mívali se srazy problémy, což teprve když se jejich průměrná zpoždění sečetla.

[5] No, když si představím Tomášovy (S.) kozí chlupy na bradě a k tomu nějaké líčidlo, tak se mu ani nedivím.

[6] Možná se lekl toho, že Tomáš nahlas říkal, že shání nějakého chlapa.

že z něj vede štola na Malou Ameriku. Opravdu, něco na jeho konci nacházíme. Po několika desítkách metrů však chodba končí mříží zabetonovanou do podlahy a stěn. Ani tudy cesta nevede. Alespoň se zde v chládku oddáváme chvilku jídlu. Vždyť už máme sluneční poledne.

Po skrovném obědě se vydáváme opět vzhůru do vyhřátého ovzduší nad lomem. Po zvlhlém vápenci to není nic moc, sestup byl ovšem napínavější. Nahoře se vydáváme, Tomáš (S.) s Idou a Zdeňkem víceméně bosi, směrem, kde by snad mohla být Malá Amerika. Když se tam nedostaneme štolou, zkusíme to alespoň horem. Po chvíli docházíme k okraji dalšího lomu, v němž vidíme dole nějakou díru. Jdeme ji s Davidem prozkoumat. Myslím, že je zde na stěně napsáno cosi jako Lišší. Za skalním průchodem z jedné části lomu do druhé nacházíme štolu, u níž nedojdeme po několika metrech na konec. Soudíme proto, že je vhodné říci o tom ostatním a prozkoumat nitro důkladněji.

Vylézáme proto opět na denní světlo nahoru nad lom, kde informujeme ostatní o zjištěných faktech. Souhlasí s námi, a tak jsme zanedlouho všichni dole a chystáme se konečně vlézt někam do podzemí. Ve štole postupujeme podle pravidla pravé ruky, proto u první a jediné odbočky zahýbáme doprava. Asi po stu metrech narážíme na zával. Ve vedlejší krátké odbočce se obdivujeme krásnému pavoučkovi a cestou do přímé chodby si zkoušíme absolutní tmu. Krom toho se marně pokoušíme přesvědčit Tomáše (S.) a Idu, že v podzemí se neřve. Ani přímá chodba není delší než asi sto nebo sto padesát metrů, takže se brzo vracíme zpět ke vchodu a usednuvše ve stínu trochu svačíme a hodně mluvíme.

Vyšedše z lomu opět nahoru, stáváme se po nedlouhém bloudění o něco úspěšnějšími, než Ida na dávném říjnovém surrealistickém výletě, a docházíme k okraji Malé Ameriky. Zde zjišťujeme, že na jejím západním cípu půjde nejspíš slézt dolů k vodě a vykoupat se. Obcházíme proto celý lom ke druhému konci. Cestou se neustále výprava zastavuje a obdivuje se s dalekohledem místním krásám. (Tomáš (V.) prohlašuje, že Velká Amerika je vyhlášené nudistické koupaliště, a proto si vzal s sebou dalekohled.) Sestup je celkem nenáročný, a tak jsme za chvíli ve vodě.

Přeplaváváme na ostroh, kam svítí sluníčko. Je tam vidět nějaká díra do země. Beru si proto s sebou baterku a sandálky. Tahle díra ovšem nikam nevede. K hlavní štole musíme přeplavat na východní konec. Tomáš (S.) s Davidem zůstávají hlídat věci, my ostatní prolézáme pod mříží ve vchodu podívat se do štoly vedoucí kolem Malé Ameriky. Občasnými

průhledy je vidět do lomu. Když dojdeme na konec průhledy osvětlené chodby, dojde čas na baterku. Pravda ovšem je, že jedna baterka pro pět lidí není mnoho, jde proto o cestu plnou zajímavých výkřiků, navíc jsme oděni jen do plavek dosud trochu vlhkých, pročež je nám brzy dosti chladno. Na zemi je navíc spousta vody. I proto ujdeme po tmě jen asi 100 metrů a vracíme se zpět. Ida sice zpočátku prohlašovala, že dokud je vidět ke vchodu, jsme blízko, uvědomivši si však, že jde o přímou chodbu, přehodnotila poněkud své názory.

Vyhřívajíce se chvilku v jednom z oken, máváme Davidovi a Tomášovi. Pak se podíváme z dalšího okna nahoru a zjistíme, že by to šlo u něj vylézt i slézt i s věcmi, později se dozvíme, že je tomu opravdu tak. Nakouknuvše do druhého směru štoly, vedoucího kamsi do vápenky, prolezeme pod mříží a slézáme opět k vodě. Na chvilku si sedáme na břehu a pozorujeme ryby. Připlouvá za námi Tomáš (S.) a zkouší ryby bezúspěšně lovit. Ani Idě se nepodaří nic chytit, dáváme se proto zpět na cestu na ostroh. Ještě chvilku se vykoupavše vylézáme opět nahoru nad Ameriku domnívajíce se, že dojdeme ještě k Velké Americe, kde přespíme. Nahoře na Sluníčku se oddáváme svačině a zejména se zbavuji pětikilové zátěže tím, že dávám vplen meloun.

Po delší době docházíme na dohled Mořiny. Slunce už se pomalu kloní k západu, koupáním jsme strávili asi čtyři hodinky. Přecházíme po loučce s krásným výhledem na jednu z karlštejnských věží. Přímo láká k tomu, abychom na ní zůstali a nabrali pár klíšťat, večerní a ranní rosy. Jelikož máme málo vody a vlastně jsme ještě dneska nikam nedošli, odoláváme. Na okraji Mořiny nacházíme pumpu, o níž nám domorodci potvrdí, že z ní teče pitná voda. Chvíli po sobě tedy stříkáme vodu a pijeme, pak plníme i lahve. Tomáš (S.) chce mezitím věnovat Blážu místním přehodiv ji k nim za plot. Když se atmosféra uklidní, hlasujeme, jestli půjdeme hledat hospodu, nebo Velkou Ameriku. Hlasování dopadá ve prospěch hospody. Sice se chci původně zdržet, Ida mi však zvedá ruku. Obcházíme celou vesnici, do jedné, nějaké trochu nóbl, hospody nás nechtějí pustit. Místo toho nám číšník radí, abychom šli hledat na druhý konec vesnice fotbalové hřiště, tam prý dojdeme uspokojení. Ano, vzpomeňme známé lidové poučky:

Definice: *Definujme logický systém $\mathcal{F}$ jako systém predikátové logiky prvního řádu s rovností s univerzem $\mathcal{V} = FH \cup Hr \cup K \cup Ho$, kde FH, Hr, K a Ho jsou konečné množiny objektů, binárním predikátem náležení $\in$ a binárním predikátem $TKJ(.,.)$, který je reflexivní a*

Středa 28. srpna

Už včera jsme všichni zavolali Tomáši (V.) a dozvěděli se, že sraz byl určen na sedmou hodinu padesátou minutu ranní. Vlak odjíždí v osm hodin jedenáct minut, a tak snad bude dost času na to, aby se všichni dostavili včas. Jen Bláže s Katkou hrozí, že jejich vlak z dalekého jihu Čech bude mít zpoždění. Na Hlavní nádraží musím jít ze stanice metra Muzeum pěšky a docházím asi dvě minuty před okamžikem srazu. U pokladen trochu nervózně přechází Tomáš (V.). Nikoho dalšího tu není vidno. Tomáš (V.) po chvíli prohlašuje, kdeže všichni jsou, příště že jim řekne pouze čas srazu alespoň tři čtvrtě hodiny před odjezdem, čas odjezdu vlaku sdělovat nebude. Chvilku před osmou doráží Martin, zasekl se prý kdesi na Vltavské v tramvaji.

Pak zase čekáme na ostatní. Švejdarovi sice bydlí nedaleko – na Palmovce, ale předpokládáme, že přijdou jako poslední. Podle tabule příjezdů zjišťujeme, že vlak z Budějic bude mít alespoň dvacet minut zpoždění, a přijede tak nejdříve v okamžiku, kdy bude odjíždět vlak do Řevnic. Rozhodujeme se proto, že Martin s Tomášem (V.) počkají pět minut po osmé hodině a poté nastoupí do vlaku, chtějí si ještě v Řevnicích nakoupit něco k jídlu. Narozdíl od nás mají v úmyslu zůstat na Brdech ještě další dva dny. Já pak zůstanu a počkám na ostatní. Další vlak jede v devět dvacet ze Smíchovského nádraží, ten bychom snad už mohli stihnout všichni. Kluci odcházejí do vlaku, aniž by viděli kohokoli přijít.

Asi v osm deset přiklusávají Ida, Sylva a Tomáš (S.). Říkám jim, že Bláža s Katkou budou mít zpoždění a že tu na ně budu čekat. Chvíli na sebe a na mne trochu zmateně hledí, snažíce se pochopit situaci. Nevědí, jestli mají ještě dobíhat vlak, v němž sedí Tomáš (V.) s Martinem, nebo tu počkat se mnou. Nakonec si v rychlosti kupují lístky. Přesto jsou ještě chvíli nerozhodní. Ida se ptá, jestli nemají přece jenom zůstat se mnou, ale odvětivše jí, že mají lístek z hlaváku, přesvědčuji ji, že bude lepší běžet k vlaku[1]. Po chvíli vystupuji po schodech do dalšího vestibulu a potkávám je znovu. Nejprve se mi snaží namluvit, že si to rozmysleli, ale nakonec se přiznávají, že Sylva doběhla k zavírajícím se dveřím a ostatní již je viděli zavřené.

Holky přijíždějí chvilku po čtvrt, a tak stíháme v půl deváté vlak,

[1] To je věru dosti praštěný důvod, uvážíme-li zvláště, že mohla jet do Radotína na šalinkartu.

tranzitivní, tj. platí pro něj axiomy:

$$\vdash (\forall x)\ [\mathrm{TKJ}(x,x)] \tag{1}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\forall y)\ (\forall z)\ [\mathrm{TKJ}(x,y) \wedge \mathrm{TKJ}(y,z) \rightarrow \mathrm{TKJ}(x,z)] \tag{2}$$

A navíc pro množiny FH, Hr, K a Ho platí axiomy:

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in FH) \rightarrow [(y \in Hr) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{3}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in Hr) \rightarrow [(y \in K) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{4}$$

$$\vdash (\forall x)\ (\exists y)\ \{(x \in K) \rightarrow [(y \in Ho) \wedge (\mathrm{TKJ}(x,y)]\} \tag{5}$$

Pak platí věta uvedená zde bez důkazu, který se provádí empirickým pozorováním.

Věta: [Lidová poučka 1] *Svět, který považujeme obvykle za reálný s dosazením za množiny FH = množina fotbalových hřišť, Hr = množina hřbitovů, K = množina kostelů a Ho = množina hospod (po formální stránce nejde o množiny, ale rozumíme si.) a významem predikátu* $\mathrm{TKJ}(x,y)$ *– tam kde je x, je i y – je modelem systému $\mathcal{F}$.*

Která má jednoduchý důsledek:

Důsledek: [Lidová poučka 2] *Kde je fotbalové hřiště, tam je i hospoda.*

Proto jsme ani chvilku nepochybovali, že nám číšník ukázal správně. Téměř na konci obce se ptáme jakéhosi domorodého chlapce, kde nalezneme fotbalové hřiště, ten nám ochotně ukazuje cestu. V hospodě dávám ostatním přečíst svůj deníček z červnového cyklovýletu do Mlčechvost a okolí a Tomáš (S.) ho předčítá nahlas. Když se trochu setmí, osvěží a ochladí ovzduší padlou rosou, nachází někde Tomáš (S.) s Blážou fotbalový míč. Po chvíli se zvedáme všichni a jdeme si vyzkoušet místní hřiště. Abychom si nekopali pro nic za nic, rozdělujeme se na dvě družstva. Za tím účelem určujeme Idu a Blážu kapitánkami. Já hraji s Idou a Zdeňkem. Proti nám stojí Bláža s Tomáši a Davidem.

Nejprve máme navrch my, navzdory početní přesile soupeřů se dostáváme díky sehrané taktice do vedení. Když se ovšem ještě více setmí, začne rozhodovat prostá většina nohou, a tak nakonec nejspíše prohráváme. Skóre si ovšem nepamatuji. Když už není vůbec vidět a hráči

ani hráčky se již vůbec nesoustředí, končíme s hrou a dáváme si ještě zmrzlinu. David musí ještě dnes odjet domů, protože zítra ráno má jeho sestřenice v Plzni promoci. Vydává se proto do Karlštejna na vlak. Protože už je pozdě, vydáváme se s ním, kdyby ten vlak nestihl, tak aby nemusel nocovat na nádraží o samotě a někdo ho snad nepřepadl a neublížil mu.

Jdeme zpívajíce si sprostonárodní písně podle směrovek na Karlštejn. Výprava nabírá neuvěřitelně ostré tempo, dokonce se celou cestu nezastavuje. David s Tomášem (V.), Zdeňkem a Blážou si nezpívají, a proto nám brzy mizí v dálce. V Hlásné Třebáni[7] docházíme s Idou a Tomášem (S.) ke křižovatce, kde směrovka na Karlštejn ukazuje doprava. Chvíli váháme a vydáváme se podle směrovky. Asi po stu metrech stojí policisté zastavující a kontrolující právě nějaké auto. Tomáš (S.) se jich ptá, neprošla-li tudy nějaká čtyřčlenná skupina. Policisté vrtí hlavou, že už tady stojí alespoň deset minut a nikdo neprošel. To je nám divné, proto se radši vracíme na hlavní silnici a míříme dál dolů Hlavní Třebání. Kousek dál vidíme, že u kapličky na návsi kdosi sedí na lavičce. Za chvíli rozeznávám Blážu a Tomáše (V.). Zdeněk prý běžel s Davidem na vlak do Zadní Třebáně, jelikož čas se začínal nebezpečně krátit. Za chvíli se prý vrátí.

Středa 10. července

Zanedlouho se opravdu Zdeněk vrací, není však sám. Je s ním kupodivu i David. Vlak prý odjel o dvacet minut dříve, než si David myslel, že by měl jet. Nezbývá mu tedy nic jiného, než vyrazit ráno ve čtyři na první vlak do Rokycan. Za tím účelem dokonce David přemáhá svůj odpor a telefonuje tuto zprávu domů. Všichni společně se tedy vydáváme zpět nad vesnici hledat místo na spaní. Vycházíme do kopce až skoro k Mořině, jelikož jinak je les příliš daleko od cesty a Tomášovi (V.) se to nějak nezdá. Nakonec zahýbáme polní cestou k lesu. Kdesi na jižním obzoru se blýská, nad námi však jasná hvězdnatá obloha naznačuje, že se blýská jen na časy a bouřka v noci nejspíš nepřijde. U lesa nám chvilku trvá, než se rozhodneme, jestli zalezeme na noc do lesa, nebo zůstaneme na cestě, kde bychom mohli najít více klíšťat. Nakonec se rozdělujeme a Tomáš (V.) se Zdeňkem zůstávají v lese a my ostatní uléháme na cestě s pěkným výhledem do kraje a na hvězdy.

[7] Vypadá to, že směrovky neukazovaly docela správně.

Úvod

Když končilo letošní soustředění VŠSK na Albeři, tak zvědivše, že kvůli záplavám odpadl vodácký kurz na Vltavě, vymyslel Tomáš Valla, že bychom mohli alespoň jet na jednodenní výlet. Po chvíli dohadování jsme se shodli, že půjdeme přes Brdy z Řevnic do Dobříše. Jelikož šlo o vzdálenost odpovídající běžnému dennímu pochodu, my jsme pochopitelně pochodovali až hluboko do noci.

David nepočítaje s noclehem, nevzal si s sebou spacák, a proto si od nás půjčuje všemožné svršky, aby snad v noci nenachladl (že by zmrznul mu opravdu nehrozí).

Ráno o čtvrté odchází nejspíš David na vlak, jelikož ráno nacházíme své svršky opět poblíž sebe pečlivě složené. Jak začíná svítit Sluníčko, stává se opět ovzduší nedýchatelným. Nejprve se asi čtyřikrát zkouším přesouvat do stínu, nakonec to však musím vzdát a jdu si lehnout k batohu na původní místo. Díky teplému počasí vstáváme celkem časně, už asi v osm. Během snídaně se z lesa vynořují i Zdeněk s Tomášem (V.). Ida s Tomášem (S.) po sobě neustále hází láhev s vodou. Po snídani rozdává Tomáš (V.) slivovici pro zahřátí, jde sice jen o Jelínkovu čtyřicetiprocentní, přesto se však s díky zdržuji, to je taky nápad popíjet v tomhle teple alkohol.

Sbalivše a vyfotivše se, vyrážíme na cestu míříce na Velkou Ameriku. Cestou do Mořiny si prohlížíme na silnici lišku, která se celá hýbá od červů. Procházíme Mořinou aniž bychom nabrali nějakou vodu, přitom se nám jí poněkud nedostává. Zanedlouho docházíme na okraj Velké Ameriky a obhlížíme si ji s dalekohledem. Pak ji celou obcházíme, jdouce k místu, na němž lze slézt dolů. Sestup sice vyžaduje opatrnosti, leč není příliš náročný. Tomáš (S.) jde opět bos, takže když jsme s Tomášem (V.) a Zdeňkem dole v plavkách a lezeme do vody, on stále sestupuje. Děvčata mu vycházejí vstříc a doprovázejí ho dolů. Pak místo toho, aby šli spláchnout pot a prach do báječně čisté vody, zalézají všichni tři do jakési štoly. Když se schladím ve vodě a oni stále nejdou ven, dostávám už obavu, že je sežral Ursus spelaeus. beru si proto baterku a bundu a jdu je hledat.

Asi po stu metrech je nacházím u díry prudce stoupající kamsi vzhůru na denní světlo. Ida stojí dole a Bláža s Tomášem (S.)[8] se pokoušejí vylézt nahoru. Bláža[9] sleze rychle dolů, Tomáš se ještě chvíli pokouší vystoupat nahoru. Jak ovšem známo, navlhlý vápenec se mění ve skluzavku. Proto si venkoncem myslím, že lézt do tak prudké díry je blbost. Tomášovi se sice můj soud nelíbí[10], ale přece nevylézá až nahoru, a úspěšně sestupuje opět na zem. Pak se už vracíme zpět na denní

[8] Nebo Bláža stojí a Ida s Tomášem (S.)? Ta paměť, ta paměť...

[9] Nebo Ida?

[10] Konec konců, byly tam slečny, takže si nemohl zadat tím, že by ihned slezl dolů a dal najevo případné obavy. Kluci už jsou prostě tak praštění, vím to z vlastní zkušenosti.

světlo.

Venku jsou všichni tři vymrzlí, proto se jim ani do vody moc nechce. Místo toho se oddáváme svačině. Ukojivše největší hlad, jdeme se koupat. Tomáš (S.) s Idou samozřejmě přímo po hlavě, jak už to u saltopádů bývá. Koupat se jdeme asi ve 12:00, Ida chce jet ve dvě vlakem odkudsi z Karlštejna. Nijak se však nevzrušuje a stále si myslí, že to stihne. Zvědavost mi nedá, a tak se vydávám hledat okno, do nějž vedla díra u níž jsem potkal Tomáše (S.), Idu a Blážu. Po chvíli ji opravdu najdu, výstup k ní naboso však není nic moc. Shora vypadá pohled ještě mnohem hroziveji. Pak nacházím u břehu raky, což se mi asi dříve nestalo. Zanedlouho ke mně připlouvají ostatní a vyvalujeme se na vyhřátém kameni místo toho, abychom skládali nějaké logo z kamínků. Komu by se taky chtělo v tomhle teple. Pak si trochu zaskáčeme do vody a plaveme zpět k našim věcem. Cestou se snaží Tomáš Blážu utopit, nebo to bylo naopak? Čert ví.

Ida pomalu zjišťuje, že ve dvě na nádraží nebude, jelikož druhá hodina už odbila. Samozřejmě ji půjdeme vyprovodit, takže se v pomalém spěchu balíme a připravujeme k odchodu. Bláža si telefonuje s Vendulou a dovídá se, že na žádnou brigádu nejde. Proto tady může zůstat k naší nemalé radosti do zítřka. Obléknuvše se a nasadivše na záda batohy, vydáváme se opět nahoru na povrch. Prostor lomu se mezitím zaplňuje lidmi. Dolů proudí celé davy. No, alespoň je co obhlížet tím dalekohledem. Cesta vzhůru je v tom teple hrubě vyčerpávající. Nahoře můžeme vyprahlá hrdla svlažit už jen okurkou, a pak se vydáváme směrem k Mořině. Do ní docházíme po poli a míříme ihned k naší známé pumpě, kde po sobě opět stříkáme a lijeme vodu, pijeme a doplňujeme lahve. Z Mořiny jdeme po cestě, po níž jsme do ní včera přišli, domnívajíce se, že vede do Karlštejna, svůj omyl zjistíme až na kopci. Musíme proto využít místní louky a sejít dolů na správnou silnici. Po jakýchsi pěšinkách ji nacházíme a docházíme po ní až do Karlštějna. Vyprovázíme Idu na nádraží a posazujeme ji ve tři čtvrti na pět do vlaku. Pravda, má trochu zpoždění, ale cestu do Děčína by ještě mohla stihnout.

Pak se už konečně můžeme usadit do hospůdky naproti nádraží[11].

[11] Ach ano, opravdu je to ta, kde jsem tolikrát potkával své spolužáky ze střední školy, ani se opíjeli na tradičním třídním výletě. Kde se (nejen) Čvachta s Pepíčkem sežrali jak prasata a pak nejméně hodinu potáceli se přes most do kempu. Ach mládí, mládí, proč ti dal Pán Bůh křídla? A proč jen, proč odlétáš do dálek a vracíš se jen ve vzpomínkách?

Všechny morfémy, fonémy, alografy, grafémy a přechodníky v tomto deníčku věnuji Sylvě Švejdarové, aby jí nebylo líto, že jsem o Albeři nenapsal ani čárku, přestože se jí Sylva účastnila.

Dáváme si klobásy a piva. Dokonce i Bláža, do nedávna skoro vegetariánka, si dává, chtějíc ukojit hlad, klobásu. Není to poprvé, předešlý víkend prý snědla několik koleček salámu. Hmataje ve vrchní kapse batohu po mapě, nahmatávám pacholíčka. Je úplně všude[12]. Ach jo, já jsem takový osel sklerotický. Chvíli se dohadujeme, jestli je vhodné o holkách říkat, že jsou to kuny. Tomáš (S.) tvrdí, že je to dobré, a u nich ve Slezsku se to normálně používá. My ostatní tam však slyšíme neustále jedno písmenko navíc a nějak se nám to nelíbí. Asi po hodině nás opouští Tomáš (S.), jehož kamarád má zítra v devět promoci a on na ní nutně musí být. Odteď proto Tomáš znamená Tomáš (V.), abych nemusel psát to (V.).

Ještě než my zbylí opustíme hospodu, naplánujeme si na zítřek výlet až ke Koněpruským jeskyním. Taková dálka! Vždyť srovnáme-li ji s tím, co jsme tady nachodili za uplynulé dva dny, jde o třídenní cestu. Ale když nás opustily dvě největší brzdy, máme snad nějakou naději. Od chvíle, kdy jsme došli do Křivoklátu, visí ve vzduchu bouřka. Nedlouho po našem odchodu směrem do Srbska se opravdu spouští. Naštěstí jsme ještě na kraji vesnice, máme se tedy kde ukrýt. Pod střechou nějakého baráku přečkáváme nejprudší liják.

Po chvíli už jen krápe a my opět jdeme dál. Tuto noc asi přijde ke slovu můj promokavý stan a Tomášova střecha z Bau??? Než dojdeme do Srbska, přestává pršet docela. V Srbsku Zdeněk prosadí návštěvu hospody. Místo na spaní si proto opět jdeme hledat téměř za tmy. Samozřejmě se dává do deště, zatímco stoupáme na krasovou plošinu směrem ke Kodě. Kousek před ní zalézáme do celkem rovného a suchého lesa. Oheň ovšem nerozděláváme, jen si stavíme stan a střechu[13]. Bláža využívá mého pozvání do stanu a kluci budou spát pod střechou. Pod ní se slézáme před spaním na doušek slivovice a teplé lidské slovo.

Čtvrtek 11. července

Ráno nasnídavše se balíme si věci. Na závěr dochází mezi mnou a Tomášem k improvizované soutěži, kdo bude připraven dřív na cestu. Ač to zpočátku vypadá, že Tomáš prohraje, je výsledek nakonec nerozhodný. V Kodě je studánka, oproti předešlým mým návštěvám zde je však za-

[12] Třetí výstřel, víc už jich opravdu nebude.

[13] Igelitová celta přehozená přes provaz natažený mezi dvěma stromy. Tomáš je ale měkký a vozí si s sebou kolíky, jsa líný dělat si je svépomocí.

mčená. Soudíme, že roura, z níž vytéká pod studánkou čirá voda do rybníčku, dává vodu stejnou jako ve studánce a nepohrdneme jí tedy. Čas ukáže, jestli jsme udělali dobře.

V Tobolce se pídíme po nějakém obchodě. Domorodec stojící před jakýmisi zavřenými vraty nám sdělujeme, ať chvilku vyčkáme, že vrata se otevřou a s nimi i krám skrytý ve dvoře. A skutečně, netrvá to dlouho a můžeme ukojit částečně své nákupní touhy. Sice tady skoro nic nemají, žádné podmáslí ani pribiňáčky, ale nějaká rajčata, mléko a sušenky se najdou. Pak přecházíme kousek za ves k vodárně, u níž se dáváme konečně do pořádné snídaně. Nad námi od rána visí ocelově šedé mraky, z nichž začíná slabě krápat, naštěstí nikoli vytrvale. Přesto docházíme ke Koněpruským jeskyním mokrou travou.

Na prohlídku jeskyní jde samozřejmě krom nás ještě spousta lidí, takže zdaleka není tak zajímavá, jako kdybychom byli v jeskyni sami a osvětlovali si ji jen vlastními světly. Slečna průvodkyně nám samozřejmě ukazuje místní jeskynní tmu, jelikož jí k tomu ale svítí diody u vypínačů světel, tak mi to přijde trochu nepodařené. Po prohlídce si dáváme u stánku teplý čaj, paní prodavačka mi jej vaří do plecháčku, a tak se i trochu napiji.

Chvilku se dohadujeme, jak budeme pokračovat. Tomáš se Zdeňkem by rádi došli kamsi pod Brdy a pokračovali ještě dnes na TO Suchý kemp. My s Blážou plánujeme jet dnes domů, končili bychom proto rádi někde na vlaku. Nakonec se rozhodujeme, že půjdeme s kluky pod Brdy, v ideálním případě s nimi zajdeme do hospody a pak pojedeme do Prahy. Vydáváme se proto po zelené značce do Vinařic, kde si chvilku sedáme na lavičce a hledíme na podivnou šedivou věc u hasičské zbrojnice. Jde o dvě vysoké tyče nahoře spojené kratší tyčí. Nahoře je krom toho jakýsi jezdec schopný jet dolů. Od něj vede přes kladku dolů provaz, sloužící asi ke spouštění té věci nahoře. Buď je to gilotina, nebo šibenice. Nějak jsme líní vstát z lavičky a jít se podívat zblízka. Cestou do Všeradic přemůžeme svou lenost. Bližší pohled však nevnese do záhady ani trochu světla. Jsou prostě věci mezi nebem a zemí, které nemůžeme nikdy docela pochopit.

Ve Všeradicích na nádraží zjišťujeme, že vlak do Třebáně jede asi za půl hodiny. Bláža chce stihnout vlak v šest z Prahy, pročež musíme návštěvu hospody oželet. Ještě zajdeme do Vižiny, kluci nás vyprovodí na vlak a zanedlouho už jedeme zase domů. V Praze počkám s Blážou na její vlak, zatlačím slzu dojetí a i pro mne definitivně tato akce končí.

Výlet na Brdy

Místo děje: Brdy od Řevnic po Dobříš

Časové období: 28. 8. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFturisťáku a jejich známý. Jmenovitě: Bláža, Ida, Katka, Sylva, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, Martin Mareš a Petr (autor)

Jestli se něco dělo dál, to ví jen Tomáš a Zdeněk...

Inu, dělo se...

Jakmile motoráček s Petrem a Blážou zmizel v dálce, jednomyslně jsme[14] se se Zdeňkem rozhodli, že si zasloužíme odpočinek ve vižinské hospodě. Šli jsme totiž od Koněpruských jeskyní na předchozí poměry (tj. s Tomášem a Idou) poměrně dlouhou trasu za poměrně krátký čas (váhám, jestli nemám použít dokonce slovo *neuvěřitelně*, ale to by si mohl také někdo špatně vykládat). Místní hospodský se jmenuje Roskot, je to nyní už takový hrbatý dědek, který se pípě moc nevěnuje a namísto toho pilně maže mariáš se štamgasty. Kdysi tu točila jeho matka, která prý byla opravdu nezapomenutelná – já jsem jí samozřejmě nezažil, ale údajně když jí přišli nějací cizí návštěvníci, tak je vyháněla se slovy „běžte ven do lesa a neseďte v hospodě". Prostě folklór.

Seděli jsme tu asi do sedmi, dali jsme si nějaké to pivo a utopence a pak už jsme byli dostatečně odpočatí abychom zvesela vydupali na hřeben. Nasadili jsme ostré tempo. Od Vižiny vede k lesu taková silnička a na jejím konci stojí hájovna vižinského hajného Kocoura. Od ní už se terén začíná zvedat, a to stále prudčeji a prudčeji. Sice jsem si říkal, že to nahoru vydupu touhle rychlostí na jeden zátah, ale nakonec jsme (hlavně proto, že jsme vlastně šli z hodpody) raději na jednom rozcestí trošku vydechli.

Na *Suchý camp* jsme dorazili chvíli před západem slunce, rozdělili jsme si role – Zdeněk došel nasbírat dříví, já pro vodu[15] a ještě jsme si uvařili večeři – tuším párky s bramborovou kaší a čaj. Seděli jsme u ohně, dokud nepadla černá noc, pak jsme si rozdělali spaní a usnuli. Je to zajímavé, ale byl to první oheň za celý vandr, předtím ho kamarádi nechtěli dělat. Noc byla – jak jinak – krásná, hvězdná, tichá. Brdy jsou lidmi opuštěný kout, jen občas je slyšet vzdálené zahoukání vlaku na přejezdu.

[14] Od tohoto místa až do konce znamená první osoba jednotného čísla druhého z autorů, to jest Tomáše Vallu

[15] Název „Suchý camp" tu není pro nic za nic – na místě je jen taková prohlubeň s dešťovkou, pro pitnou vodu (po převaření) se musí do asi 5 minut vzdáleného potoka nebo do trošku bližší studánky, její voda však má ošklivou pachuť.

Pátek 12. července

Ráno jsem se probudil a zjistil jsem, že je zle. Zvedal se mi žaludek, bolelo mě všechno, na co jsem si vzpomněl, a za chvíli se přidala ještě zimnice. Usoudil jsem, že příznaky ukazují úplně jasně na začátek chřipky, takže jsem si vzal acylpyrin[16], zabalil se do všeho oblečení co jsem měl, tedy kalhot, košile, svetru a bundy, zapnul se do spacáku a zase jsem usnul. Chudák Zdeněk, takhle si asi trávení dne nepředstavoval, ale co jsem měl dělat. Alespoň tedy došel nakoupit proviant (chleba, salám, sýr, něco na zahřátí, ...) dolů do Vižiny, možná, že se ještě trochu coural po okolí. Já jsem spal jak dřevo. Spal jsem až do večera, jen okolo poledního mě vyrušil kamarád Jirka Peták, který se nějak dozvěděl, že budu na campu, a zašel se podívat. Probudil jsem se tedy až večer, totálně propocený, ale fit.

Chorobu jsem zažehnal, zato jsem viditelně otrávil Zdeňka, který se musel pěkně nudit, většinu odpoledne totiž strávil šťouráním se v ohni. Večer jsme si zase udělali něco dobrého (celý den jsem nejedl) a jako obvykle se uložili k spánku.

Sobota 13. července

Dneska už se začalo Zdeňkovi chtít domů. Já jsem sice původně chtěl vytrvat někde v brdských lesích až do nedělního večera, ale nakonec jsem se (hlavně proto, že se blížila bouřka) rozhodl, že pojedu s ním. Abychom ještě něco uviděli, dohodli jsme se, že dojdeme do Řevnic, odkud jedou vlaky každou chvíli, a můžeme se tudíž zdržet i déle do večera. Trochu jsme po sobě zvelebili camp, zabalili si a vydali se na sever.

Za cestu jsem zvolil „přímou stezku“, je to jen takový rovný průsek lesem, který vede skoro úplně rovně až do Haloun. Táhne se asi 12 kilometrů a poblíž něj se vyskytuje docela slušné množství mně známých campů, a proto jsme co chvíli odbočovali, abychom se na ně podívali. (Ke konci už to Zdeňka nebavilo, tak jsme je míjeli.) Tahle stezka je celá rovná, nevyhýbá se různým kopečkům, stržím, atp., takže si na ní člověk užije legraci.

Zastavili jsme na campu *Bílý sup* (slyšel jsem též název *Zlý příjezd*),

[16] Podle slovníku cizích slov pánů Rady a Žáka: „*Aspirin – prostředek, jímž dávní šamani léčili veškeré neduhy od kuřích ok po mozkovou mrtvici*“

kde je studánka s moc dobrou vodou, a kde jsme poobědvali. Vytáhl jsem zbytek zásob, osmažil slaninu, na ní cibulku, na tom ohřál celou velkou konzervu mexických fazolí, přidal do toho nějaké maso, celou tu dobrotu řádně okořenil, postavil jsem výsledek před sebe a Zdeňka, načež Zdeněk prohlásil, že v těch fazolích byl rajský protlak, který on nejí, a jal se žvýkat chleba s něčím. To mě samozřejmě pěkně dožralo, ale řekl jsem si, že když jsem si to udělal, tak to také všechno sním. Byl jsem tak přecpaný, že jsem se skoro hodinu nemohl pohnout. Pokochali jsme se dalekým výhledem z campu, a šli dál.

Asi k páté hodině odpolední jsme dorazili do Haloun a neomylně zapadli do zdejší vyhlášené hospody. Krčma „U Zrzavého paviána“[17] od první republiky téměř nezměnila vzhled, jsou tu stylové dřevěné stoly a lavice a stěny pomalované nějakými freskami. Jak nám prozradil hostinský, nedávno tu dokonce natáčeli jakousi pohádku. Za první republiky se zde scházívala skupina trampů s názvem „Brdská zimní brigáda generála Packarda“. Jak o ní píše Marko Čermák: *V dobách své největší slávy měla až 60 členů. . . . V jejím znaku byl pivní sud se skautskou lilií uprostřed. Jaký to rozsah zájmů. . .*

Asi v šest jsme se zvedli, poetickou zkratkou okolo hřbitova došli do Řevnic, sedli na vlak, a krásně jsme stihli rychlík v osm hodin z Prahy do Kralup. Rychlík jako obvykle nabral nejméně půlhodinové zpoždění, takže mi v Kralupech ujel spoj. Zdeněk se už se mnou rozloučil, zbyl jsem na cestě já sám. Napadlo mě, že bych mohl z nádraží zavolat domů rodičům, jestli by pro mě nedojeli, abych nemusel čekat až na jedenáctku. Odpověděli, že prý ano, a že za 15 minut jsou v Kralupech. Seděl jsem v Kralupech dobré dvě hodiny, nastoupil jsem tedy do té jedenáctky. Pět minut před odjezdem se objevil na peróně táta a prozradil mi, že prý se pro mě vypravila původně máma, jenže na půli cesty zadřela motor (jak jen ona to pokaždé dokáže. . .) a on ji musel druhým autem odtáhnout. Tak jsem tedy někdy před půl dvanáctou dosáhl domova.

A to je definitivní konec.

[17] Název pochází od někdejšího hostinského, který se jmenoval Pavián a byl zrzavý.

Místo pro obrázek Kvetoucí Pampelišky

V Řevnicích jsme chvilku po desáté a opravdu se potkáváme s Tomášem (V.) a Martinem. Kupodivu nezapadáme do první putyky, jen do prvního krámu. Reprezentativní část z nás se rozhoduje, že bychom si mohli opéci v přírodě buřty. Bláža, ač není již docela vegetariánka[7], kupuje si s Katkou a Sylvou sýr za tímtéž účelem.

Venku před krámem na nás čekají Martin s Tomášem (V.) a nenechavše nám času na snídani, vydávají se do kopce. Tomáš (S.) marně protestuje, a tak musí vzít svačinu do rukou a vytvářet si žaludeční vředy jídlem za chůze. Vydáváme se po modré značce směrem k Jezírku. Martin s Tomášem (V.) brzy mizí v kopci. Narozdíl ode mne Tomáš (V.) ještě docela nerezignoval a myslí si, že bychom mohli někam dojít. Přecházíme silnici do Mníšku a zastavujeme se u ostružin. Nejsou ale příliš dobré ani dost velké, nezůstáváme proto dlouho. Předcházíme nějaké lidi, kteří jdou ještě o trochu pomaleji než my. Sylva ovšem soudí, že bychom si to měli dobře rozmyslet, protože považuje za neslušné, když někoho střídavě předchází a nechává předejít. Člověk by si prý měl dobře rozvážit, jestli půjde rychleji nebo pomaleji než ten před ním.

Cesta vede dále do kopce, Martin s Tomášem (V.) na nás střídavě čekají a střídavě nám utíkají. Počasí je dnes celkem příjemné, od rána je nízká oblačnost, udržující příjemných osmnáct až dvacet stupňů nad nulou. Cestou do kopce se nicméně otepluje a Tomáš (V.) dokonce mění dlouhé kalhoty za krátké. Odbočku na Babku míjíme bez povšimnutí, nikdo v tomto počasí netouží po rozhledech. Myslím, že někde v těchto místech jsme s Idou, Katkou a Sylvou zazpívali Bláže, Martinovi a Tomášovi (S.) trojhlasou písničku, již jsme se naučili na Albeři. Každý hlas zpívá jinou písničku, jde o písničky „Neviděli jste tu mé panenky“, kterou zpívala Sylva, „Já do lesa nepojedu“, kterou zpívala Ida s Katkou a „Jede, jede poštovský panáček“, již zpívala moje maličkost. Kupodivu jdou zrovna tyhle písničky dohromady, můžete si to, milá vnoučata, zkusit sama[8]. Tomáš (S.) přitom experimentálně vyzkoušel, že kočka leze dírou se už přidat nedá. Martin s Tomášem (V.) jdou před námi

[7] Krom klobásy na Karlštejně a několika koleček salámu už předtím jedla prý v Rumunsku dva nebo tři lanšmíty a nějaký klanzervoidní guláš. Podle mne si snad horší masové kousky pro vstup mezi jedlíky masa nemohla vybrat.

[8] Tyhle deníčky vlastně píši pro vnoučata, tak se nedivte, že je přímo oslovuji. Jen doufám, že budu mít alespoň tři vnoučata a navíc alespoň tři z nich budou hudebně nadaná, jinak by tato poznámka postrádala smyslu.

a nevypadá to, že by z našeho zpěvu v lese byli nadšeni. Po chvíli se zastaví, otočí se k nám, Tomáš (V.) řekne „jedna, dva, tři“ a poté nám zazpívají, „kdyby tohle hajný slyšel, vzal by na vás sekyru“.

Procházíme údolím Nezabudického potoka a stoupáme k Jezírku. Jezírko se ovšem nenachází přímo na vrcholu kopce, leč kousek pod ním. Stojíme na skále a hledíme na jeho hladinu porostlou jakousi travinou. U Jezírka stojí chata a na stromě na skále visí cedulka s nápisem: „Neházejte dolů kameny, děkujeme.“ Zastavujeme se na svačinu, vždyť, ač jsme ušli sotva tři nebo čtyři kilometry, máme už po poledni. Katka vyjímá z batohu několik jablek a rozdává nám je. Jelikož podle cedule není zakázáno házet dolů ohryzky, ptá se snad každý, komu ohryzek zbyde, může-li jej dolů hodit. Nesledoval jsem ovšem, jestli tam nějaký opravdu skončil.

Jdeme kousek po žluté značce, za okamžik ji však opouštíme a Tomáš (V.) nás vede jakýmsi průsekem pod hřebenem na jihozápad. Říkáme si, že bychom mohli hrát nějakou zábavnou chodící hru. Například bomba/nálet/potopa. Shodujeme se na tom, že nejlépe bude, když Bláža v náhodných chvílích zvolá jedno z uvedených slov. Nato začne počítat, při slovech potopa a nálet do patnácti, při slově bomba do deseti. Než dopočítá, musíme buď padnout k zemi při slově bomba, nebo naopak vylézt půl metru na zem při slově potopa, anebo se schovat při slově nálet. Kdo to nestihne, dostane trestný bod. Po chvíli tak následuje potopa a bomba. Pak se dohodneme, že bude lepší, když každý z nás dostane dvě potopy, dvě bomby a dva nálety a ty během dne v libovolném okamžiku použije.

Jdeme chvilku průsekem, u nějž může snad jen oko odborníka poznat, že jde opravdu o průsek a nikoli o les. Do cesty nám vstupují veliké hřiby a křemenáče. Výprava tedy samovolně zastavuje a jímá se sbírat houby. Za tím účelem se rozprchávají všichni kromě Martina a Tomáše (V.), kteří by raději šli dál a kromě mne, kterého sbírání jakýchkoli lesních plodů, obzvláště hub a borůvek ukrutně nebaví. Bláža sice houby nerada, ale ráda je sbírá[9]. Sylva uvolňuje svůj batoh, do nějž budeme houby ukládat. Rozdělujeme si úlohy při zpracovávání nálezů. Sylva houby ponese, Katka je bude nožem půjčeným od Martina okrajovat. Já je budu ukládat do batohu a dodatečně jsme určili Idu, že bude přidržovat Sylvě vlasy, aby neskončily v zipu. Postup výpravy

[9] Maně mi tím připomíná Honzu Němce, který má k houbám velmi podobný vztah.

Během přestávky nás opouští Kuba, maje strach z astmatického záchvatu a z goril. Paní vedoucí říká, že jestli nepomůže někdo mistrovi v produkci, nemůže on v koncertě pokračovat. Přesvědčujeme Tomáše, že jedině on může zachránit divákům kulturní zážitek. Samozřejmě se zdráhá, ale když nahlas říkáme, že Tomáš skvěle hraje na kytaru a zná všechny Mertovy písničky, přidávají se i ostatní. To už je Tomáš opravdu na vážkách. A když na Tomáše vrhne jedna z goril dlouhý pohled a prohodí něco o zlomených žebrech, je Tomáš přesvědčen a přechází na podium. Po přestávce vypadá koncert tak, že Merta vkládá mezi písničky aktuální politické komentáře a Tomáš hraje a zpívá. Nejhlasitěji mu tleská Sylva. Ostatní asi nechtějí mistra ranit, a tak se obvykle potlesku zdržují. Po koncertě předává Merta s díky Tomášovi skleničku s nápisem Rapid. Ten potom říká, že si ji stejně zaslouží Sylva, jelikož mu tak pěkně tleskala. A tak se shodují, že si ji budou pokaždé, když se potkají, vyměňovat. A zbytek už znáte.

Rozhodujeme se, že půjdeme pěšky na Želivského, odkud pojede Sylva tramvají, já metrem a Tomáš pěšky. Cestou rozmýšlím, že bychom mohli požádat náhodného kolemjdoucího, aby řekl číslo. Bude-li sudé, připadne sklenička Tomášovi, bude-li liché, Sylvě. Zkouším to na nějakého pána. Aniž by řekl slovo, vrtí odmítavě hlavou. Vypadá to, že chlap neříká nikdy číslo nějakému hej ani počkej. Pak se Sylva ptá jakési slečny, která říká deset. Tím je rozhodnuto, že první bude mít skleničku Tomáš. Ještě jsem zapomněl dodat, že Tomáš se ptal přece jen svojí sestry, jak jsme se jí líbili. Prý ho k tomu inspiroval deníček z Brdského výletu. Šli proti sobě po schodech a na jeho prostou otázku se na něj udiveně podívala a odvětila: „Cože?“ Myslela si asi, že spadl z Marsu. To Sylvu prý zajímá, jestli se její kamarádi a kamarádky líbí Idě a bere si její připomínky k srdci. Když se Idě někdo nelíbí, tak se s ním Sylva nekamarádí. Tahle diskuse už proběhla v kavárně, ale nevím, kam bych ji tam tak mohl vsunout.

Cestou na Želivského se nic zvláštního nestalo, ani si nemyslím, že bychom si říkali něco závažného, a pokud ano, nechť je to předmětem dohadů a vášnivých debat. Tak dobrou noc, milé děti.

Rapidu dostanou malou lahvičku zdarma. Okamžitě se toho chytá. Mne nepřesvědčí, jelikož je to skoro jako Fernet, a k tomu mi stačí pouze přičuchnout, aby se mi obracel žaludek. Tomáš se nechává zlákat, a tak si objednávají každý jednoho panáka. Dostávají prázdnou malou skleničku s nápisem Rapid. Což je trochu zklamalo, jelikož čekali plnou malou lahvičku Rapidu. Pak si přiťukávají s Egeši gedre. Ani jeden však nevypije svou dávku na ex. Sylva si zkouší Rapida přisladit, ale chuť se nijak nelepší, ani se cukru nějak nechce rozpustit. Pak se dohadují, co s tou skleničkou budou dělat. Nakonec se rozhodují, že bude putovní, a budou si ji pokaždé, když se potkají, předávat. Zůstává ovšem problém, kdo ji bude mít jako první. Při odchodu proto vymýšlím, jak to náhodně rozhodnout. Prohlásím, že bych mohl lahvičku držet za zády, a oni by si mohli říct levá nebo pravá, ale otázkou zůstává, kdo by to měl říci. Aby to bylo fér, ptám se číšníka, který říká „levá“. V ní se skutečně sklenička nachází. Jenže zjišťuji, že se tím vlastně nic nerozhodlo, což přivede Sylvu k záchvatu smíchu.

Tak a teď popíši, jak se to nestalo. Vešli jsme do kavárny a sedli si ke stolku. U baru seděl Merta, Tomáš ho hned poznal. Na pódiu měl připravenou kytaru a harmoniky. Místnost je malá a hučí tu větrák a pračka vzduchu. Před začátkem představení od nás paní vedoucí vybírá vstupné 80 korun. V té chvíli také vchází muž se vzezřením mafiánského bosse s milenkou a dvěma gorilami. Usedá hned naproti podiu. Má černé brýle a černé odění. Milenka je samozřejmě křehká blondýnka, vypadá naprosto přihlouple a nyvě se usmívá na svého bosse. Gorily si sedají vedle nich. Po osmé přechází Merta k podiu a začíná několika písněmi proloženými aktuálními politickými komentáři. Potom se zvedá na pokyn bosse jedna z goril a přechází k číšníkovi. Náhodou sedíme skoro u barui, a tak slyším, jak mu tlumeně nařizuje, aby vypnuli ten větrák, že jeho pána ruší v poslechu. Číšník trochu ustrašeně prohlašuje, že to by musela rozhodnout paní vedoucí. Gorila si tedy vyžádá paní vedoucí, která mu šeptem odpovídá, že tu není žádný další větrací otvor a okna se nedají otevřít. Prý tu bude velmi špatný vzduch, nebude-li spuštěný větrák. Gorila se nenechá odradit a něco pošeptá paní vedoucí do ticha, ta zbledne a jde kamsi dozadu. Po chvíli se větrák zastavuje. Poslech je teď mnohem lepší. Mistr má ovšem po chvíli problémy s hlasem, začíná z houstnoucího ovzduší trochu chraptět a marně zadržuje pokašlávání. Druhá gorila se totiž samozřejmě nenechala nijak omezovat a klidně kouří. Přestávka proto přichází poněkud dříve, než by se dalo čekat.

se znatelně zpomalil, protože všichni hleděli pod nohy a hledali houby. Navíc jsme jich nacházeli docela dost, a tak jsme museli každou chvilku zastavovat. Tomáš (V.) s Martinem nás vedou vepředu, jdou pomalu, proto musíme dávat bedlivý pozor, aby nám neutekli. Katka opakuje Bláže znovu své zážitky ze Španělska, hlavně se Španěly. Musela tam překládat dvěma asi patnáctiletým Češkám, když je tam Španělé, jejich vrstevníci balili a tahali je na pláž, aby se s nimi mohli muckat. Bláža přidává historku ze stopu z Rumunska domů. Jak skončily s kamarádkou v kamioně na hranicích, řidič je opustil s pasy a zamkl ve voze. Jak potom naznačoval, že by měl zájem o sex, ale ony odmítly. Nakonec to dopadlo dobře a dostaly se domů v pořádku.

Přecházíme asi dvě cesty a po cestě, ne kterou přicházíme shora, docházíme na mýtinku. Tady zjišťujeme, že chybí Tomáš (S.) s Idou, zdrživší se kdesi vzadu. Široko daleko je nebylo vidět. Sylva dává k lepšímu nálet, trestný bod nedostává nikdo. Sedáme si na trávu, protože to vypadá na delší čekání. Tomáš (V.) se vydává zpátky po cestě až k místu, kde jsme se na ni napojili a volá do lesa. Nikdo mu neodpovídá, aniž by kohokoli zahlédl. Když se vrátí, navrrhne, abychom počkali asi deset minut, a pak je prohlásili za definitivně ztracené a pokračovali v cestě. Opravdu asi nemá cenu čekat déle. Ida s Tomášem (S.) nevěnují obvykle na cestě pozornost ničemu kolem sebe, a tak nás jejich ztracení se ani neudivilo. Obzvlášť, když se na Albeři ztratila Ida hned dvakrát. Asi po pěti minutách se však přece jen vynořují na cestě, k níž ovšem údajně dorazili odspodu.

Pokračujeme po cestě, zhruba podél hřebene, nikoli však po jeho vrcholu. Prodíráme se houštím, cesta je poněkud orientačně náročná, což znamená, že krom směru cesty nejsem schopen říci, kudy jsme vlastně šli. Hlavně však musíme dávat pozor na ocas naší výpravy, protože na to, že je nás osm, jsme docela roztaženi. Procházíme jakýmsi kempem, kde však není voda, a proto budeme obědvat jinde. Zanedlouho docházíme k prameni s nejlepší vodou na Brdech. Prý sem přijíždějí pražáci a natáčejí si ji do barelů. Možná sem také jezdí Japonci a natáčejí si ty pražáky na video. Odtud vycházíme přímo vzhůru do dalšího kempu, kde je i budka s nápisem: „Majetek českých lesů, prosíme neničit.“ Podle Tomáše (V.) jde pouze o tabulku mající odradit zvědavé houbaře. Taky je na boudičce zápisníček, kde je zápis od sestry Tomáše (V.). Tu bychom samozřejmě rádi viděli, jelikož Tomáš (V.) se jí nezeptal na natolik základní věc, jako je to, jak jsme se jí líbili. To je nám prostě nepochopi-

telné. Prý ji sem lákal, ale ona se bála, že ji uženeme. Je vidět, že nemá tušení, s kým by měla tu čest. Ale třeba jí dá Tomáš (V.) přečíst tento zápis a ona prohlédne. Taky je tady ohniště, a tak soudíme, že nadešel čas buřtů. Myslím, že jsou asi tři hodiny a nejsme ještě ani v polovině naší cesty.

Vydáváme se sbírat dřevo. Není třeba jít daleko do lesa, abychom našli vhodné větve. Tomáš (S.) musí ukázat, že nemá na koleji činky nadarmo a přivléká mohutný kmen se spoustou větví. Jako vedlejší efekt rozhrabává schody, které místní trampové skládali nejspíš celý den. Na to, že nakonec tu kládu bude muset hodit do lesa, nemoha ji přiložit vzhledem k rozměrům na ohniště, jde o husarský kousek. Tomáš (V.) škrtnutím sirky zapaluje oheň. Chápeme se buřtů a sýra a zanedlouho už pilně obojí opékáme. Když dojdou tyto pochutiny, dojde na houby. Asi v půl šesté jsou naše žaludky ukojeny a můžeme pokračovat v cestě. Už teď je však jasné, že Bláža vlak v osm večer z Prahy nestihne. Má hned několik možností. Ida má s sebou její spacák, majíc v úmyslu jí ho vrátit, může tu tedy zůstat s Martinem a Tomášem (V.) nejméně do zítřka. Krom toho však díky tomu, že žijeme v jednadvacátém století, zjišťuje, použivši Katčina jízdního řádu z Chotovinských listů, že poslední vlak do Budějic jede čtyřicet tři minuty po půlnoci. Což by se jí hodilo, jelikož by tak byla k ránu doma a mohla by pomoci kamarádce s úklidem nového bytečku.

Vzhledem k pokročilé době volíme nadále nenáročnou cestu po asfaltu a vozových cestách. Ida s Tomášem (S.) se k překvapení nás všech umisťují na první pozice výpravy. Bojí se asi, že by se mohli opět ztratit. Delší dobu jdeme po vozové cestě a těsně poté, co mizí Katka v lese za společnými zájmy, provádíme zákeřnou myšku. Zanedlouho už nám Katka chybí. Vracím se proto po cestě, abych ji navedl na správný směr. Naštěstí ji skrz les zahlédám a volám na ni. Ida s Tomášem (S.) jsou viditelně potěšeni tím, že se neztrácejí jen oni. A tak jdeme dál a dál, do kopce až k Suchému kempu, o němž jsme už dříve slyšeli samou chválu. Jde samozřejmě o nejhezčí kemp na Brdech.

Sedáme si k ohništi. Tomáš (V.) se ptá, dáme-li si pivo. Neuslyšiv žádnou zápornou reakci, mizí kdesi v lese. My se mezitím díváme na podivné předměty opřené o strom. Tou největší je dřevěná konstrukce připomínající bort lodi. Krom toho jsou tu dvě prkna, každé se čtyřmi poutky, nejspíš pro nohy. Zanedlouho se Tomáš (V.) vrací s pivy – jde o Staropramen v plechu, nic pro mne. Ptáme se ho, co mají ty před-

například Páslo dívča pávy od Cimbal Classicu, Holúbek a holubička od Hradišťanu, nebo nějaké lidovky. Černovlasá dáma, nikoli Lewitová, zpívá několik maďarských písní. Vždy před nimi uvádí překlad, obvykle ho musí chvilku vymýšlet. Ke zpěvu hrají na housle a violu. Podle Sylvy kapku falešně, což neslyším, jelikož na housle nemám cvičený sluch. Zpívají však čistě a procítěně. Celé představení hučí větrák a pračka vzduchu. Sylva se tváří smutně, skoro bych řekl znuděně. Před přestávkou se nějaký angažovaný pán snaží naznačit, že když nebude nikdo kouřit, mohl by se třeba vypnout ten větrák. Že je sám příležitostný kuřák, a tak chápe, že někteří lidé to potřebují. Ať se tedy vykouří o přestávce, a pak to zkusí vydržet.

O přestávce nás taky opouští Kuba. Po přestávce po několika písních říkají dámy, že už chtěly skončit, ale řekli jim, že je tu zvykem mít přestávku. A tak teď poněkud improvizují. Prý neumí jako Vláďa Merta vkládat aktuální politické komentáře, a musí tak vyplnit čas hudbou. Větrák stále hučí, ale pračku vypnuli. Angažovaný pán se otáčí směrem k baru, kde tuší číšníka. Prohlašuje tím směrem, že teda nechápe, proč ten větrák nevypnuli. Že žijeme v kapitalistické společnosti, a tak by se jim mohlo stát, že už sem on nepřijde, protože mu ten větrák prostě vadí. Po chvíli přijde vedoucí a on jí opakuje totéž. Prý, když tu prodávají hudbu, tak by měli zajistit odpovídající podmínky, k nimž určitě nehučící větrák patří. Ona mu odpovídá, že je jí hrozně líto, ale jsme v uzavřené místnosti, v podstatě ve sklepě, není tu žádný větrací otvor a okna se otevřít bohužel nedají. Nejsou prý tak bohatí, aby si mohli dovolit nehlučnou klimatizaci. Lewitová pak poděkuje angažovanému pánovi, za to, že se jich zastal, že ona také nerada soupeří s větrákem a bojuje proti technice. Po této kulturní vložce zazpívají poslední píseň a rozloučí se. Prý spěchají na vlak, a tak ani nedávají žádný přídavek.

Zůstáváme v kavárně brzo sami a hodnotíme koncert, jsem asi jediný, komu se to docela líbilo, ale je to asi tím, že mám trochu zvláštní vkus. Dohadujeme se ovšem, že ostatním namluvíme, jak to byl skvělý koncert a že tady Merta byl, aby litovali. Za tím účelem si nechávají orazítkovat vstupenky, na nichž je uvedeno Vladimír Merta a nikoli Lewitová a ta druhá. Ještě jí k tomu připisuji „a Tomáš Valla“, aby to potvrzovalo to, co uvedu za chvíli v alternativní variantě. Sylva o angažovaném pánovi soudí, že to bude něco podobného, jako když se ona nudí a chce se jí najednou hrozně smát. Někomu se asi chce v podobných chvílích diskutovat. Pak si všímá u baru cedule, na níž stojí, že ke dvěma panákům

že na první pohled by to mohl být Kuba Černý. Tomáš se Sylvou sbíhají proto po schodech dolů, zatímco já přebíhám k východu, kde tuším, že by mohl vylézt. Opravdu ho potkávám nad schody a říkám mu, že jdeme na Mertu, jestli nechce jít s námi. Okamžitě nadšeně souhlasí. Později se dozvím, že to není až tak překvapivé, jelikož Tomáš ho nalákal na předešlý svůj neúspěšný pokus.

Dole ve vestibulu představujeme Kubu Sylvě a naopak. Rozvíří se mezi nimi konverzace, kterou mi pak ještě zopakovali, abych ji mohl zapsat. Tak se o to pokusím. Možná je dobré vědět, že Kuba cvičil Idu programování.

Sylva: „Ahoj, já jsem o tobě slyšela, né jako hodně, znáš Idu?“
Kuba: „No, jasně, a odkud ji znáš ty?“
Sylva: „To je moje sestra.“
Kuba (*překvapeně*): „To je tvoje sestra?“
Sylva: „A ona říkala, že když ti dávala zápočťák, tak jsi jí dal čokoládu.“
Kuba: „No jasně, takovou velkou Studentskou pečeť.“
Sylva: „Takhle jsi to předtím vůbec neříkal.“

Pak jdeme dále k Salmovské. Cestou ještě vyplývá, že Ida byla s Martinem Dienstbierem a nějakým Kubou kdysi v divadle, ale byl to asi jiný Kuba. Nebo si to Sylva vymyslela, aby byla zajímavá.

Nejprve popíšu, jak to bylo doopravdy, pak verzi pro dav. Vcházíme váhavě do kavárny. Místnost je malá, hučí tu větrák. V rohu je malé podium se stojanem na noty a odloženými houslemi. Kytara ani Merta nikde. U baru sedí jakési ženy v nejlepších letech. Pobaveně nás pozorují. Krom nás je tu ještě pár hostů. Sedáme si ke stolku, Sylvu usazujeme samozřejmě podle pravidel slušného chování tak, aby měla přehled o místnosti. Ještě si nestačíme objednat čaj, když paní vedoucí ohlásí nahlas, že jestli to ještě nevíme, pan Merta dnes vystupovat nebude. Nestačil to prý odvolat dost dopředu, místo něj vystoupí ty dvě dámy, co sedí u baru, Lewitová a . . . , druhé jméno jsem zapomněl. Chvíli po sobě koukáme, ale rozhodujeme se zůstat. Paní vedoucí pak obejde hosty a vybere od každého po osmdesáti korunách. Tak má Tomáš zase smůlu, a jelikož co se stalo dvakrát, stane sie i potřetí, asi ani příště nebude úspěšný.

Po osmé přejdou dámy zpívajíce na podium. Zpívají dlouhé, pomalé a smutné balady. Některé česky, ty znám obvykle v jiných úpravách,

měty znamenat, o konstrukci připomínající bort lodi nic neví. Prkénka s poutky prý sloužila k jakémusi veselému závodu – hromadnému běhu na lyžích. Tomáš (S.) se toho okamžitě chytá a stoupá si do dvou poutek. Navíc pobízí Idu, která si stoupá do dalších. Pak začne Tomáš (S.) zuřivě šlapat a Ida padá k zemi. Na druhý pokus se k nim přidává Sylva. Tentokrát se jim skutečně podařilo rozběhnout. Po chvíli však padají k zemi všichni a Sylva dokonce vytrhává jedno z poutek. Když si pak zkouší ve dřevech poskakovat sama, utrhává na druhé lyži další poutko, pochopitelně vedle nepoškozeného na té první lyži. Krom toho se jí dostává do vlasů spousta jehličí. Zatímco se pokušíme zbavit této ozdoby, díky níž získala vzhled lesní ženy, Tomáše (S.) napadne úžasný nápad – – že by mohl Sylvu v jehličí vyválet důkladněji. Naštěstí nepřistupuje k realizaci, naopak se pokoušíme my vyválet jeho, neúspěšně.

Jdu se s Tomášem (V.) podívat dále po kempu. Za skalním ostrohem, jde o bývalý lom, se krčí roztomilá chaloupka. Vevnitř velmi útulná. Tomáš (V.) si posteskne, že by bylo nejlépe, kdyby sem někdo pravidelně jezdil a staral se tu o ni. Takhle sem jezdí jenom starší pánové a už to prostě není, co to bývalo. Krom toho zde trochu hnije střecha a oni nemají čas ji opravit. To mne samozřejmě nadchne a jdu pro ostatní, kteří, krom Martina zmizivšího sem už dávno, sedí stále u ohniště. Boudička se jim také líbí. Vevnitř objevují knihu návštěv a jmou se skládat do ní jakousi rýmovačku pochybných kvalit[10]. Což trvá ještě další půl hodinu. Krom toho nám Tomáš (V.) ukazuje fotku své maminky ve věku asi dvaceti šesti let. Fotka je pravda černobíla a hlavně sešlá věkem, a tak se můžeme jen dohadovat, že to byla tehdy pěkná holka[11].

K další cestě se tak zvedáme asi v půl osmé. Tak teď je již opravdu jisto, že Bláža vlak v osm nestihne. Tomáš (V.) lobbuje neúspěšně za to, aby s nimi zůstala, že ji zítra odvedou na vlak. Ida se Sylvou naopak lobbují, aby jela s nimi do Prahy a přespala u nich. Už tam budou spát Tomáš (S.) s Katkou, tak tam budou mít veselo. Rodiče prý vyšoupli kamsi na Slovensko a je jen málo pravděpodobné, že by přijeli právě dnes. Ani na tento návrh se ovšem Bláža netváří nadšeně. Tomáš (V.) si vybírá ještě nějaké potraviny a zatím nás posílá kamsi vzhůru na Stožec. Stoupáme do kopce až na vozovou cestu, po níž se dáváme vpravo – – na jihozápad, alespoň myslím. Možná stojí zato podotknout, že Suchý

[10] Ale neberte si to osobně.
[11] Jelikož jsme se neshodli, jestli to byla čupr ženská, šikovná ženská nebo kuna, použil jsem této neutrální formulace.

kemp je kousek pod vrchem Brdo. Jdeme chvíli po cestě až holkám začíná přicházet na rozum, že jdeme špatně. Úplně mne zmatou, ale než se stihnu podívat do mapy, dochází nás Tomáš (V.) s Martinem a ujišťují nás, že nijak nebloudíme. Zanedlouho docházíme na asfaltku na Stožci a vydáváme se po ní, nechávajíce se vést modrou značkou směrem na Dobříš. Zanedlouho sestupujeme na poněkud užší cestu. a jdeme dlouho z kopce. Pomalu se stmívá. Do Dobříše máme ještě asi sedm a půl kilometru.

Hrajeme si veselé pochodové hry jako jedna, dva,..., deset, klobouk a hůl, chleba[12] a sůl, Arizona, dopředu, dozadu, dolava, doprava. Bláža přichází s podobnou hrou, nejprve se opakuje n–krát „Chcíp kanárek“, pak se n–krát totéž píská, pak se n–krát totéž mlčí a nakonec se řekne pouze „chcíp“. Vtip je samozřejmě v tom, že bychom měli říci poslední „chcíp“ současně. To se nám dobře daří při n=3, při n=7 už nám to činí poněkud problémy.

Docházíme na okraj lesa, kde se s námi Martin s Tomášem (V.) loučí. Bláža se jim přesvědčit nepodařilo, vypadá to, že pojede popůlnočním vlakem domů. Tomáš (V.) rozžíná baterku, abychom se podívali do mapy na zbytek cesty do Dobříše. Ida s Tomášem (S.) a Katkou jsou kus před námi, a tak nevidí na plotě místo modré značky zelenou. Nevidí ani v mapě, že jsme šli trochu oklikou a jsme tedy jinde, než Tomáš (V.) předpokládal. Vidíme to jen my s Bláža. Sylva nás poslouchá, ale slibuje, že nás nepráskne. Loučíme se s kluky zalomením palce, Martin přichází s novou variantou, při níž se nakonec zamává rukama, a ponecháváme je napospas brdskému hejkalovi a brdské plechovce. Sami se vydáváme po silnici k Dobříši. Katka se zeptá, o čem jsme se tak dohadovali. Kupodivu ji uspokojí to, že jí nic neřekneme a že se to dozví z deníčku. Cestou do Dobříše zpíváme se Sylvou a Bláža jakýsi popěvek „deset stupňů pod nulou...“, kde se konstanta postupně zvedá a stejně se zvedá i výška zpěvu, přes třicet se už nedostanu. Bláža to ovšem fláká a výšku tónu příliš nezvedá. Místo toho používá spíš recitativ.

V Dobříši jsme něco po deváté a řešíme, jak najít nádraží. My s Tomášem (S.) se samozřejmě nemůžeme doptat, protože chlap se nikdy na cestu neptá. Katka, jako světaznalá žena, to chápe a vyptává se proto sama místního mladíka. Ten je trochu zklamán tím, že Katka má s sebou doprovod, a tak ji nikam neodváží a jen nám ukazuje směr k nádraží.

[12] Já bych sem sice dal maso, ale aby byla Bláža spokojena, píši sem její variantu.

Tomáš: „Ano, Sylvuško.“
Sylva: „Zdál se mi dnes podivný sen.“
Tomáš: „A jaký?“
Sylva: „Ida ti věnovala houby, které jsme včera nasbírali, a pak jste je vyhodili, ještě, než jste vyjeli z Prahy.“
Tomáš: „To ale není možné, vždyť ty houby jsou pořád v kuchyni, zkus se podívat.“
Sylva: „Teď, ale určitě to máš v plánu.“
Tomáš: „Ale, Sylvo, jak to můžeš vědět?“
Sylva: „Bylo to ve snu. To vůbec nebereš v potaz, že až přijdu odpoledne domů, budu mít chuť na smaženici?“
Tomáš: „Ale vždyť ti nikdo ty houby nebere.“
Sylva (*zlostně*): „Jakpak ne, teď na místě mi slib, že mi necháte alespoň trochu.“
Tomáš (*vzdorovitě*): „To je hrozný nesmysl. Nic slibovat nebudu.“
Sylva (*zastoupí Tomášovi dveře, aby nemohl vyjít z koupelny*): „Ne, nepustím tě, dokud mi to neslíbíš.“
Tomáš (*mírně naštvaně*): „Ale vždyť já žádné houby nechci.“
Sylva (*útočně, pozvedává významně pravý ukazovák*): „Aha, tak proč mi to nechceš slíbit?!“
Tomáš (*rezignovaně*): „Dobrá, ať je po tvém, nechám ti tady, kolik si řekneš.“
Sylva (*podezřívavě pouští Tomáše z koupelny*): „Nemysli si, že mne oblafneš, mám svoje lidi všude!“
Tomáš (*zapomíná, že si chtěl vyčistit zuby a konsternován odchází*): „A no jo.“
Sylva (*ženská musí mít v konverzaci vždycky poslední slovo*): „Slovo.“

A poučení? Nikdy nevěřte chlapům, Tomáš zde sice slíbil, že nechají Sylvě kolik si řekne, ale nenechali jí nic. Pohříchu, Sylva byla natolik spokojena s tím, že donutila Tomáše něco slíbit, že zapomněla říci si vůbec o něco a odešla klidně pryč. A tak je to opět nerozhodně.

Tak dost, sice čím kratší akce, tím delší zápis, ale teď už to vážně přeháním. Tolik stránek pro jednu čtvrthodinku. Nakonec přece velká ručička na hodinách opodál dosáhla devítky, aniž by kdokoli přišel. Dokonce ani Bláža, a tak jsme se na ni těšili. A tak jsme se mohli vydat směrem k Salmovské ulici. Cestou míjíme schody dolů do metra a vidíme pod nimi přeběhnout kohosi v modré košili. S Tomášem se shodujeme,

Tomáš (*zastřeným bezvýrazným hlasem*): „Ó, Luno stříbrná, jakouž to mocí táhneš mne k sobě. Tvůj stříbřitý hlas v uších mi zní, tvůj lesk oči mi mámí. Za tebou, ach, šel bych světa kraj. Jsou louky a stromy a květy u cest, ty svítíš na všecky. Ach, Luno stříbrná kdeže máš nocleh? Tvé lože kvítím chtěl bych zdobit a tvého srdce svou touhou si dobýt. Ach, Luno stříbrná, má touha je bezbřehá, u tvých nohou já chtěl bych jen klečet, tvá chodidla líbat a do očí hledět.“
Sylva (*ještě udiveněji*): „Co to blábolíš? Nesnědls' něco divnýho?“
Tomáš: „Ach, vím, nejsem tě hoden, piedestal tvůj, tak vysoký jest. A malý jak červ ležím zde v prachu. Jen otrokem tvým, snad mohl bych být, tvá přání, tvé touhy, snažit se vyplnit. Jsem malý, ach malý, a přec, já věřím že jeden, jediný pohled tvůj, jen mně může patřit. Ach, Luno, Luno stříbrná, chtěl bych tě nést, po tisíci schodech do tisíci pater. Tam k hvězdám, tvým sestrám, tebe bych posadil.“
Sylva (*dojde jí, že Tomáš asi mluví ze spánku a nikoli k ní, počne ho propleskávat po tvářích, snažíc se ho probudit*): „Však já už ti vyženu ty řeči z hlavy.“
Tomáš: „Ach, Luno, Luno, c-co se to děje?“ (*Probouzí se a udiveně hledí na Sylvu*) „tys mne probudila, a mně se zdál takový pěkný sen.“
Sylva: „Vždyť jsi blábolil samé nesmysly, nemající vztahu ke realitě“
Tomáš (*trochu popuzeně*): „Co je to realita? Co můžeš vědět o realitě? Realita, to jsou jen špinavé nohy.“ *Sedne si na vanu a jme se umývat si nohy.* „A teď mě nech na pokoji, chce se mi snít.“
Sylva (*klepe si na čelo*): „Ty seš ňákej mišuge. Doufám, že se z toho ještě vyspíš.“
Tomáš: „Jdižiž ženo hloupá, to nemůžeš pochopit, mě se zdál sen o Luně, a pro ni teď budu jen žít.“
Sylva (*otráveně odchází*): „Ten Tomáš je fakt divnej.“

A poučení? Mistru Čuangovi se jednou zdálo, že je motýlem a létá z květu na květ. Ssaje sladký nektar, má krásná křídla. Pak se probudil a uvažoval. Jsem Mistr Čuang, kterému se zdálo, že je motýl, nebo jsem motýl, kterému se právě zdá, že je mistrem Čuangem?

Houby

Odehrává se ráno, Sylva si právě dočistila zuby, když chce Tomáš vejít s týmž úmyslem.
Sylva (*tázavě*): „Tomáši?“

Procházíme kolejištěm k nádražní budově. Jsme zde asi v půl desáté. Je tu už zavřeno, a tak musíme klepat na paní výpravčí. Tentokrá se ptá Bláža a zjišťuje, že vlak jede až ráno, ale ještě by mohl jet nějaký autobus na jedné ze dvou zastávek poblíž. U první z nich zjišťujeme, že jsme na špatném místě. A tak nechavše děvčata odskočit si, přecházíme ke druhé, kde podle Blážina mobilu staví autobus ve dvacet dvě hodiny čtyři minuty.

U stropu zastávky žijí velicí pavouci. Naproti zastávce je hospoda s mrazícím zmrzlinovým boxem právě naproti nám. Takové výzvě nelze odolat, a tak si kupujeme se Sylvou a Blážou polárkový dort. Samozřejmě ho nestihneme dojíst, než přijede autobus. Bláža ho proto rafinovaně propašovává dovnitř. Použila k tomu důmyslné schovávačky – – držela krabici v ruce. Před jedenáctou jsme v Praze na Knížecí. V autobuse už všichni zívají a Tomáš (S.) dokonce podřimuje. Přecházíme na tramvaj X-B, metro se ještě nevzpamatovalo z nedávných povodní, a jedeme jí do centra. Zatímco my s Blážou vystupujeme v Jindřišské u Hlavního nádraží, ostatní jedou ke Švejdarům na Palmovku. Podle výrazů v jejich obličejích soudím, že změní plány a místo paření půjdou spát.

K mé radosti mi Bláža dovoluje s ní počkat dvě hodiny na vlak. Ale myslím, že detaily si můžeme docela dobře ponechat pro sebe. Tak zase příště, dobrou noc...

Přece si neodpustím drobnou poznámku na závěr. V pátek jsem se se Sylvou a Idou viděl v loděnici při umývání lodí od vltavského bahna. Dozvěděl jsem se tam od nich, že Ida věnovala všechny námi nasbírané houby Tomášovi (S.). Dali je do igelitky a jeli spolu pro Tomášovo (S.) auto na Strahov. Tam se jim nějak houby znelíbily a vyhodili je. Sylva pak přišla domů a nemohla si už udělat smaženici, na kterou měla chuť.

čistě pracovně, Zuby, Náměsíčný a Houby. Vlastně ani nevím, kdy se ten konflikt odehrál, proto jsou hypotézy postupně pro večer, hlubokou noc a ráno. Je docela dobře možné, že se udály všechny.

Zuby

Odehrává se večer. Sylva si právě v koupelně čistí zuby, mluví proto skrze kartáček, trochu huhlavě. Vypadá unaveně dojem. Tomáš vchází pln energie do koupelny, srší dobrou náladou.
Tomáš (*vesele, rozverně*): „Ale Sylvo, co to vidím? Ty chceš jít spát? Jde se pařit.“
Sylva (*jak řečeno, huhlavě, ani neotáčí hlavu*): „Pařte si jak libo, já jdu spát.“
Tomáš (*snaží se vytrhnout Sylvě kartáček z ruky*): „Kdepak, ukliď si kartáček a pojď za námi.“
Sylva (*unaveně nazlobená*): „Nech mi kartáček a jdi pryč, chci si čistit zuby.“
Tomáš (*klidně, leč důrazně, kartáček drží stále v ruce*): „Ne, ne, ne, já myslím, že chceš jít pařit s námi.“
Sylva (*nuceně klidně*): „Prosímtě, Tomáši, nech mě na pokoji. Jsem ospalá jako kotě.“
Tomáš: „Tak, Sylvo, alespoň jednoho Macejka si dáme, ne?“
Sylva: „Sousedi už spí a já si čistím zuby.“
Tomáš: „Tak dobře, dočisti si zuby, ale pak si s námi dáš Macejka.“
Sylva (*rezignovaně, už chce mít Tomáše z krku*): „No dobře, ale teď už mě nech dočistit si ty zuby.“
Tomáš (*Odchází opět za Idou a Katkou, potěšen, že uspěl.*)

A poučení? Nikdy nevěřte ženským, když si čistí zuby a slíbí vám, že pak půjdou zpívat Macejka. Z koupelny šla Sylva samozřejmě rovnou do postele. Tomáš si na ni vzpomněl až když spala a Ida mu zakázala ji budit.

Náměsíčný

Odehrává se v hluboké noci. Všichni spí, Sylva se probudila a šla si odskočit, teď právě vešla do koupelny a umyla si ruce. Tomáš se zavřenýma očima zahradil jí dveře. Ruce má předpaženy, je zřejmé, že spí.
Sylva (*udiveně*): „Tomáši, co to prosímtě provádíš, vždyť je noc.“

Sylva (*též se smějíc*): „Sylva.“
(*Petr se Sylvou si podávají ruce.*)
Tomáš (*napřahuje ruku*): „Tomáš.“
Sylva: „Sylva, těší mne.“
(*Tomáš se Sylvou si podávají ruce.*)
Sylva: „Víte proč jsem tady?“
Petr: „To nevím.“
Tomáš: „Myslím, že jdeš na koncert“
Sylva (*otáčejíc se na Petra*): „Já jsem přišla hlavně proto, že doufám, že napíšeš z této akce deníček.“
Petr (*trochu zmateně*): „No, tak jo.“
Sylva (*potěšeně*): „Tak to jsem ráda.“

Je právě půl osmé, rozhodujeme se počkat ještě akademickou čtvrthodinku, třeba někdo přijde. Najisto počítáme s tím, že přijede Bláža, má totiž ve zvyku přijet z Budějic za námi kvůli jakékoli akci. Ale asi jí ujel vlak, poněvadž se nedostavuje. Také se bavíme o tom, že by Sylva měla udělat něco veselého, abych to sem mohl potom zapsat, protože zatím se toho na zápis moc nestalo. Tak se alespoň před Sylvou vytahuji ožehlou holení. Ona však vece, že jestli si myslím, že jí to imponuje, tak mne musí zklamat. Takoví lidé, kteří dělají podobné nebezpečné kousky, dlouho nevydrží. Na to jí odvětím, že to vlastně ani není nebezpečné, jen to tak vypadá. A tak mění názor, a přece jen jí to imponuje.

Tomáš prozměnu přidává historku z návratu z Brd. V Kralupech se s ním dal do řeči jakýsi černoch, samozřejmě anglicky. Byl k Tomášovi hrozně vstřícný a zatáhl ho do hospody. Nedávno ho někde potkal na ulici a ten černoch se k němu prý hlásil. Sylva nám též sděluje zajímavou historku. Prý jí přijela kamarádka, studující jinak v Hradci. Šly, ještě s jinými kamarádkami, do bazénu a tancovaly tam jako akvabely. A kamarádka jim do tance popisovala, jaké měla přijímací zkoušky. Lidé se po nich kupodivu moc neohlíželi. Také nám vykládá, jak se vraceli z Brd domů, když jsme je opustili, vystoupivše z tramvaje. Katka si prý šla pro věci do Libně, byla tam hrozná tma, a to je prý všechno. Nejprve nám chce popsat, jaký měla po návratu domů s Tomášem Skřišovským konflikt v koupelně[4], pak si to ale rozmyslí, maje strach z toho, že by se to dostalo na internetu. Nechává tak prostor mé fantazii. Vytvořil jsem si několik hypotéz, z nichž tři se pokusím nastínit. Nazval bych je,

[4]Připomínám, že Tomáš s Katkou spali tu noc u Švejdarů.

Koncert Vladimíra Merty

Místo děje: Praha, Salmovská literární kavárna

Časové období: 9. 9. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Tomáš Valla, Sylva, Kuba Černý a Petr (autor)

Pondělí 9. září

Bylo nebylo, milá vnoučata, kdysi, když tráva byla ještě zelenější a váš dědeček byl ještě jůra, chodil po naší matičce zemi jeden zpěvák a multiinstrumentalista Vladimír Merta. Strýček[1] Tomáš už o něm několikrát mluvil, a vždy ho vychvaloval až do nebes. Prý je to skvělý kytarista, má úžasné texty a hraje krom kytary na jakýkoli nástroj, který se mu dostane do rukou. A hlavně, každé první pondělí v měsíci vystupuje v Salmovské literární kavárně. A také nám vyprávěl, jak už se jednou pokusil jeho vystoupení navštívit, ale dva dny předem jda náhodou okolo, zjistil, že koncert se nekoná. A tak už dlouho ohlašoval, že musí učinit další pokus, a to hned v září. Rozeslal zprávu o svém úmyslu několika kamarádům, které už znáte z předešlých deníčků, chtěje s nimi sdílet hluboký umělecký prožitek.

V půl osmé večer jsme se tedy sešli na povrchu nad stanicí I.P. Pavlova. Byl jsem tam chvilku předem, a mohl tak ještě minutku věnovat matematice. Zanedlouho se dostavil Tomáš a chvilku jsme se bavili o škole, myslím, že se mne ptal, jak by se mu mohlo podařit zastihnout Bednárka. To je zcela nezastižitelný učitel, na mejly neodpovídá. Poradit mu bohužel nemohu, jelikož podobný problém jsem zatím řešit nemusel. Také se ho ptám, jestli přijde ještě někdo. Odpovídá, že jen Sylva mu odepsala, že možná přijde, ostatní v éteru mlčeli. Vyjadřuji přání, aby skutečně přišla. Minulý víkend jsem totiž na narozeninové akci Petra Kuchty proskakoval třímetrovým[2] plamenem a mám od té doby ještě opálené chlupy na pravé holeni. Samozřejmě bych se jimi rád vytahoval před holkama.

Po chvíli hovoru soudíme, že bychom snad mohli vylézt z podloubí. Kdyby snad někdo přišel, tak abychom se lépe našli. Rozhlédnuvše se po zastávce, vidíme Sylvu opírající se o zábradlí opodál[3]. Blížíme se k ní sice nenápadně, chtějíce ji samozřejmě trochu vylekat, leč zřejmě telepatickou silou nás vycítí a otočí se právě před námi. Z následující konverzace vyplývá, proč vlastně píši tento zápis.

Sylva (*váhavě, neví co říci*): „Ahoj, vy jste…“
Petr (*směje se a podávaje Sylvě ruku*): „Já jsem Petr.“

[1] Doufám, že ti nebude, Tomáši, vadit, když ti moje vnoučata budou říkat strýčku.
[2] Ačkoli, tři metry jsem říkal Sylvě, mohl bych přihodit aspoň metr.
[3] Vypadaloto děsně frajersky, prostě zase v pohodě.

Tento deníček věnuji Sylvě, jelikož pro nikoho jiného jsem jej vlastně ani nepsal.

Úvod

Snad bych toto dílko ani nenazýval deníčkem, ale Sylva tolik, tolik chtěla, abych o ní něco napsal, že nemohu nevyhovět. Říkal bych tomu snad pohádka o dalším Tomášově pokusu poslechnout si svého oblíbeného interpreta naživo. Některé postavy nebo události mohou být smyšlené, ale za pár let to stejně nikdo nepozná.

Místo pro obrázek Přiletěl-z-Vesmíru

Leopoldov. Je proto možné, že Sylva vystoupila v Pohorské vsi a měli bychom jí tedy jít naproti. Navíc tu není signál, takže nám ani nemůže zavolat. Užuž se vydáváme na cestu, když před kůlnu předjíždí auto a z něj vystupuje Sylva. Všem se nám ulevilo. Přináší nám novou dávku dobré nálady, jejíž nedostatek jsme začínali vlivem počasí pociťovat, a nekonečný proud řečí.

Jelikož holkám se nikam už nechce, jedině do hospody do pokoje, kam se zase nechce mně, Tomášovi (V.) a Davidovi, zůstáváme na noc v kůlně, kde by mělo být v podstatě sucho. Ale musíme trochu uklidit podlahu. Holky si ještě staví stan uvnitř, aby uschnul a taky aby jim nebyla v noci zima. Sylva nám vypráví své zážitky z cesty.

Sylva: *Jela jsem vlakem a 4mi autobusy. Z poslední autobus (odteď neskloňuju) jsem vystoupila dřív, protože jí řidič říká. Napíšu jednu větu*[15]*. (Odteď píše lingvistický jazyk*[16]*), že to je v pořádku. Pak telefonuje Ida*[17]*, není signál, uvědomuje si, že vystupuje dřív a chce to dojít pěšky. Potkává autobus, který jede zpátky. Nabízí jí, že ji odveze (asi má špatné svědomí), ale v tom přijíždí auto a nabízí ona, že ona odveze. Přestupuje z autobus do auto. Dojede na správná zastávka a tam už na ona čekají.*

A taky nám Sylva vypráví o své zkoušce. Prý na ni šla, ale když dostala otázky, zase raději odešla. To už mohla odejít rovnou, než otázky dostala, nepočítali by jí to jako neúspěšný pokus.

Děláme si romantický večer při svíčce. Katka dává Sylvě hru s mincí a Sylva při poslední otázce odpovídá: „Fůůůj.“ David sem tam hlásí, že už neprší. Skutečně přestalo pršet nedlouho po té, co jsme se rozhodli zde zůstat. Načež se ho Ida zeptá, jestli ještě prší. David udiveně odpoví: „Kde?“ Ida s Katkou už mne včera i dnes přesvědčovaly, že mi dlouhé vlasy nesluší a že s krátkými bych určitě vypadal lépe. Teď se k nim přidala i Sylva, což mne přesvědčilo, že bych s tím asi měl něco dělat. Katka s Idou se mi pak nabídly, že mne s radostí ostříhají, s čímž jsem ihned souhlasil. Tak jsem zvědav, co se mnou vyvedou[18].

Jak si tak povídáme, chce Sylva říci něco o takovém čípku, který visí lidem v krku nad mandlemi. Místo glottis však řekne klitoris, což nás

[15] Já jsem totiž chtěl, aby napsala jednu větu psace. Pozn. přep.

[16] Pokud si dobře vzpomínám, jedná se o třetí osobu jednotného čísla v prvním pádě a v přítomném čase. Pozn. přep.

[17] Idě. Pozn. přep.

[18] Už k tomu došlo, a dopadlo to naprosto skvěle.

nerad, aby vznikl názor, že to je jen problém Lucky. Není. Je to problém spousty slečen. Jejich kluci/nekluci totiž chodí do hospy, brutálně paří, potom o tom svým drahým polovičkám vyprávějí. A to klidně po 4 letech známosti. Otázka je, proč to dělají? Co myslíte drazí čtenáři?

Katka: *Kluci, na které jsme se spoléhaly nám tuto otázku vůbec neobjasnili.*

Ještě bych měl dodat, že to holky nerady poslouchají, takže milí čtenářové, račte se podobných výstřelků vyvarovat.

Ještě někde cestou přichází Katce od Bláži zpráva, že Bláža po jistém bloudění našla Leopoldov, šla pěšky do Pohorské vsi, kde stopla auto do Kaplice, nemusíme mít proto o ni starost.

Na silnici do Leopoldova vcházíme u mostku přes Pohořský potok. Lépe řečeno zbytku mostku, protože mostek samotný nejspíš odnesla velká voda. Pokračujeme k Leopoldovu, kousek dál nacházíme úplně mrňavou promrzlou a nehybnou ještěrku. Tomáš (S.) si ji bere do dlaní a dýcháním ji rozehřívá k pohybu. Přes naše protesty ji nechce položit do trávy, ale nechává si ji vběhnout do rukávu – prý ji nechce nějak omezovat. Nedokážu si představit, že by se jemu líbilo, kdyby přišlo něco tak velkého, zvedlo ho to ze země a nahnalo si to Tomáše (S.) do rukávu. Naštěstí mu ještěrka opět po několika metrech z rukávu vybíhá a on ji přece jen pokládá do trávy. Hádám, že utrpěla silný teplotní šok.

Kousek za Baronovým mostem se stává zázrak. Nacházíme zde nějaký penzion s otevřenou hospodou. Naštěstí máme tak hodinu a půl času a tak k radosti nás všech zaplouváme dovnitř. Rozehříváme se zde a dáváme si bramborovou polévku, snědli jsme celkem čtyři a tím jsme vyjedli všechny jejich zásoby. Krom toho jsme snědli všechny rohlíky, měli pouze tři. Je vidět, že na takové návaly tu nejsou zařízeni.

Přece jen přichází chvíle, kdy musíme opustit teplou místnost a vydat se vstříc Sylvě. Do Leopoldova jsou to jen asi tři kilometry. Asfaltka občas mizí, jelikož pod ní zmizel břeh Pohořského potoka. Tomáš (S.) se s Idou rozbíhají napřed. V Leopoldově je nacházíme schované v kůlně u autobusové zastávky. Sylva nikde a to prý ten autobus přijel a odjel. Jdeme se podívat, jestli to byl opravdu on. Jakýsi domorodec nám oznamuje, že na autobus jsme přišli pozdě a nikdo prý nevystoupil. To je divné. Šedý Vlk prohlašuje, že z toho mého mejlu by obtížně poznával, že měla Sylva jet až do Leopoldova, jelikož jsem tam psal Pohorská Ves,

kdy se ten rozhovor odehrál.

všichni mokro v botách. Myslím, že Katka, Ida a Tomáš (S.) je mají zcela promočené. David asi taky, jelikož má sice dobré pohorky, ale se žralokem. Mně navlhlo do bot vrchem a ponožkami, ale není to tak hrozné. Jediný, kdo tvrdí, že má v botách zcela sucho, je Tomáš (V.).

Docházíme po hranici až k patníku $\frac{\text{III}}{55}$, kde se hranice otáčí k východu. Kousek odtud má být zřícenina hradu a hostince. Po chvíli se proto od ostatních odpojuji a jdu je hledat. Nedaleko opravdu nacházím jakési zbytky zdí a vížky. Vracím se a volám, že je tam pivo jako křen, výborná horká polívčička a hostinská má tááákováhle prsa. Nevypadá to, že by to někoho vzpružilo. Výprava mi připadá poněkud skleslá. Nicméně, hranici opouštíme a stoupáme na Kamenec (1072m), nejvyšší vrchol české části Novohradských hor. Na vrcholu nacházíme převis a tak se můžeme v suchu naobědvat. Katka vyndává po pohankových plackách jakousi paštiku, která je sice z fazolí a pohanky, ale podle chuti se podle mne od normální paštiky neliší.

Konečně přichází chvíle Ch a mohu si nasadit svou novou úžasnou pláštěnku. Vypadá to totiž, že dále půjdeme po širokých cestách a nehrozí tak, že bych ji potrhal o větve. Stále hustě prší, déšť ustane až večer. Sestupujeme po pěšince z Kamence na křižovatku cest, kterou na mapě jaksi nenacházíme, volíme proto nějaký směr, který nám připadá vhodný. Odtud až na silnici z Pohoří na Šumavě do Leopoldova nejsem schopen zreprodukovat cestu, jelikož na mapě cesty vypadají úplně jinak než ve skutečnosti. Vím jen, že jsme vylezli u severního okraje rezervace Pohořské rašeliniště. Ale jak teď koukám na mapu, možná nejsou nakresleny úplně špatně silnice, ale spíš zvětšili tu rezervaci.

Cestou se mi Katka omlouvá, že když jsem jí v pondělí volal, byla poněkud nevrlá. Prý zrovna sekala trávník a mají nějakou blbou sekačku. Přitom spěchala, aby stihla jet do Tábora číst mejly. A vůbec měla nějak špatný den. Přiznávám se, že mi sice připadalo, že se se mnou nechce příliš bavit, ale nepřikládal jsem tomu velkou váhu. Holky jsou prostě občas takové. (Kluci taky.)

A pak mi Katka dává takový dotaz, který nedokážu jednoznačně zodpovědět. Postupně se ptáme všech kluků v naší výpravě. Tomáš (S.) ten dotaz zformuloval takto:

Velký Grizzzly: *Katka má jednu super kamarádku. Jmenuje se ... (Lucka). Má kluka a nemá kluka. Stalo se to v lese*[14]*. Byl bych ale*

[14] Já jsem totiž v tuto chvíli Tomáše (S.) upozornil, aby napsal ke své poznámce,

zbytek bábovky, dokonce zbyde i jeden kousek na Sylvu, jež má dneska přijet. Ida jí volá, aby přivezla s sebou Idinu pláštěnku, mraky nad námi totiž vypadají opravdu hrozivě. Zřejmě čekají jen na to, až se vydáme na cestu, aby nás mohly pokropit.

Bláža se nechce nechat přemluvit, a zatvrzele si stojí na tom, že nás dnes opustí. Jediná, kdo se jí zastává proti nám je Katka, která tvrdí, že je to přece Blážino rozhodnutí a my nemáme právo na ni vyvíjet žádný nátlak[11] a krom toho, když ji klidně propustíme, bude se za námi ráda vracet[12]. A tak i já rezignuji a ukazujeme Bláže na mapě přímou cestu do Leopoldova, kde by mohla chytit nějaký autobus. Nechce s námi totiž už trávit ani dnešek, jelikož by byla ráda doma tak, aby nemuseli její kamarádi čekat dlouho na stan v dešti. Nabíráme vodu z pramínku u dvou domů v Ulrichově. Dává se znovu do mírného deště. Zatímco ostatní jdou nahoru na jih, já jdu ještě Bláže ukázat první odbočku[13]. Tam na ní ještě zavolám, aby poslala z civilizace nějakou zprávu, že nalezla svou cestu.

Zanedlouho doháním ostatní u první křižovatky, kde chtějí odbočovat vpravo, ale nedá mi příliš práce je přesvědčit, že správná cesta vede vlevo. Jdeme po asfaltce podél hranic na jihojihovýchod. Zhruba u patníku $\frac{\text{III}}{51}$ se zastavujeme a čekáme na Tomáše (S.) s Idou, zdrživší se tím, že Tomáš (S.) telefonoval nějakému svému učiteli, aby si s ním dohodl zkoušku. Přichází s tím, že by musel už dnes odjet, jelikož na tu zkoušku by mohl jít ve středu odpoledne. No, nemyslím si, že by to s odjezdem myslel nějak vážně, a tak ho ani nepřemlouvám. Sice celou dobu Ida tvrdí, že Tomáš (S.) jel jen na dva dny, ale že by nás zrovna Velký Grizzzly opouštěl kvůli zkoušce, to se mi zdá od začátku absurdní.

Dole u hranice zjišťujeme, že jsme asi měli sejít trochu dál. Tady je totiž prameniště potoka a podle toho taky vypadá terén, všude je mokro, skoro bych řekl bažiny. Kdyby nebylo tak vlhko ve vzduchu, bylo by tu určitě krásně. Ke všemu ještě déšť houstne a kolem nás je mlha. To je skutečně výborné počasí, konečně přemáháme přírodní překážky jak se patří. Stoupáme podle potoka vzhůru a zanedlouho mají už skoro

[11] V podstatě si myslím, že má pravdu, ale když já se s kýmkoli z vás tak nerad loučím...

[12] To je sice taky fakt, ale kdybychom jí prostě řekli „tak si jeď“, musela by si přece myslet, že o její společnost ani tolik nestojíme.

[13] Sice si myslím, že je to docela orientačně nenáročné, ale přece jen je to slečna a taky jsem slyšel její vyprávění, jak byly kdysi s kamarádkou na nějakém orientačním běhu.

dává jasně na srozuměnou, že se nás snažil obelhat. Kravičky a býčci naštěstí zůstávají v klidu. Na druhé straně ohrady se připojujeme na silnici. Na ní Tomáš (S.) prohlásí něco jako, že by měla Katka jíst skořápky a z jejich rozhovoru to vypadá, že ji považuje za slepici, čímž si to ovšem u ní dost pokazí. Až do Ulrichova, kde chceme nocovat, půjdeme po cestě podél Kabelského potoka.

Ulrichov je tvořen právě dvěma domy, které jsou asi občas obývané. Sedáme si na silnici, zatímco Šedý Vlk s Davidem jdou hledat místo k táboření. Odcházejí kamsi do lesa a my si zatím dáváme malou svačinku. Asi po půlhodině se vracejí s tím, že našli krásné místečko asi čtyři a půl minuty chůze hore lesom. Ještě jdou k potoku pod baráky a praménku nad baráky pro vodu a jdeme za nimi.

Během rozbíjení tábora se zatahuje, ale myslíme si podle mraků, že pršet bude až zítra. Na rozdělání ohně půjčuje Bláža svůj úžasný zapalovač, který získala za pomoc na nějakých cyklistických závodech. Je za to vyznamenána pochvalou před jednotkou nastoupenou podle velikosti. Mé šediny mi dávají výsadu velet nástupu a potřást Bláže pravicí. Když zavelím rozchod, jedině kluci udělají předpisově jeden krok vpřed, než se rozejdou. Protože jsem ovšem zapomněl zavelet před rozchodem pohov, musíme si tento úkon zopakovat.

Jakmile ukončíme večeři a uvelebíme se trochu u ohně, dává se nečekaně do deště. Provádíme proto aktivity nutné pro to, aby nám nezmokly věci a jdeme si sednout k Šedému Vlku pod střechu. Zde vyprávím ostatním pohádku o Zlatovlásce. Má docela úspěch, ačkoli mně přijde moje vyprávění trochu zmatené. Potom jdeme už pomalu spát. Tomáš (S.) spí s Katkou a Idou v jednom stanu pro dvě osoby a způsob, jakým se do něj skládají je opravdu zábavný. Situace je o to komičtější, že si samozřejmě ani jeden z nich nevzal s sebou baterku, neboť jsem ji nenapsal do seznamu doporučených věcí. Jen do něj zalezou, už Ida opět rozepíná zip a jde upevňovat nějaké kolíky. Pak mi ještě Bláža poví hned dvě pohádky a tři povídky a v noci je hrozné horko.

Pátek 4. října

V noci trochu prší a trochu neprší. Ráno mě příjemně překvapí, že stan mám zevnitř v podstatě suchý, impregnaci jsem asi nepoužíval v létě zcela zbytečně. Pak stojíme u ohniště v hloučku a dáváme každý kolovat něco k snídani. Když už jsme všichni téměř přejedeni, přináší Katka

Vandr do Novohradských hor

Místo děje: Novohradské hory

Časové období: 2. 10. 2002 – 6. 10. 2002

Zapsal: Petr Kučera na milé spolupráce ostatních účastníků

Osoby a obsazení: Členové MF turisťáku. Jmenovitě: Bláža, Ida, Katka, Sylva, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, David a Petr (autor)

dobrý nápad, jelikož on na oplátku šmodrchal tkaničky Idě. Pak si vyprávíme, za co byl kdo někde na karnevalu. Tomáš (V.) vypráví, jak byl někde na škole v přírodě za úchyla. Katka zase s kamarádkou[10] za dvojčata, ale spletli si je s kurvami. Tomáš (S.) měl prozměnu dlouhá léta od maminky ušitý oblek kata.

Pokračujeme necestou podél řeky. Před námi je ovšem bažina (někde okolo patníku P250), pročež se odpojujeme na cestu, majíce obavu, že průchod močálem by zanechal hluboké rány na optimismu naší výpravy. Je to pravda potupa, ale nebude trvat dlouho. Podle mapy chceme jít po chvíli průsekem na severovýchod. Kupodivu ho nacházíme docela bez problémů, je zde zbytek cesty. Asi po kilometru však končí a my scházíme k řece. Jdeme vepředu s Davidem a Tomášem (V.), ostatní se nám jaksi ztratili z očí a dlouho se neukazovali. Když k nám konečně dorazili, říkala Katka, že tam hladili užovku a že by chtěla půjčit nějakou minci na jakousi holčičí hru. S kovovou dvacetikorunou pak Bláže pokládá otázky a podle toho, jestli vytáhne minci pannou nebo orlem navrch, musí buď mluvit pravdu, nebo může lhát. Ptá se na jméno a adresu (to musí Bláža mluvit pravdu), kolik měla kluků (Bláža může lhát a říká čtrnáct) a nakonec co říká, když jim sahá do kalhot („Tady nic není!“, Katka totiž minci někam zašantročila a Bláža ji marně hledá v jejích rukou). Na to Tomáš (S.) opáčí, že pak není divu, že Bláža měla už čtrnáct kluků.

Scházíme opět k řece a pokračujeme podél ní směrem k rezervaci Úval Dolní Příbrání, kde je chráněno rašelinné prameniště. Bystrý čtenář určitě tuší mokrou vložku. K ní dochází ihned po krátké přestávce, během níž si Ida přečte zprávu od Sylvy, že přijede tím druhým spojem (v 17:55 v Leopoldově), aby mi to Ida vyřídila. Brodíme se chvilku močálem. Myslím, že nadpoloviční většina naší skupiny má boty skrz naskrz mokré. Včetně Davida, kterému se nové boty rozpadají. Docházíme na kraj lesa, kde nás očekává ohrada pro kravičky a býky. Tomáš (V.) pohmatem zjišťuje, že v plotu je elektřina. Jsme proto nuceni plot podlézt. Na druhé straně nás chce Velký Grizzzly nalákat, abychom si zkusili sáhnout na dráty a tvrdí, že v nich už žádná elektřina není. Prý na ně nepozorován právě sáhnul. Psychologickým nátlakem ho přinutíme, aby opakoval svůj pokus před našima očima. Jeho zaúpění nám

[10] Teď už tu kamarádku známe, je to Lenka Knotková z Chotovin, s níž má Katka už šestnáct let kamarádský vztah. To je věru krásné. Zanedlouho bude jejich vztah plnoletý a bude mít čas na vdávání.

už za ta léta není. Jen zbytky jakéhosi přístroje, sloužícího nejspíš kdysi ke klimatizaci. Holky s Tomášem (S.) zmizely někde v útrobách, a tak vlastně nevím, co se s nimi po celou dobu dělo. Venku však zjišťujeme s Tomášem (V.) a Davidem, že jsou nahoře na střeše a házejí po nás kamení, jen Katka je dole. Zanecháváme je jejich osudu a jdeme si sednout na lavičky za kostel.

Kostel opravují prý nějací němci, takže na něm není, jak je v kraji zvykem, ani jeden český nápis. Dovnitř se jít nedá, ale pohledem okýnkem stejně zjišťujeme, že v něm nic není. Když už se na něj jdu podívat, houknu na holky a Velkého Grizzzlyho, že by to tam mohli zkrátit. Zanedlouho k nám přijde k lavičkám Katka a po chvíli i ostatní. Z jejich hovoru chápu, že je Tomáš (S.) zavřel někde ve sklepě, což ovšem vyčetla Ida nám, ačkoli jsme o tom neměli ani tušení. Ony pak musely vylézt někudy druhou stranou. Přístroj na klimatizaci s určitostí určili jako počítač sloužící pro odpalování raket s atomovými hlavicemi. Kamennou nádrž na vodu u laviček pak jako cosi, co sloužilo k testování atomových zbraní. Kdybych byl velitelem armády, určitě bych si postavil výrobnu a testovací středisko pro vývoj jaderných zbraní padesát metrů od hranic se znepřáteleným státem.

No, už jsme zase všichni, a tak se můžeme vydat podél Malše, tekoucí zde po hranici, proti proudu k východu. Jdeme po jejím pravém břehu ponechanému napospas přírodě. Na druhé straně s ním kontrastují rakouské pokusy o regulaci řeky. Zatím se nám pěkně šlape, jelikož jdeme po cestě. Ta ale končí v místě, kde se řeka stáčí k severu (v našem směru). Je tu pomníček jakémusi pohraničníku, který zde v roce 1938 zahynul při plnění služebních povinností. Odtud jdeme volně terénem při břehu řeky. Myslím, že Ida a Tomáš (S.) budou na tuto cestu dlouho vzpomínat, jelikož mají pouze botasky. Koryto řeky je krásně divoké, brodíme se bažinou, asi tu stéká nějaký potůček. Za ní se na chvilku zastavujeme, abychom se zase sešli a Tomáš (S.) valí špalek z mohutného kmenu do řeky. Svaly se napínají až k prasknutí, ale je na něm vidět, že výsledné uspokojení stálo zato.

Po chvíli docházíme k opravdu krásnému místu na koupání. Navrhuji proto, že bychom se tu mohli naobědvat, je už asi půl jedné. A tak zatímco si ostatní vybalují svačinu, jdu se namočit do vody. Po obědě nám Katka ukazuje uzel dobrého skutku, který si může skaut uvázat, spáchal-li už v daném dni nějaký dobrý skutek, třeba nabídl fidorku ostatním. Jenže si k tomu vybraly s Idou botu Tomáše (S.), což nebyl

Tento deníček věnuji Filipovi, potvůrce z kaštanů a sirek, již jsem vytvořil s morální dopomocí ostatních a zanechal pod boží ochranou na Svatém kameni.

brambory upečou. A už si jdeme lehnout. Z vedlejšího stanu od Idy s Katkou k nám[9] doléhá zajímavý hovor. „Ty máš hlavu na druhé straně?“. Ida přidává: „Jé, já mám špatně povlečený polštář.“. Nakonec Ida prohlásí, že už asi všichni spí a že by mohly začít pomlouvat. K tomu dodává, že v tom turisťáku jsou všichni super a ztlumí s Katkou hlas. Bůhví co si o nás doopravdy povídají.

Čtvrtek 3. října

Ráno se David s Tomášem (V.) už od sedmi hodin snaží vařit a dělat hluk, hovořit nahlas a další možné i nemožné aktivity, aby nás dostali ze spacáků. Nenecháváme se ovšem rušit a vstáváme až v osm. Kolem nás je mlha, ale dává tušit, že se brzy rozpustí a bude krásný baboletní den. Brambory jsou za noc upečené tak akorát. Na cestu vyrážíme asi v deset. Dáváme se na jihovýchod, po zbytcích cesty směrem, kde tušíme soutok s vedlejším potokem. Cesta se zanedlouho ztrácí. Nad soutokem se stáčíme vlevo k východu s úmyslem překročit vedlejší potok a jít podél něj na jih k Cetvinám. Dolů k potoku se musíme prodírat mlázím. Potok je naštěstí úzký a lze ho překonat bez větších problémů.

Zanedlouho vycházíme z lesa na louku. Nedaleko od nás jsou do řady vyrovnány velké bílé balíky se senem a slámou. Velkému Grizzzlymu se při pohledu na ně podivně rozzáří oči a tuše kdovíjakou zábavu, navrhuje, že nám sice nechce nabourávat program, ale mohli bychom po těch balících běhat sem a tam o závod. Přiznávám se, že mně to až tak zábavné nepřipadalo, asi přece jen už stárnu, ale většina se tohoto návrhu ihned chytla a vrhla se směrem k bílým igelitovým válcům. Tam jsme si všichni sundali batohy a začali běhat po balících sem a tam. Ani to neklouzalo. Po chvíli mne to omrzí, však jsme taky ještě dnes nikam nedošli. Vezmu si opět batoh na sebe a vydávám se dále k Cetvinám. Ostatní mne naštěstí následují.

Přímo po louce docházíme na silnici z Cetvin do Tiché, tedy trochu vpravo. Zmátlo mě elektrické vedení nezakreslené na mapě. V Cetvinách procházíme kolem rozpadajícího se prázdného panelového vojenského objektu. Holky na nás volají, že se do něj půjdou podívat. Smetišť jsem sice viděl už dost, ale proč ne. Za chvilku už jsou holky uvnitř. Neznajíce jiný vchod, musíme vlézat dovnitř jedním polem dveří se zbytky skla na okrajích. Podle předpokladu jde o běžný panelák a nic v něm

[9] Ke mně a Bláže.

bombu. A má obavu, že tady tu bombu nevypotřebuje a ona jí samovolně doma unikne. K večeři mám s Blážou a Katkou Katčiny fazole s omáčkou. Bláža se nabízí, že půjde umýt kotlík, ale jelikož se nezvedá, zvedám se já a holky mě jdou morálně podpořit. Když se setmí, čteme si pár čínských básniček, které si David koupil v Budějicích, čekaje na vlak. Katka přidává pohádku bratří Grimmů o Kubovi a Markitě. Moc si ji nepamatuji, ale šlo tam o to, že Kuba pořád chodil za Markitou, maje ji za nevěstu. Nikdy jí nic nepřinesl, místo toho si od ní vždycky něco odnesl. Ale byl poněkud hloupý a nosil to vždycky špatně. Ovci v kapse, jehlu házel do kupky sena a podobně. Nakonec se mu Markita nabídla sama a on si ji doma uvázal ke žlabu. Maminka mu řekla, že to udělal hloupě a že po ní měl pěkně házet očima. Tak Kuba šel, zabil ovci, vydloubl jí oči a znovu a znovu házel po Markytě očima.

David nám vypráví o své komunikaci s Dášou. Něco na toto téma v sobotu večer sepsal, ale umístím to už sem, abyste nebyli příliš napjatí.

David: *Výluka, zpoždění atp. způsobená neschopností ČD způsobuje, že jsem – chtě, nechtě – nucen dát ostatním zprávu, že nestíhám v Budějicích přestup. Komu? Nalézám číslo na Tomáše Vallu; ostatně, proč ne.*

„Čau Tome, cestou jsem natrefil nějakou výluku a teď si vezu tolik zpoždění, že na mne v Budějicích ten váš mezinárodní rychlík s vyšší prioritou nepočká. Vyražte dopředu a dej mi pevnou trasu – budu vás stopovat. Mapu mám a jsem zcela soběstačný. David.“
Mezitím dorazila z neznámého čísla zpráva, kde že jsem?
A hurá: Brzy reaguje, překvapujícně však, Tomáš. „Zprávu opakuj, došla jinam. Máš špatné číslo.“
Nepochopil jsem a posílám stejnou zprávu opět domnělému Tomáši. Odpovídá zas: „Zase špatně.“
Cože? Zešílel? „Srandueš, či co?“
Aha, vyjasňuje se: „Tady Dáša, žádný Tom. Šťastnou cestu.“
Já hlupák... Skouším tedy kontaktovat turisty[7]*. A Tomáše ptám se, kdo je Dáša. Identita Dáši nepodstatná, ale prý ji mám vzít s sebou*[8]*.*

Do trochy popela zahrábneme pro každého jednu bramboru na ráno. Nechce se nám totiž čekat, až budeme mít víc popela, natožpak až se

[7] Tak jsme se podepsali na SMS, kterou Davidovi poslala Katka. Pozn. přep.

[8] K pochopení komičnosti situace snad stojí zato vědět, že Tomáš (V.) dosud nevlastní výdobytek moderní mobilní civilizace. Pozn. přep.

Úvod

Naše milovaná alma mater nám letos vinou srpnových záplav dopřála k prázdninám čtrnáct dní navíc. A tak jsme jich využili tak, jak se na turisty sluší, to jest vandrem. Počasí bylo proměnlivé, od babího léta po správnou podzimní slotu. Nálada byla výborná, byli jsme mladí, krásní, přírodou opojení...

po pravici, pak holky se sousedem po pravici. Škoda, že to zrovna nemá kdo obdivovat. V bramboračce se vyskytují houby, které Bláža s Katkou nejedí, máme proto veselo, jelikož si přendáváme kousky hub z jednoho talíře na druhý, třetí atd. Taky se v té polévce vyskytuje celer, o němž poznamenám, že je dobrý na potenci a Ida s významným pohledem na Vlkeého Grizzzlyho dodá, že se tedy má na co těšit.

Jídlo je pryč a David nikde. Katka mi píše faktické připomínky k deníčku z výletu na Brdy a každý něco přidává do deníčku, výsledek jste už četli. Z kaštanů nasbíraných u kostela a sirek vyrábím s Katčinými[3] radami těžko popsatelnou potvůrku, již pojmenovávám Filip[4]. Zmiňuji ji hlavně proto, že jsem jí věnoval celý tento deníček. Taky si cvrnkáme s krabičkou se sirkami. Když ji vezme do ruky Tomáš (S.), hned druhá rána vede do jeho půllitru s pivem. Má štěstí, že nejedeme naostro a nemusí pít zelené oko. Přecházíme na sluníčko za teplem a povídáme si o tom, že by bylo skvělé zkusit skákat gumu. Ale jako na potvoru, nikdo si ji s sebou nevzal. Ida s Blážou jdou shánět něco podobného do hospody. Hostinský tvrdí, že gumu nemá, zato má šicí stroj, takže kdybychom chtěli něco ušít, nebyl by to problém. A pak už konečně přichází David a po přivítání můžeme vyrazit dál. Filipa ovšem nechávám na Svatém kameni pod boží ochranou.

Jdeme po silnici do sousední vsi jménem Tichá, holky se většinou táhnou kus za námi a určitě vedou holčičí řeči. V Tiché je rozpadlý zbytek nějaké tvrze. Když nás holky dojdou, první co nám řeknou je otázka, jak vylučuje had. Zde se odpojujeme od značky a jdeme k jihu po asfaltce směrem k hranici k Cetvinám. Asi v půli cesty zahybáme vlevo na cestu, hledajíce místo k táboření. To nacházíme kousek za prvním potokem hned u cesty[5]. Když sem přijdou holky, ptají se nás jakou barvu má číslo čtyři. Ida má radost, že stejně jako ona soudím, že žlutou[6]. Pak si to u ní však pokazím u dalších čísel. Ještě než si postavíme stany, přesvědčují mne ostatní, abych se jim ukázal ve své úžasné nové pláštěnce. Když ji opět snímám, přidávám efektní pád.

Večeři si děláme na ohni, až Ida lituje, že si s sebou brala vařič a

[3] Katka by se stejně o své zásluhy přihlásila, tak to sem dávám rovnou.

[4] Chtěl jsem ji původně pojmenovat Bertík, ale prý se tak jmenoval nějaký Katčin pes.

[5] Pro přesnost, podle mapy jde o průsečík potoka a cesty na $48°37'38''$ severní šířky a $14°32'38''$ západní délky. Tábořiště bylo asi o sto metrů východněji.

[6] O to se prý s Blážou málem popraly.

Rybníka až ve tři čtvrtě na dvě. Pak sedíme na zábradlí zase úplně v pohodě a lízáme zmrzlinu.

Napojujeme se na červenou značku, která nás dovede až do Svatého Kamene. Naštěstí nevede po silnici, ale po polní cestě. Pravda, jaksi se k ní mísí modrá, nenecháváme se však zmást. Slunce začíná hřát a ostatní začínají litovat, že si nevzali kraťasy, ještě že mám ty pumpky. Bláža nám sděluje, že mají u Vyššího Brodu chatu a dokonce od ní má s sebou klíče. Ale ačkoli do ní nedávno zavedli elektřinu, nemají dosud televizi, a tak tam Idu nikdo nedostane. Katka vypráví, že mají chatu v Řevnicích, kde ovšem nemají sprchu, nevytvoří-li si ji svépomocí z konve s vodou. Což byly nuceny udělat, když tam byly během povodní s kamarádkou.

Značka nevede přímo do Svatého Kamene, ale těsně vedle, musíme ji proto na chvíli opustit. Přicházíme ke kostelu na návsi a ke vchodu do kostela. Snímáme se sebe batohy, ale v kostele žádný slibovaný kámen není. Podle Tomáše (V.) a Bláži tu přitom nějaký být má. V altánku opodál též není kámen, ale voda. Katka jako světaznalá žena správně soudí, že nemůže chtít po nás klucích, abychom se šli zeptat. Berouc si proto na pomoc Blážu, přechází k jakési starší paní nebo pánovi. Po chvíli se vrací s tím, že kameny najdeme z druhé strany kostela ve vedlejší lodi, prý jsou vidět už zdaleka. Skutečně, jsou-li dveře otevřeny, mohou být kameny vidět až z protější stráně. Oba kameny jsou posety svatými svíčkami, obrázky a krucifixy, po stěnách je spousta německých nápisů. V samotném kostele nebylo česky nic. Prý se rok po roce kameny oddalují a až mezi nimi projede svatý Václav, nastane konec světa. Tak doufám, že před tím stihnu alespoň dopsat tento deníček.

Před kostelem stojí hospoda se stolky venku. Tomáš (S.) objednává pivo a holkám limonády a jdeme si sednout ven. Kupodivu jsem jediný, kdo si vyndává z batohu něco k snědku. Až je mi to trochu hloupé, že jím jen já. Tak nabízím ostatním. Ida naznačuje, že když jsem celou akci svolal, tak bych se měl o jídlo postarat. Nikdo si ovšem ode mne nechce nic vzít, prý je mám přesvědčit o tom, že mají hlad a chuť na mnou připravené rohlíky se salámem a sýrem. Jenže místo povolnosti narážím na tvrdou skálu. Situace se vysvětluje, když nám přinášejí každému bramborovou polévku, objednanou, zatímco jsem byl za společnými zájmy. Přinášejí nám i piva a limonády. Stůl teď vypadá velmi esteticky. Sedíme totiž střídavě pivo, limonáda. Tak prosazuji, že si nejprve ťuknou tři kluci s pivy, pak tři holky s limonádami, pak kluci se sousedkou

Středa 2. října

Tak dnes v šest čtyřicet pět máme sraz s Idou a oběma Tomáši na Hlavním nádraží v Praze, odkud se jako vlaštovky vydáme v 7:05 vstříc teplému jihu za dobrodružstvím a novými zážitky. Ale než se opravdu sejdeme, mohl bych snad věnovat pár slov tomu, co odjezdu předcházelo. Po delší mejlové a telefonické konverzaci jsme určili jako možné termíny buď pátek 27.9. až neděle 29.9., nebo 2.10. až 6.10. Zvítězil termín druhý, jelikož Sylva měla prvního října jakousi státnici a Tomáš (V.) měl mít nějakou schůzku v Praze. Nakonec ale Sylva stejně přijede až na víkend, jelikož si spletla školu a místo na matfyz chodí na filozofii a práva. Ještě v pátek mi proto volala, aby vyjádřila naději, že jsme termín nezměnili jen kvůli ní. Ačkoli jsem ji utěšil Tomášovou (V.) schůzkou, musím teď přiznat barvu. Tomáš (V.) totiž žádnou schůzku nakonec neměl, zato šel na koncert Vladimíra Merty, čímž si splnil jeden z životních cílů. Nu, to je snad dostatečný důvod, pro který jsme nemohli odjet dřív. Pak už jen zbývalo poučit po dohodě s Šedým Vlkem ostatní o vybavení. Dohodnout, kdo vezme stany a určit dopravu. Navíc jsme museli vymyslet, kde se k nám připojí v pátek Sylva. Tomáš (V.) se naivně domníval, že jí stačí napsat, ať dá vědět, kdy a kam chce přijet. Nechtěje se na to spoléhat, raději jsem jí napsal, že se k nám může připojit v Leopoldově u Pohorské Vsi a našel spojení s asi pěti přestupy. A taky ji instruoval, aby poslala ještě ve čtvrtek někomu zprávu na mobil, nechtěje se spoléhat na to, že u hranic budou mít naši mobiláři český signál.

A teď už se mohu věnovat dnešku. V 6:47 přicházím k pokladně číslo 1 na Hlavním nádraží, kde už čekají Ida s Tomášem (S.), již zdálky se jim hlasitě omlouvám za své trestuhodné zpoždění. Musím výslovně ocenit jejich, dosud neobvyklou, dochvilnost. U Tomáše (S.) se dá jednoduše vysvětlit tím, že jel z Dolní Lu**ty**ně vlakem od půlnoci až do rána. Tomáš (V.) přichází téměř současně se mnou. A tak můžeme rychle zamířit k vlaku. Náš vlak se po cestě několikrát rozděluje, proto chvíli hledáme vagon, který by jel pokud možno až do stanice Rybník u Dolního Dvořiště. Skoro se nám to daří, sedáme si do pátého, zatímco do Rybníku jedou první čtyři vozy, na což nás upozorňuje paní průvodčí.

Ve vlaku se všichni obdivujeme, nebo podivujeme, Tomášovu (S.) praskání. Jedná se o takový igelit se spoustou vzduchových bublin, do nějž se obvykle balí televizory, magnetofony a Velcí Grizzzlyové na noc. Tomáš (S.) s námi totiž jede jen na dva dny. Alespoň to vehementně

tvrdí Ida, zatímco Tomáš (S.) jen odevzdaně krčí rameny. Proto nebere Katka stan pro tři, ale Ida stan pro dva s tím, že Velký Grizzzly se na noc zabalí do praskání. Velký Grizzzly je po probdělé noci v nejlepší náladě a tvrdí, že nevyspalý člověk je stejný, jako opilý člověk. Což chce dokazovat tím, že on nebude spát, a pak se na nás bude v hospodě koukat, jak požíváme alkoholických nápojů. Ještě než v Táboře nastoupí Katka, dozvídáme se, že Sylva na té svojí zkoušce nějak neuspěla. Pak jdu na průzkum do vagonů před námi, hledat prázdné kupé, do nějž bychom se mohli přesunout. Musíme se přesunout o dva vagony vedle, což mi dává možnost natrhnout si při průchodu mezi vozy novou karimatku. A Tomáš (V.) na mne volal, ať se nervu násilím vpřed, že batoh i spací podložka trpí. Velký Grizzzly má velký hlad, vyptává se, jestli půjdeme z vlaku do hospody, a když ho zklameme s tím, že v Dolním Dvořišti do hospody určitě nepůjdeme, jelikož tam budou určitě všechny drahé, rozhodne se zahnat hlad. Sundá za tím účelem batoh. Z něj sundá praskání, které tvoří mohutný kotouč. Z batohu vyjme jedny miňonky. Pak opět připevní praskání a vyzvedne batoh opět nahoru. Z pěti miňonek mu zbydou jen dvě, poněvadž se s námi kamarádsky podělí.

Před Táborem se koukám z okna, jestli nezahlédnu Chotoviny, ale jsa otočen na špatnou stranu, zůstává mi cedule utajena. V Táboře vyhlížíme Katku z okna. Až po chvíli ji zahlédnu nastupovat na druhé straně vlaku. Vydávám se jí proto naproti, zatímco vlak se dává opět do pohybu. Potkávám ji o dva vozy dál a vedu ji k nám. Přinesla s sebou výbornou bábovku od maminky, ale ona už vám to poví sama[1].

Katka: *Nastoupila jsem v Táboře a ostatní jsem našla až za čas, protože neseděli ve vagónech do Českých Velenic. Hned mi snědli $\frac{1}{3}$ bábovky a moc jim chutnala. Tomáš (Grizzzly) veze moc veliký praskání. V Českých Budějovicích Petr nervózně vyhlíží Davida a Blážu. Ani jeden z nich se nedostavil. Bláža se našla sama a nastoupila na Jižní zastávce. David je hrozně zpožděnej. Bláža měla moc dobrý piškoty, což bylo její štěstí, protože by ji jinak Grizzzly nepustil do kupé.*

Bláža: *Tak jsem nastoupila na Jižní zastávce a musela jsem dát Tomáši (S.) piškoty, jinak by mě nepustil do kupíčka. Neměla jsem ještě koupenej lístek a průvodčí nepřišla, tak jsem jela zadarmo.*

Velký Grizzzly: *Tož faken kraken, já jsem sežral bábovku, piškoty a je to stejně docela super.*

[1] Následující příspěvky byly zapsány až v hospodě ve Svatém Kameni, ale logicky patří spíš sem. Soudím, že bude lepší umístit je pěkně pohromadě tak, jak byly psány.

Ida: *Tomáš (S.) ve své vrozené skromnosti zapomněl poznamenat, že byl jako obvykle na srazu první, já jsem dorazila hned v závěsu (zatímco se Tomáš (V.) potloukal okolo) a Petr měl zpoždění. To bylo jen tak na doplnění. Teď předám zelenobílou propisovačku někomu jinému.*

Velký Grizzzly: *Tak já si to teda ještě vemu. Právě dorazil David a docela mě těší, že má na obličeji skoro to, co já*[2]*. Povídá nám o svých cestovních trampotách, jak to bral přes pole a JZD.*

Jak jste tedy vyrozuměli z textu, David měl přistoupit v Budějicích, kde jsme ho ovšem marně vyhlíželi. Katka mu proto poslala zprávu s dotazem, kde se ráčí vynacházet. Odepsal, že má hrozné zpoždění, ať mu pošleme popis trasy, že je zcela soběstačný. Tak to vypadá, k velké radosti Velkého Grizzzlyho, že budeme muset na Davida počkat někde v hospodě. Než mu odepíšeme, ozývá se ještě jednou, ať mu pošleme trasu a přidává doušku pro Tomáše (V.), kdo je Dáša. Tomáš (V.) je naprosto zmaten a přemýšlí, přemýšlí, a přece si ne a ne vzpomenout na nějakou Dášu. Už v Rybníku mu tedy odepisujeme, že na něj počkáme ve Svatém Kameni v hospodě. Kdo je Dáša sice nevíme, ale ať ji vezme na každý pád s sebou. Ještě ve vlaku nám taky Bláža sděluje, že nás v pátek opustí, jelikož musí jet v sobotu na vodu. Jinak ji totiž její kamarádi určitě zbijí. Nás považuje za mnohem hodnější a domnívá se, že ji za předčasný útěk nezbijeme (nevím, jak k tomuto názoru došla, ale budiž).

Chvilku před jedenáctou vypadáváme v Rybníku z vlaku a můžeme se vydat směrem k Dolnímu Dvořišti. Ještě předtím sděluji, že mám s sebou karty. Ida se nejprve tváří, že by se mnou a Šedým Vlkem třeba hrála maryáš, ale pak jí přijde tato hra nespolečenská, jelikož ji hrají jen tři lidé, a nás bude brzo sedm. A knížku ke čtení žádnou nemáme.

Jdeme po silnici až téměř k hraničnímu přechodu, kde se zastavujeme u benzínky. Je zde totiž mapa a záchody, které zajímají zejména dámskou část výpravy. Když se holky dlouho nevrací, jdu se za roh podívat a vidím podivný úkaz. Tomáš (S.) stojí před dámskými záchodky, odkud děvčata vytahují s námahou jakousi popelnici.

V centru Dolního Dvořiště u obchodu Jednoty navrhuji, že bychom si mohli koupit trochu brambor a opéci si je večer v popelu. Ostatní se nenechávají pobízet a jdou do krámu. Nákup trvá poněkud déle, jelikož obsluha jaksi vázne, ale nikam nespěcháme, protože David přijede do

[2] Angrešt.

dovat. A protože nemáme žádné jídlo, jdeme dolů do Řevnic na nákup. Naštěstí neprší, a tak mohu jít s ostatními obut do sandálů.

Na mostě přes Berounku je pokaždé straně vysoký obrubník oddělující chodník od silnice. Samozřejmě nás nenapadne nic jiného než přejít na druhou stranu řeky po nich a vzájemně se při tom shazovat. Je to trochu obtížné, jelikož fouká silný západní vítr. Před obchodem se zastavujeme a počínáme diskutovat o tom, co bychom vlastně měli koupit. Ještě než se diskuse rozproudí, jdeme si s Idou koupit zmrzlinu. Mrože bohužel nemají a Ida si kupuje místo zmrzliny nějaké sladké pečivo. Rozhovor o jídle vypadá přesně tak, jak si můžete představit ve společnosti šesti lidí. Po chvíli se shodneme, že je nejprve třeba určit, co budeme jíst. To je ovšem největší problém. Vypadá to asi tak, že někdo navrhne nějaké jídlo, ale obvykle nedostane okamžitě všeobecně souhlasnou odpověď, a tak vyzní jeho návrh do ztracena. Nikdo nechce samozřejmě svoje choutky prosazovat příliš silně, nechtěje nikoho dalšího omezit. Na první pohled se skoro zdá, že je každému úplně jedno, co bude jíst. Navíc jsou tu čtyři holky, což činí situaci téměř neřešitelnou. Nakonec přece jen nějak vymýšlíme, že dnes budeme dělat špenát s bramborami, k večeři nějaké chlebíčky s pomazánkami, zítra snad zelňačku k obědu a na večeři půjdeme do hospody. A v pondělí uzavřeme stravu špagetami.

Sepsavše na nějaký papírek seznam surovin, můžeme se vrhnout do regálové džungle. Máme už nejvyšší čas, jelikož za hodinku a půl nám zavřou. Chodíme po obchodě sem tam a plníme vozík až po okraj. Mirka prosazuje koupi bryndzy, ale nikdo ji neposlouchá. plnění košíku se raději neúčastním a hlídám většinou vozík. Velký Grizzzly rozbíjí nějakou marmeládu, kupodivu po nás nikdo nechce, abychom ji zaplatili. Mezitím Katce volá maminka. V rozhovoru slyšíme hrozivé slovo „teta“, až se obáváme, že nás dotyčná osoba přece jen navštíví a zazimuje vodu. Nakonec se ukáže, že do Chotovin přijede jiná teta až z Kanady a Katka se s ní tedy neuvidí. Prý je už čtrnáct dní v Čechách a teprve včera se ozvala, že by jela navštívit příbuzné. Neopomínáme si koupit německý tisk – Mladou frontu – na podpal.

Samozřejmě si vybíráme každý něco k snídani, kterou pak konzumujeme před obchodem. Nákupu je tolik, že se nevejde do mého a Mirčina batůžku a musíme koupit navíc jednu tašku. Na konci snídaně dopíjí Tomáš (S.) mléko a Ida se ho přitom chytne za ruku. Dosud se totiž nedržela za ruku s nikým, kdo by současně pil mléko. Já jsem se chytil za Idinu ruku, jelikož jsem se dosud nedržel za ruku s nikým, kdo by

pochopitelně nesmírně pobaví. Jenže i to je špatně, protože glottis je ve skutečnosti hlasivková štěrbina. A pak nám Katka vypráví pohádku o sedmi krkavcích, kterou viděla v televizi.

Na noc si bere Sylva si tucet vrstev oblečení, čímž věští pro zítřek špatné počasí. Když už si lehneme a holky leží ve stanu, na požádání předvádějí holčičí řeči. Nejprve se sice baví jen o tom, jestli mají pod sebou karimatku, ale potom přidávají nějaké drby o klukovi, kterého neznáme. Když se baví zrovna o nějakém klukovi, Ida náhle prohlásí, že „dělá takhle“ a nejspíš něco ukazuje, ale to není vidět, protože je ve stanu. Ve stanu je s ní Tma Jakovpytli, a tak ani Katka se Sylvou nejspíš nic nevidí. My jim zase na oplátku předvádíme řeči klučičí, ale o těch bych se snad nerozepisoval.

Sobota 5. října

Ráno je samozřejmě všude kolem nás mlha a občas prší. David kolem nás chodí s čelovkou na hlavě, až se domníváme, že jde o přístroj pomáhající v myšlení. Holky vážně přemýšlejí o tom, že pojedou raději domů, než v tomto počasí trávit další den. Naštěstí se nám daří přesvědčit je, ať to ještě zkusí. A tak si nasazují pláštěnky a můžeme vyrazit na cestu. Naštěstí při odchodu moc neprší. Sylva má daleko viditelnou žlutou cyklistickou pláštěnku s poutky na ruce, to zmiňuji proto, že sama neopomněla tento význačný kousek svého vybavení zdůraznit. Jedinou její nevýhodou je, že není docela nepromokavá.

Jdeme po silnici z Leopoldova k Uhlišťskému rybníku, kde se stáčíme na jihovýchod proti proudu potoka až po úroveň Baronova mostu. Tomáš (S.) vypráví Idě o tom, jak někde hrozně pařil, je vidět, že se od Katky vůbec nepoučil. Katka se může alespoň zeptat, proč to dělá. Na to odvětí, že je buďto blbec, nebo kokot, anebo se chce vytahovat. Tak nevím. Cestou nabíráme u potoka vodu a Sylva nám vypráví vtipy, má totiž, nejsouc zničena předešlými dny, stále spoustu dobré nálady. I když, na první pohled to moc vidět není. Cestou je vidět na východ vrch Myslivna se stejnojmennou rezervací. Barevné buky lze snadno rozeznat od okolních smrkových monokultur. Upozorňuji na to ostatní, přičemž před Idou se odvážím vznést hypotézu, že oni by snad ani jinak nevěděli, kudy jdou a bylo by jim to fuk. Proti tomu se však Ida ohradí, z tónu jejího hlasu musí každý poznat, že jsem se mýlil.

Naše cesta se stáčí doleva na severovýchod a obchází vrch Myslivna

(1040m) po jeho severním svahu. Tomáš (V.) cestou prohlašuje, že je to tu jako na Brdech a je viditelně potěšen, připadaje si jako doma. Ještě než začneme klesat dolů, vidím nad sebou docela velký modrý flek, na což samozřejmě upozorňuji naši skleslou výpravu, třeba jim to dodá trochu chuti k cestě. Motivací je koneckonců příslib Šedého Vlka, že v Žofíně je určitě hospoda. Scházíme do sedla u Jitronické louky, odkud jdeme po cestě po jižním svahu Stříbrného vrchu (936m) míříce k Žofínskému pralesu. Zvlášť kvůli Sylvě jdeme chvíli i přímo lesem mimo cestu. Určitě by jí bylo líto, kdyby si toho taky neužila. Jde však jen o krátký úsek a les je dosti suchý, a tak vlastně Sylva stejně neví, oč jde. V potoce vidíme pstruha, leč ačkoli Ida tvrdila, že je umí chytat do rukou, neukauje nám své umění, vymlouvajíc se na to, že by pstruh musel být pod kamenem a ne pod břehem a že by jí někdo musel pomoci.

Zanedlouho přicházíme k Žofínskému pralesu, což mne nutí vyhledat si v batohu foťák, abych si mohl udělat tří sté padesáté šesté fotky stromů v rozpadu. Z toho důvodu mi brzy ostatní mizí, nějak mi totiž blbne expozimetr. Nacházím je opět svačící kousek od pamětního kamene. Nechávám si zde batoh a vydávám se porušit zákon a přelézt plot a projít se zase jednou pralesem. Nu, popsat se to ani nedá, jaké to tu mají pěkné. Takhle kdyby to u nás vypadalo všude, nemusel by člověk ani jezdit za hranice. Pod pralesními velikány náhle člověk pocítí úctu před silou mocné matky přírody, svou malost a malichernost. Ale současně pocítí křehkost téže matky, pohlédne-li za hranice rezervace, která zde není bohužel nikde daleko. A tak jsem obětoval pralesu oběd, jelikož když jsem se vrátil za ostatními, samozřejmě už jsem neměl na jídlo čas.

Docházíme kousek do Žofína, kde se skutečně nachází jakýsi podnik jménem Žofínský prales, leč je zavřený a dle vyjádření jeho majitele pro dnešek zavřený i zůstane. Tak sedíme chvilku pře ním a necháváme Katku poslat odpověď té kamarádce XY (alias Lucce). Krom toho Sylvu napadne, že bychom mohli hrát hru na vraha. Řekněme si krátce pravidla. Nejprve někdo napíše na tolik papírků, kolik je hráčů, jména všech zúčastněných. Pak si každý vylosuje svou oběť, její jméno si samozřejmě nechá pro sebe. Pokud si někdo vylosuje sám sebe, je nutné los opakovat. Jinými slovy, je-li n hráčů, volíme náhodně permutaci n prvků bez pevného bodu. Vrah může svou oběť zabít polibkem na krk, nevidí-li je nikdo jiný. Tomáš (S.) si údajně vylosoval sám sebe dvakrát po sobě a teprve napotřetí si vylosoval Idu. Prostě mu nemůžu uvěřit, že nepod-

Ve stolku nacházíme Člověče nezlob se, a tak učím holky matfyzáckou variantu, kterou jsem se dozvěděl od Jirky Fialy v Borových Ladech na Jarní škole v roce 2000[7]. Nejprve to vypadá, že vyhraje Katka, ale nakonec vyhrává Lenka a Katka úplně prohrává.

Tak už máme tři čtvrtě na deset a po ostatních ani vidu ani slechu. Už si začínáme dělat starosti. Asi v deset zazvoní Katce telefon, do nějž jí Tomáš (S.) sděluje, že jsou na návsi. Půjčuji proto Katce pláštěnku, protože venku hustě prší, aby jim mohla jít naproti. Jakmile vejdou do dveří, vypadává proud. S Lenkou se proto představují potmě. I mou krvavou nohu tak vidí jen ve světle baterky a vypadá to opravdu děsivě, jelikož při převazování jsme dali tu krvavou část obvazu nahoru. Na můj popud prohlásí Velký Grizzzly o Lence, že je kuna. Když jsem se jí totiž předtím ptal, jestli se jí líbí, když o ní někdo říká, že je kuna, tak nevěděla, jelikož to prý o ní dosud nikdo neřekl. Sám jsem to o ní říct nechtěl, protože se mi to slovo takto použité dvakrát nelíbí. Namísto toho myslím Lenka říkala, že tak říkali kdysi lakomým bábám.

Proud se za námi naštěstí opět vrací, a po krátké svačině se dává Tomáš (S.) do čtení deníčku z Novohradek nahlas. Pak hrajeme ještě večer takovou hru, s níž myslím přišla Mirka. Jedná se o modifikaci tiché pošty. Místo, abychom si šeptali slůvka do oušek, střídavě je kreslíme a píšeme na záda hráčů před námi. Je to opravdu dost veselé, dochází často k radikálním změnám slov. Bohužel si zrovna na žádnou nevzpomínám.

Ještě chvilku konverzujeme a asi ve dvě jdeme spát. Za tím účelem musíme z místnosti přemístit všechen nábytek do kuchyně, abychom se sem vešli všichni pohromadě a mohli si poslechnout Katčinu pohádku o Bajajovi. Do konce jsme si ji ovšem poslechli asi jen my dva s Velkým Grizzzlym. Jen my jsme byli schopni zareagovat na dvě nejasnosti, jež v pohádce Katka našla.

Sobota 26. října

Jako Silvestrovskou noc jsme určili tu následující, tedy ze soboty na neděli. Dnes večer by měl totiž dorazit Šedý Vlk a Velký Grizzzly se prozměnu chystá zítra večer nebo v noci odjet kamsi do Brna paragli-

[7] To si pamatuji velmi dobře, protože jsem tam nemohl téměř chodit, maje pod nehtem kamínky. A hlavně si pamatuji logo, kánoe a nad ní dvě nuly, které symbolizují současně dva človíčky.

si vždycky přála jet někam do války dělat zdravotnici a že jí tohle přijde podobné. To jsem rád, že jsem jí mohl trochu splnit nějaký dětský sen. Katka při tom oceňuje, že mám s sebou lékárničku, ačkoli jsem nechodil do skautu. Zato jsem ovšem byl pionýrem a hlavně jsme na branných cvičeních ve škole krom nošení igelitových pytlíků na rukou a nohou trénovali i první pomoc. Doba pokročila, a tak přecházíme do místnosti s kamny, kde se Katka pokouší rozdělat oheň. Dřevo pečlivě připraví, leč nějak se jí nedaří rozškrtnout zápalku. Pak jí prozměnu shoří vevnitř papír a v kamnech zavládne opět chlad. Pusťte prostě slečnu k ohni. A tak se kamen, ač raněn, musím ujmout já.

Potom sedíme na postelích u stolku a koukáme na teploměr, na němž rtuť nezadržitelně stoupá vzhůru. Začíná na třinácti a než jdeme spát, končí na dvaceti třech stupních. Bavíme se o vztahu Katky s Lenkou, Katka totiž spočítala, že spolu kamarádí s jen asi půlroční přestávkou už šestnáct let. To už bude jejich vztah brzy plnoletý a bude mít čas na vdávání. Zbývá jen najít nějaký podobný vztah klučičí, za nějž by ony ten svůj provdaly. Nejlépe, kdyby byl o něco starší, třeba o šedesát let, aby brzy umřel a jejich vztah po něm dědil spoustu dobrých vlastností.

K večeři máme nejprve chleba se sýrem, rybičky v tomatě a nakonec jako zákusek BeBe Dobré ráno. Stále hledíme na hodiny, ručičky už ukazují osmou a nikde nikdo. Přitom měl Velký Grizzzly sraz s holkami v šest na koleji. Katka zkouší několikrát volat Idě, netušíc ovšem, že Ida má mobil v batohu v kufru auta, a tak nemůže logicky slyšet zvonek. Tomášovi (S.) zkouší poslat SMlSku, stejně neúspěšně.

Mezitím nám Katka říká, že je to hrozné, že si v turisťáku zvykáme na zvláštní způsob koverzace a pak jsou jiní lidé udiveni, používáme-li tento způsob i v rozhovorech s nimi. Ukazuje to na příkladu. Když se prý C.[6] divil tomu, že Ida se dala na kombinatoriku, prý prohlásila, že na ni tak mocně zapůsobil, že se musela dát na jeho obor. Věřím, že C. musela podobná odpověď trochu vyvést z míry. Idu asi taky poté, co si uvědomila, komu to řekla. Myslím, že mně řekla jednou něco podobného, jenže mne její odpověď ani trochu nepřekvapila. Celá událost je o to pikantnější, že Katka to uvedla s tím, že C. prý o Idu nějak usiloval, ale ona si s ním nechtěla nic začít.

[6] Katka ho nejprve nejmenuje, jmenuje ho až omylem když rozvířím toto téma před Idou. Sám jsem se neodvažoval zeptat, o koho jde, ačkoli podle Katčina popisu situace jsem usoudil, že dotyčnou osobu asi znám. S Idou jsme usoudili, že jméno není potřeba uvádět. Čistě pro sebe si však poznamenám, že šlo o Mr. Xoffa.

váděl, aby na něj tento los vyšel. Jak často se vám podaří, že na hrací kostce hodíte dvě stejná čísla po sobě? A to jde jen o šestistěn. Já jsem si vylosoval Kačku, ale jelikož mi dělá problémy při takhle dlouhodobých hrách se soustředit, tak jsem se ani o nic nepokusil. Tomáš (S.) se s Idou zabili vzájemně hned za Žofínem, ale stejně to neplatilo, jelikož to Katka viděla zblízka a my ostatní z dálky. Museli jsme na ně kvůli tomu hodnou chvíli čekat.

Jdeme kus po zelené, ale neodpojujeme se z ní do Černého údolí, a místo toho pokračujeme dál po asfaltce míříce ke Starým Hutím. Na místě, kde se dřív odpojovala zelená značka k bývalému Starému Holandu, se zastavujeme na křižovatce silniček a dohadujeme se, co bychom tak mohli ještě hrát za hru. Holky napadá šipkovaná, jenže není žádný dobrovolník, který by šel napřed, dělal šipky a vymýšlel úkoly. Tak místo toho druhý[19] po prvním, třetí po druhém, ..., sedmý po šestém a ještě jednou dokola[20] vyprávíme jednoduché příhody ze života a ostatní pak hádají, jestli byly pravdivé, nebo ne. Pořadí zjišťujeme tak, že nás Sylva vždy rozpočítá, hrozně ji to baví. První pořadí získává Ida, ale ve chvíli, kdy vypráví o tom, jak už před léty hrozně pařili s kroužkem židovských tanců, je jasné, že si vymýšlí. Snad mi odpustíte, nebudu-li zde reprodukovat všechny příběhy, koneckonců, kdybych poslouchal příliš pozorně, mohlo by se stát, že bychom minuli odbočku a došli někam do Rakouska.

Takhle jsme sešli k Mlýnskému rybníku, nedaleko nějž jsme mohli zalézt do hospody a trochu se občerstvit po té náročné cestě. S tím, že místo pro spaní najdeme klidně po tmě, necháváme volný průchod folklóru a požívání historických nápojů, takových, co se vyrábějí už tisíce let[21]. Alespoň se zde z televize a od servírky dovídáme, že nějací cirkusáci dali nakládačku jakýmsi oudům zákona. Jsou prostě zprávy, bez nichž by se nám těžko usínalo.

Po několika pivech a jídle se přece jen zvedáme a jdeme si hledat místo na spaní. Na obloze svítí hvězdy, budeme-li mít štěstí, bude v noci

[19] Naše milé souputnice, vaše jemné dívčí duše mohly by se snad cítit dotčeny tím, že zde používám výhradně mužského rodu. Věžte, že vás nemíním nijak opomíjet. Spíše naopak, jdu dále, než papežský koncil z patnáctého století, který přiznal ženám, že i ony mají duši a považte, používám tu skrytý podmět, člověk, zahrnuje i vás pod toto hrdé označení.

[20] Kdo, proboha, vymyslel to hloupé úsloví: „Jeden po druhém?“ Vždyť platí jen pro tři osoby a je tedy téměř nepoužitelné.

[21] Ano, ano, už staří Sumerové...

hezky. Vycházíme na hlavní silnici do Starých Hutí, na kraji lesa scházíme z cesty a jdeme po okraji pole nahoru k severu. Cestou si Sylva s Katkou stále něco šuškají a pak začnou sem tam prohlašovat, že za námi někdo jde a že nás někdo sleduje. Samozřejmě nás chtějí vystrašit, což se dozvíme až zítra. K jejich zklamání se jim to nedaří. Nacházíme místo v lese. Nahlas se ptám, jestli bude chtít někdo spát ve stanu, nikdo se ovšem nehlásí. Můj úmysl spát u Tomáše (V.) pod střechou však změní Sylva s Katkou svou prosbou, jestli by přeci jen nemohly být u mne. Tomáš (V.) na to vece, že je to opravdu hrozné, že si bude muset pořídit stan, protože pod střechu žádné slečny nenaláká.

Vaříme si ještě večeři a stojíce v kruhu, ještě si povídáme. Obloha se zatahuje a když zalezeme do stanu, začíná po chvíli pršet. Katka se Sylvou mi na mou předešlou prosbu ukazují pravé holčičí řeči, baví se o tom, co si vezmou na sebe zítra. Vypadá to asi tak, že Sylva se Katky zeptá, „tak co si vezmeš zítra na sebe“ a Katka ne to odvětí, „ježiš, ty už začínáš, já na to nejsem vůbec připravená.“ Pak se ještě baví o horoskopech a Sylva se podivuje nad tím, že si její maminka nepamatuje ani jestli se Sylva narodila ráno nebo večer, natožpak přesnou hodinu.

Ten déšť je opravdu otravný, Sylva už v noci přohlašuje, že chce, aby bylo ráno, a abychom vstávali.

Neděle 6. října

Ráno stále prší, s potěšením vstáváme z mokrého stanu. Katka se probouzí s tím, že celou noc přemýšlela o dvou věcech. Jak budeme ve třech řešit vstávání a co si vezme dnes na sebe, když má úplně mokré kalhoty, no naštěstí má ještě jedny suché. Vstávání nakonec vyřešíme jednoduše, nejprve vyleze Katka[22], jde se k Tomášovi (V.) převléknout, a pak jde ven za tím účelem Sylva.

U Tomáše (V.) pod plachtou se scházíme všichni. Většina si dělá k snídani glutamanové těstoviny, což není nic pro mne. Katka se nejprve tváří, že bude jíst s nimi, a tak rozdělí balíčky na s masem a bez masa. Jenže když vidí výsledek, změní názor. Mezitím se bavíme o tom, co se nám v noci zdálo. Jsou to dost praštěné sny, je vidět, že nikdo z nás moc nespal. Pak si povídáme o prvních zážitcích, které si pamatujeme, a Sylva s Idou nám vypráví o partě jménem Motýli, kterou měly jako

[22] Což byla má velká strategická chyba, kdyby nejprve vylezla Sylva, mohl jsem mezitím Katku bestiálně zavraždit.

Katka vaří čaj a něco kutí uvnitř.

Byv už skoro hotov, náhle seknu nějak špatně, sekera projede botou na levé straně pravého nártu a hladce zajede do kůže. Vždyť jsem ji také důkladně nabrousil. Krve teče jako z vola. Ještě štěstí, že s sebou poctivě nosím lékárničku s desinfekcí tekutou i v mastičce, gázou a obinadlem. Mohu se tak jakž takž ošetřit. I když doobvázat mne musí Katka, abych mohl při tom držet nohu nahoře. Katka říká něco o pohotovosti, ale myslím, že to nebude tak hrozné. A tak zatímco mi jde Katka připravit něco k snědku, nějaké fazole v omáčce, dávám si nohu co nejvýš. Nato pijeme čaj, jíme sušenky a Katka si čte deníček z vandru do Novohradských hor, který jste možná četli. Má pořád roztomile výčitky, že zatímco ona se baví, tak já jen sedím a koukám na ni, ale co by pro mne mohlo být větším potěšením, než to, že se směje tomu, co jsem sepsal? Samozřejmě jsem tam uvedl spoustu faktických chyb, na které mě Katka neváhala upozornit.

Mezitím píše Katce Lenka, že stihla v Praze vlak, asi ve čtvrt na šest bude na nádraží v Řevnicích a asi půl hodiny potom nahoře v chatě. V danou chvíli ji vyhlížíme dalekohledem na mostě, přejde však po špatné straně mostu ve skrytu stromů a my ji nevidíme. Uzřivši ji Katka vcházet do vrat, přichází ve tři čtvrtě na šest, jak slíbila, hned jí říká, že je dobře, že je Lenka tady, protože už tu máme jeden úraz. Lenka totiž vystudovala zdrávku a teď studuje práci s alkoholiky, narkomany a bezdomovci na fakultě Zdravotně–sociální Jihočeské Univerzity.

Holky jdou pro vodu na náves, zde ve studni se pitná voda nenachází. Potom sedíme na verandě a holky vzpomínají na dětství[4]. Mimo jiné na to, jak se kdysi na karnevalu převlékly za dvojčata, ale všichni si mysleli, že jsou kurvy[5]. A hlavně vyprávějí, jak se, asi v deseti letech, snažily vylézt na nějaký strom. V pokusech se pravidelně střídaly. Zrovna když byla na řadě Lenka, napadlo Katku, že přehodí přes větev provaz. Na něm udělaly oko pro nohu. Lenka se pak měla opřít o jeden konec rukama a do oka si stoupnout. Což provedla, ale zapomněla se současně opřít o nohu a ta jí vyletěla kamsi vzhůru a ona sletěla na zem, upadnuvši na záda. Já nevím jak vám, ale mně to přišlo docela vtipné.

Lenka mi odborně myje a převazuje nohu. Přitom poznamenává, že

[4] Napsal bych mládí, ale to by mohlo ohrozit mou dlouho budovanou pozici doyena kolektivu.

[5] Viz též deníček z vandru do Novohradských hor 2002. Sem to píši ještě jednou hlavně proto, abyste měli nějaké vazby mezi jednotlivými akcemi.

myslela, že jí Bláža ujela. Tak se Katka natlačila do úplně natřískané tramvaje. Když se už zavíraly dveře, zazřela venku Blážu, zoufale se snažící dostat dovnitř. Jak ji vytlačily davy ven při vystupování, nepodařilo se jí dostat dovnitř. Místo toho na ni někdo volal, aby se netlačila, že za chvilku pojede další tramvaj. Když ona měla ale zrovna v téhle sraz. Aby zapůsobily na svalovce, alespoň se narovnaly. Vzápětí se dobývaly do zavřených dveří, čímž se výborně uvedly. A pak se Bláža s chutí zakousla do koblihy zakoupené v bufetu. Kluk opodál si prozměnu vyndal mrkev.

Paní přednášející jim dala hádanku, již mi Katka samozřejmě neutajila. Do hotelu přijdou tři američané a zaplatí recepčnímu po deseti dolarech, tedy dohromady třicet dolarů. Později si však recepční uvědomí, že pokoj stál jen dvacet pět dolarů a pošle pět dolarů po poslíčkovi. Poslíček si dva dolary nechá a tři si američané rozdělí. Každý američan tak zaplatil devět dolarů, dohromady tedy dvacet sedm dolarů, dva dolary má poslíček, to máme dvacet devět, a kde je zbylý dolar? No, chvíli mi to trvá, a tak Katka přihodí nápovědu, prý je to stejné jako ukazujete-li na prstech deset, devět, osm, sedm, šest a pět je jedenáct prstů. Moc mi to nepomůže, ale nakonec na řešení přijdu ještě než vystoupíme z vlaku[3]. Paní přednášející jim to vysvětlila špatně, což zjistily s Blážou až venku v tramvaji.

V Řevnicích Katka komusi telefonuje z automatu a u kina se díváme, jestli bychom nemohli na něco zajít, ale nic zajímavého nedávají. Pak přecházíme řeku a stoupáme do kopce k chatě. Od ní je opravdu krásný výhled na podzimně zbarvené Brdy, přesně jak nám Katka slibovala. Odkládáme batohy a aniž bychom se dlouho zdržovali, jdeme někam na dřevo. Nejbližší les se zdá být daleko, jdeme proto směrem k rokli hned vedle chaty. Pod jedním domem nacházíme velkou větev odříznutou ze stromu za zahradou. Soudíme, že je-li větev mimo zahradu, můžeme si z ní něco odseknout. Odnést bychom ji asi nezvládli, ale kdyby tu byl Velký Grizzzly, určitě by se o to pokusil.

Odseknuvše několik větví, slyšíme na nás volat nějakou babičku, abychom toho nechali, že je to větev vlastněná lidmi z té zahrady opodál. Tak musíme jít dolů k potoku a na třikrát odnést několik větví. Na stromě je tam hliněný obličej. To už se rozhodneme, že jsme toho udělali pro kolektiv dost a zatímco já přejdu k sekání doneseného dřeva,

[3] Ale řešení zatím neprozradím, nechám si je až na závěr.

malé. Dokonce nám zpívají svou hymnu, již si samy složily. Má celý jeden verš, nebo že by dva?

Déšť není příliš silný, a tak se můžeme docela v klidu sbalit, nasadit pláštěnky a vydat se na cestu. Ve Starých Hutích zjišťujeme, že autobus jede ve dvanáct dvacet a ve tři odpoledne. Stihneme tak ještě přejít přes Kuní horu a Monte Bů[23] do Dobré Vody. Vydáváme se proto po zelené značce k první z nich. Na Kuní horu (925m) se ovšem holkám moc nechce, necháváme je proto po zelené dojít na další rozcestí a sami stoupáme vzhůru. David a pak i Tomášové pijí z čůrků tekoucích po stromech. Nahoře se příliš nezdržujeme, jelikož stále prší. Dole nám holky říkají, že to je perfektní les pro Ronju, dceru loupežníka a že si ji určitě musíme všichni jednou hromadně přečíst.

Jak scházíme do sedla pod Monte Bů (953m), přestává pršet. Tady jdeme nahoru všichni, vždyť tato posvátná hora byla vlastně cílem celé cesty. Nahoře je železná rozhledna, na kterou nakonec vystoupíme všichni, Sylva až na druhý pokus, obávajíce se trochu, aby nespadla. Nahoře má Velký Grizzzly signál, a tak může Dáše poslat zprávu, jestli jí, jako Tomášovi (V.), nepsal David, že jsme ho už čtyři dny neviděli. Podepíše se Petr. Při sestupu mu Dáša zavolá a vysvětluje mu, že není Tomáš, ale Dáša, a že nějaký David jí psal před čtyřmi dny. Tomáš (S.) se představí jako Petr a chvilku si s ní povídá, sice neříká naplno, že jsme si z ní trochu vystřelili, ale snad to pochopí. Ona mu pak říká, že zrovna vaří, ať přijede. Později ještě pošle zprávu, že dělá bramboráky. Venkoncem soudím, že je dobře, že s ní mluvil zrovna Velký Grizzzly, protože myslím, že nikdo jiný by asi neměl tolik drzosti, aby to tak v pohodě vyřídil.

Dole vykonáme nástup, třikrát zvolám „monte“ a ostatní přidají „bů“ na zdar výpravy. Při sestupu do Dobré Vody pak trochu trénujeme náš oblíbený trojhlas JádolesanepojeduJedejedepoštovskýpanáčekNevidělijstetumépanenky. Přičemž zkoušíme různé veselé varianty, jako zpívat jen druhou a třetí dobu. Pak v lichých taktech zpívat první a třetí dobu a v sudých taktech jen druhou dobu, ale to nám tak dobře nejde. Ida pak zkouší jakýsi tleskací kánon, ale nemůže si nějak vzpomenout, jak jsou vlastně ty dva hlasy vytleskávané.

V Dobré Vodě koukáme na jakési modernistické kříže a pak si nabíráme pod klášterem svatou vodu. Soudíme, že v klášteře určitě nad

[23] Kraví hora

pramenem neustále stojí nějaký mnich a bez přestání přežehnává křížem vodu. Možná na to mají stroj, který mechanickou paží naznačuje jeden kříž za druhým. Kousek od nás si hraje rozkošná rudovlasá holčička s cůpky a pihami.

Do odjezdu autobusu máme asi dvě hodiny, které chceme samozřejmě strávit v nějaké občerstvovně. Opodál stojí bufet, do nějž nás ovšem paní obsluhovatelka nechce pustit s tím, že bychom se dovnitř nevešli, ať jdeme raději do hospody, jež by měla být údajně kousek nad bufetem. Možná je to ale tím, že jako první chtěla vejít Sylva, jež má s hospodami neustále podobné problémy. Jdeme tedy nahoru, ale až do konce vesnice na žádnou hospodu ne a ne narazit. Ptáme se proto nějakých domorodců[24], ti nám tvrdí, že první hospoda tímhle směrem je až po jednom a půl kilometru v Hojné Vodě. Kdybychom to byli bývali tušili, mohli jsme tam jít rovnou z Monte Bů, ach jo.

Nic jiného nám asi nezbývá, a tak jdeme do Hojné Vody, kde skutečně nacházíme restaurační zařízení hned naproti autobusové zastávce. Dáváme si bramboračku, Ida s Tomášem (S.) opékané klobásy. Opět jim vyjídáme všechny rohlíky. Ida do sebe láme jeden grog za druhým, až máme obavu, že ji budeme muset do autobusu odnášet. Sylva si cukrem, který mi zbyl od čaje doslazuje light colu. Objednala si totiž heavy colu a donesli jí light. Na to říká: „Ještě, že tu není Dalibor, on je takový slušný, tak by mu to určitě vadilo, že si tu kolu doslazuji.“ Ale pak jsem se ho v Praze ptal a prý nevadilo.

Z okna vidíme projet autobus do Starých hutí, a tak jdeme ven, jelikož za chvíli pojede zpátky. V autobusu hrajeme různé veselé hry, jako Na,cojeto. Pak si vzájemně podáváme kus víčka od pet lahve, přičemž se vlastně nikdy neví, kdo ho zrovna má[25]. V Českých Budějovicích přecházíme na vlakové nádraží a kupujeme si lístky. Ida má Junior pas úplně rozmočený a rozdělený na dvě poloviny. Nato jdeme hledat pro Sylvu záchod, aby nemusela utrácet peníze za nádražní WC. Po krátké procházce končíme v McDonaldu na ulici vedoucí k náměstí. Bláže nás prý viděla z auta, jak chodíme sem tam. Nechtělo se jí však vystupovat, majíc lidově řečeno nožičky křížem.

Nastupujíce do vlaku, loučíme se s Davidem, protože ten jede domů

[24] Lépe řečeno, ptá se Tomáš (S.). Chlap se sice na cestu nikdy neptá, ale u hospody bychom mu to snad mohli odpustit.

[25] Sylva prý později byla někde s kamarádkami a jedna z nich nezávisle na nás přišla na podobnou hru.

Pátek 25. října

Silvestr na Silvestra? Ba ne, to už tu bylo tolikrát. Moderní poživační a hříšní lidé už neví, jak uspokojit své zvrácené choutky, a tak si vymýšlí různé výstřelky, jako je automatická pračka, automatická pistole, oblečky pro psy, umělé horské slunce a v neposlední řadě porušování Bohem daného času a pořadí svátků. Už jim nestačí oslavit konec roku jednou. Hned dvě oslavy si žádají. A kde to skončí? Bude snad v dobách příštích celý rok jednou velkou oslavou svého konce? A bude pak i celý život lidský jednou velkou oslavou smrti? Ach, ach, kam kráčíte synové a dcery lidského plémě.

Prostě tak. Rozhodli jsme se oslavit si Silvestra už předem, protože se už nemůžeme dočkat. Katka se nabídla, že bychom mohli jet k nim na chatu do Řevnic. Doma se ji sice pokoušeli přesvědčit, že když nás tam bude moc, ucpeme záchod, prý se nám vevnitř nepodaří vytopit, tetička pojede v sobotu zazimovat vodu apod., ale Katka byla tvrdá a trvala na svém. A tak se s ní dnes scházím na Hlavním nádraží, odkud v 12:11 odjedeme do Řevnic. Velký Grizzzly[1] přijede s Idou a Mirkou navečer Bedrunkou[2], až Idě skončí škola. Katčina kamarádka Lenka přijede navečer vlakem.

Už předem jsem si od babičky půjčil sekeru, jelikož Katka říkala, že tam není, čím nasekat dřevo na otop. Instruovali jsme Mirku, aby nemluvila stále o matematice, do čehož obvykle sklouzne, nemá-li zrovna o čem mluvit. A hlavně jsem upekl vlastnoručně perník, polil jej čokoládou a nahoru vyskládal ze sušeného ovoce nápis „PF 200?“. Katce se sice líbil, ale současně prohlásila, že jí perník moc nechutná. Doufám, že okusivši můj výtvor, změní názor.

Ve vlaku mi Katka vypráví, jak byly s Blážou ve středu ráno na FTVS na předmětu Úvod do řešení matematických úloh. Jejich veselé příhody začaly už tím, že si daly sraz v tramvaji číslo 26, ve druhém voze. Katka na ni na Strossmayerově náměstí čekala a čekala, až zjistila, že stojí na špatné zastávce. Stoupla si tedy na tu správnou a už si

[1] Možná stojí za to poznamenat, jak vlastně vznikly přezdívky Šedý Vlk a Velký Grizzzly. Už si to nepamatuji, ale Katka říkala, že jsme se jednou bavili o tom, že bychom si mohli dát nějaké přezdívky. Tomáš (V.) prohlásil, že přezdívku si člověk musí zasloužit a že to nejde jednoduše říct, „Odteď budu Šedý Vlk“, od té doby je tedy Šedý Vlk. Na to ovšem Tomáš (S.) prohlásil, že když Tomáš (V.) může být Šedý Vlk, tak on je Velký Grizzzly, od té doby je tedy Velký Grizzzly.

[2] Což je nejlepší auto na světě. Je dokonce lepší, než Žužlík.

přes Plzeň. V Táboře nás opouští Katka, upozornivši nás ovšem, že příští projížděná zastávka jsou Chotoviny, tak ať je nepropásneme. Přilepeni na sklo správným směrem vyhlížíme Katčinu domácí hroudu, ale vyměkneme asi moc brzo a naše úsilí tak není korunováno úspěchem.

No, a na Hlavním nádraží v Praze se loučíme všichni. Já jedu vlakem domů. I Velký Grizzzly jede vlakem domů – do Dolní Lu**ty**ně, ale narozdíl ode mne bude doma v lepším případě ráno.

Ve čtvrtek 10. 10. se od Šedého Vlka[26] *dovídáme, že potkal Blážu na studijním oddělení a řekla mu, že na žádnou Lužnici nakonec nejeli. Prý byli místo toho na chatě, jelikož bylo celý víkend hnusně. No, alespoň že nebyla doma.*

[26] Katka mne sice opravila, že ona o tom věděla dřív ze SMlSky, ale Šedý Vlk potvrdil, že Blážu na studijním oddělení potkal, tak si dovolím ponechat zde původní verzi.

Úvod

Obě ručičky hodin blíží se k půlnoci. Přineste žampáňské, bouchejte špunti...

Místo pro obrázek Sněhové Lilie

Tento deníček věnuji šestnáct let starému kamarádskému vztahu Katky a Lenky.

Místo pro básničku od Sněhové Lilie

Silvestr na Kaččině chatě

Místo děje: Řevnice a blízké okolí

Časové období: 25. 10. 2002 - 28. 10. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFT turisťáku a Kaččina kamarádka. Jmenovitě: Ida, Katka, Lenka Knotková, Mirka, Tomáš Skřišovský, Tomáš Valla, a Petr (autor)

se držel za ruku někoho, kdo by současně pil mléko. A Katce už stačí říct, „už jsi se…?“, a drží i ona za ruku mne. Pak se už držíme za ruce všichni dokolečka, až na Mirku, která si čte za větrem noviny. Pouštíme se až když Tomáš (S.) dopije.

Pomalu sbíráme naše věci a vydáváme se na cestu zpět. Most opět přecházíme po obrubnících a na druhé straně říká Tomáš (S.), že si s Idou zahraje na letadlo. Přes její odpor se chápe její levé ruky a nohy a počne Idou ve vzduchu otáčet. Ona se však bojí a brání, pročež s ní netočí Velký Grizzzly příliš rychle a není to nic moc. Cestou do kopce k chatě říkáme Lence, ať si s námi povídá. Kdybychom byli vězni, narkomani nebo bezdomovci, určitě by si s námi povídala. Na to mumlá, že asi ne, a zrudne chudinka až po kořínky vlasů, jak praví klasik. I když, proti Bláže je stále úplná bledule.

V chatě se všichni až na mne a na Mirku všichni seberou, a jdou na náves pro vodu. Katka na nás ještě odcházejíc houkne, abychom zatím uklidili nákup. Zatím poklidíme obývací místnost a nákup. Nato si jdu převazovat ránu na noze k pumpě, chtěje si ji současně omýt vodou. Přitom vidím u brány Tomáše (S.), jak u ní skrčen něco kutí. Říkám si, že asi chystá něco na holky a nechávám ho být. V chatě se mi to ale přeci nějak nezdá a jdu obhlédnout situaci zblízka. Mířím k bráně a obcházeje Bedrunku slyším podivný smích. Obejdu ji kolem dokola a na druhé straně vidím všechny čtyři vodonosiče, jak leží na zemi a nezadržitelně se smějí. To jsou dneska věci. Prý chtěli poslouchat intelektuálské řeči, které jsme podle nich vedli zatím s Mirkou, a tak se plížili k chatě.

Ida s Tomášem (S.) jdou na dřevo a my zatím relaxujeme. Oběd hodláme vařit až ve tři, protože jsme nedávno teprve snídali. Katka se chápe mojich flétniček a not a píská jednu písničku za druhou. Mirka nám hraje něco na kytaru, prostě selanka. V půl třetí se vrací Ida s Tomášem (S.), ale zjistivše, že jídlo zatím žádné nedostanou, jdou ještě ven sekat. Po obědě, brambory se špenátem, ležíme na pohovkách popíjejíce čaj a já předčítám ostatním Kolíbku od Vonneguta. V pět bych rád šel na nějakou procházku, když už jsme to nestihli dřív, ale bůhví, jak by to dopadlo, kdyby před pátou nevešel do dveří Šedý Vlk.

Divíme se, jak našel cestu, on na to, že se stavil na koleji a přečetl si mejly. Prý má hrozný spánkový dluh, protože jede ze soustředění KSP[8], kde téměř nespali. Chvíli poslouchá, jak čtu, ale když prohlásí, že si

[8] Korespondenční seminář z programování.

chce uvařit čaj, soudím, že je vhodný čas četbu přerušit a zkusit přinutit ostatní k nějaké pohybové aktivitě. Jenže podle mých zkušeností mám hrozně malou autoritu a nikdo mě v takových věcech neposlouchá, což říkám i nahlas a Ida mi to zkouší vyvrátit, prý stačí jen zavelet a ona mne podpoří. Tím mi dodává trochu sebevědomí, a tak velím k odchodu na procházku. Ida se opravdu snaží mne podpořit, ale Velký Grizzzly ji pevně svírá ve svých tlapách, a proto se jí to příliš nedaří.

Už dříve se Katka s Lenkou bavily o tom, kam bychom tak mohli jít. Katka máchla rukou proti směru hodinových ručiček a prohlásila, že třeba „takhle". Lenka jí odsouhlasila, že je to dobrý nápad. Jdeme tedy takhle, zatímco Tomáše (V.) necháváme v chaloupce, aby si trochu zdřímnul a snížil alespoň minimálně svůj spánkový deficit. To znamená, že jdeme nahoru směrem k návsi, ale odbočujeme vlevo a mezi domky scházíme dolů k Berounce, po jejímž břehu jdeme už téměř za tmy po proudu k mostu. Tady už můžeme koukat po hvězdičkách, protože prostranství je osvětleno jen oranžovým svitem veřejného osvětlení.

A zase jsou tu naše oblíbené obrubníky. Tentokrát nás napadlo, že bychom mohli v jejich přebíhání závodit. Rozdělujeme se tedy na dvě družstva, Tomáš (S.) poběží po levé straně s Mirkou a Lenkou, zatímco já po straně pravé s Idou a Katkou. Ida si stoupá dopředu, Katka na konec a všichni se chytáme za ruce. Po odstartování se rozbíháme. Tempo je přímo vražedné, každou chvíli je někdo na zemi mimo obrubníky. Chvíli je souboj docela vyrovnaný, brzy však získáváme náskok a samozřejmě vítězíme. Zkoušíme se jim na druhé straně schovat, ale bohužel nás vidí, a tak jen Tomáš (S.) skoro spadne do řeky. Zpátky jdeme už docela obyčejně, nebo alespoň my s Katkou a s Idou. Když se na chvilku ohlédneme, vidíme Velkého Grizzzlyho, an balancuje na zábradlí nad prudkým a kamenitým říčním břehem. Místy se nebezpečně naklání směrem k černé hlubině, v takových chvílích sborem úlekem hekneme. Ten člověk je vážně cvok, jestli to takhle povede dál, bude Ida vdovou, ještě než se vdá.

Na druhé straně mostu stojí cisterna s pitnou vodou. Tomáš (S.) si vezme do hlavy, že ji prostě musíme rozjet. Vrhne se k ní a začne do ní tlačit a strkat. Cisterna se však jen mírně pohupuje. Pak začne točit s nějakou klikou, nejspíš brzdou. A opět bezvýsledně tahá a strká. Tak třeba příště, až bude cisterna prázdná.

V kopci kousek od chaty nás napadne, že bychom se mohli připlížit pod okno a poslouchat intelektuálské řeči. Věc trochu komplikuje fakt,

Úvod

Škaloud je bájná postava, která nám, tedy turisťáku, půjčuje každý podzim chatu. Jelikož tam obvykle jezdí opravdu hodně lidí, letos jich bylo dvacet šest, nutně dochází v tomto deníčku ke zjednodušení a některé osoby nebudou vůbec zmíněny. Budu se snažit držet jen hlavní dějové linie a být stručný. Musím se totiž přiznat, že původně jsem ani deníček z této akce psát nechtěl.

že je v chatě jen Šedý Vlk a nelze se spoléhat na to, že trpí samomluvou. Proto soudíme, že by za ním mohl někdo vrazit a něco říct. My bychom jejich konverzaci poslouchali za oknem. Ida se uvoluje stát se hlavní aktérkou. Scénář nakonec vypadá tak, že Ida vrazí dovnitř a Tomášovi (V.) řekne, že Tomáš (S.) vlezl na loďku, ta se s ním utrhla a teď se zmítá nad jezem v berounských vodách. My prý běžíme po břehu a nevíme, co dělat. Pak začne někam neúspěšně telefonovat a nakonec odejde zase pryč. Po chvíli vrazí dovnitř Tomáš (S.) a začne se Tomáše (V.) ptát, jestli jsme už nepřišli, že proplul jezem a teď neví, kam jsme se poděli. Vypadá to hezky, ale připlížívši se pod okna, zjišťuje Katka pohledem dovnitř, že Tomáš (V.) spí jako andílek a nikomu z nás se nechce budit ho. A proto jdeme raději do hospody. Ještě před tím se však Ida vytahuje a tvrdí, ukazujíc na nějaký hvězdný shluk, že jde o souhvězdí Delfína.

V hospodě si dáváme krom piva i něco málo k snědku. Ida s Velkým Grizzzlym si dávají jídlo. My s Katkou a Lenkou jen nějaké bramboráčky. Mezitím se myslím bavíme o tom, jak se vzájemně obdivujeme, já rozhodně obdivuji Katku a Idu, ale nevím teď, kterou víc. Mirka navíc krade na výzdobu několik vlašských ořechů, jež si tady nejspíš hostinský suší na zimu. Už odpoledne připravila talíř plný buráků a sušených švestek. Přidala nějakou chvojku a šípek kvůli barvě, abychom měli chatičku silvestrovsky vyzdobenou.

Před devátou se zvedáme a jdeme zpět. Ještě předtím mě však Velký Grizzzly naláká, abych si šel zkusit na hřiště výmyk. Volám proto na Katku, Lenku a Mirku, ať se jdou dívat, abych měl nějakou motivaci. První dva pokusy jsou neúspěšné, teprve třetí se mi podaří. Jenže holky ještě nejsou dost blízko, a tak to vidí v podstatě jen Ida s Tomášem (S.). Pak už se mi samozřejmě výmyk nepovede, a tak o tento zážitek Katka přijde, a já ji přece tak obdivuji, ach jo.

U vrat začal Velký Grizzzly zuřivě točit s Idou. Sice jsem to neviděl, ale prý to vypadalo pro Idu dost nebezpečně, jelikož kolem byly stromy. Místo Idy však z této aktivity vychází zraněn Velký Grizzzly, podvrtnuv si kotník. Prostě cvok. Opřen o Idu tak dokulhá do chaty, kde už může jen poskakovat po jedné noze a ležet na posteli. Kotník mu tam pěkně opuchne a vypadá to, že budeme muset zítra absolvovat výlet na místní pohotovost.

V chatě Šedý Vlk stále spí, vypadá věru roztomile. Napadne mne báječný způsob, jak ho probudit. Jenže než holky přesvědčím, aby Ida hrála na housle a ostatní ho po řadě políbily, samozřejmě se naším

hovorem Tomáš (V.) vzbudí. Ale uslyšiv o mé ideji, rád dělá zase spícího. A tak Ida vezme do ruky housle a holky ho postupně políbí na čelíčko. Pak mi Ida housle půjčí a zatímco na ně vržu, ona přidá i svůj polibek.

A tak přichází čas, abychom se zeptali Tomáše (V.), koho obdivuje. Dívá se na nás trochu s podivem. Jeho odpověď, že obdivuje mě za to, že jsem se dokázal seknout do nohy, uspokojuje jen mne, a tak nakonec přidává, že obdivuje i ostatní. Už dřív, asi už včera večer, jsme se bavili o tom, kdo koho obdivuje. Říkal jsem Idě, že jsem ji tedy nekriticky obdivoval, ale něčím si to pokazila, tak asi budu obdivovat Katku. Velký Grizzzly nás obdivuje všechny a Lenka taky. A představte si, že Ida místo toho, aby si chtěla vysloužit můj obdiv nazpět, zcela to vzdává. Katka prozměnu prohlásila, že když ji nezištně a nekriticky obdivuji, měl bych jí někoho vhodného najít tak, jak jsem jim říkal, že to bylo v jedné z Šeherezádiných pohádek. Když jí odvětím, že pak bych se jí musel přece nabídnout logicky sám, nemá-li někoho vybraného, nejprve se na to moc netváří. Pak ale předpisově odpoví, že by to bylo skvělé.

A pak se holky realizují v kuchyni. Nejprve myjí nádobí od oběda, a pak vyrábějí pomazánky a jednohubky. Nemají do nich ovšem párátka. Velký Grizzzly sice nechápe, co mají párátka společného se Silvestrem, ale my s Tomášem (V.) svorně prohlašujeme, že bez párátek to bude houby Silvestr. Má touha po společnosti mne samozřejmě nutí, abych postával ve dveřích kuchyně a koukal se na pracující slečny[9]. Katka s Idou mne sice stále odhánějí, ale usoudivši, že je to marné, prohlásí Katka, že bych měl alespoň vyprávět nějakou příhodu z vojny, jelikož to prý kluci obvykle v takových chvílích dělají. Jenže na vojně jsem dosud nebyl, natožpak ve válce, a tak si musím nějakou vymyslet. Jedná se o příhodu ze odkudsi z haličských zákopů z první světové války.

Asi v půl jedenácté se teprve sesedneme kolem stolu prohýbajícího se pod talíři s výbornými jednohubkami. Velký Grizzzly oficiálně zahájí Silvestra proslovem, v němž hlavně prohlásí, že zahajuje tohoto Silvestra tím, že si vezme jednohubku. Pak nechává kolovat jedinou láhev vína, kterou máme k dispozici. Šedý Vlk nám skvěle, jako obvykle, hraje na kytaru.

Půlnoc určujeme na třetí hodinu ranní, protože se zrovna ve tři mění čas z letního na zimní, a tak se třetí hodina bude opakovat ještě jednou. Katka nenápadně změní čas na hodinách na zdi z jedné hodiny

[9] Tento pohled mne věru uspokojuje.

Tento deníček věnuji Sněhové Lilii[1] *a Divoké Orchideji*[2]*, protože mne tak hezky přesvědčovaly, abych o návštěvě Škalouda něco napsal.*

[1] Ida
[2] Katka

na druhou, protože holky jsou nějak ospalé. Lenka si obětavě posune i náramkové hodinky, což ji bude ještě zítra mást. Všimnu si toho teprve po chvíli, kdy se mi zdá čas, který ukazují trochu podivný. Idě se zdálo, že jsem nevylíčil tento čin dostatečně věrně, nechávám jí tedy prostor k nápravě.

Ida: *Myslím, že tomuto husarskému kousku Petr nevěnuje ani zdaleka takovou pozornost, jakou by zasluhoval. Zde je přesnější, ač neméně stručný popis oné události: Katka před očima n[10] lidí sundává ze zdi hodiny, odnáší je do kuchyně a přeřízené zase věší zpátky. To vše aniž by si jí kdokoli všiml. Všichni mají za to, že si pouze nezvykle akčně protahuje nohy.*

Ještě bych dodal, že Velký Grizzzly ležel na posteli přímo proti hodinám a měl na ně ten nejlepší výhled. Alespoň se tak otevře diskuse, z níž vyplyne, že i druhá hodina se bude opakovat, a tak můžeme půlnoc udělat už ve dvě. Přesně v 0:00 přichází Katce od Bláži SMlSka, v níž nám přeje hodně štěstí do nového roku. Asi hodinu před naší půlnocí se už na ty padlé bojovníky nemůžu dívat a navrhuji tedy, abychom hráli raději nějakou hru. Hrajeme proto stejnou tichou poštu jako včera. Možná, že je tu tak mrtvo i díky tomu, že Tomáš (S.) může jen ležet na posteli, jsa zraněným kotníkem efektivně znehybněn.

Před druhou hodinou, naší půlnocí, začínám hledat šampaňské, odložené kdesi venku. Velký Grizzzly mne požádá, abych odpálil rachejtle, jež přivezl, jelikož on toho není momentálně schopen. Hodiny musíme posunout o pět minut zpět, abychom stihli druhou hodinu přesně. V naší půlnoc prásknu špuntem a připijeme si. Na to si zazpíváme Československou hymnu, máme tu přece Mirku, ktorá pochádza zo Spišskej Novej Vsi. Zaprskáme si prskavkami a jdeme ven, kde u vrat odpaluji rachejtle. Tomáš (V.) je nadšen, že kousek od něj dopadá padáček jedné z nich.

A teď přichází čas na zlatý hřeb programu, perník. Musím se pochlubit, že všem moc chutnal, ani jim nevadilo, že jsem do něj zapomněl přidat rum. Chutná dokonce i Katce, která předtím říkala, že perník nerada. Ve tři hodiny letního a dvě hodiny zimního času se pomalu ukládáme ke spánku. Pohádku nám dnes vypráví Lenka, jedná se o pohádku O Šťastném princi. Do konce ji asi neslyšel nikdo. Sama prý s potěšením na konci zjistila, že všichni spokojeně odfukujeme a pohádka tak splnila svůj účel.

[10] Jelikož Ida a Lenka o tom věděly, myslím, že n je tři až čtyři.

Neděle 27. října

Ráno venku prší, což trochu narušuje Tomáši (V.) jeho plány. Měl v úmyslu ráno vstát a jít se podívat na Suchý kemp, kde prý zrovna dlí jeho rodina. Po týdnu by ji zase rád viděl a jelikož oni plánují být na Brdech až do polovice týdne, zatímco Tomáš (V.) bude pak u babičky v Praze, hrozí mu, že jinak se mu to nepodaří. Takto se vzbudíme až po desáté, kdy Ida na náš popud předčítá všem pohádku z knihy, již si přivezla. Jde o arabskou pohádku o zakleté lodi. Pak nanosíme všechen nábytek zpět do obývací místnosti a můžeme si uchystat snídani. Během ní nás napadne, že jsme úplně zapomněli na čočkovou polévku na nový rok, ach jo.

Velkému Grizzzlymu noha pěkně napuchla a nemůže s ní ani pohnout. V noci ho prý docela bolela. Vypadá to tedy na pohotovost. A venku prší a prší a Tomáš (V.) je z toho celý špatný, přiznám se, že i já bych uvítal delší výlet a taky bych rád viděl Tomášovu (V.) sestru, abych se jí konečně zeptal, jak jsme se jí líbili. Zatím tady Velký Grizzzly tancuje po jedné noze, krom Idy se bohužel nenechají ostatní holky k tanci strhnout. A pak předčítá Tomáš (S.) z Idiny knihy nějakou německou pohádku. Ani nevím o čem byla, jelikož jsem se nějak nesoustředil a přišla mi nějak složitá.

Asi ve dvě se rozhodujeme využít toho, že chvíli neprší, a vyrazit na tu pohotovost. Šedý Vlk chce jít někam na výlet, jenže je to asi jediná osoba, která je jakž takž ochotna a schopna odvézt Tomáše (V.) Bedrunkou. Velký Grizzzly si sice sedne suverénně za volant, ale mě se nějak zdá, že není vhodné, aby s nehybnou pravou nohou zkoušel řídit auto. Pravda je, že se to nezdá asi nikomu krom Velkého Grizzzlyho a Idy. Nebo lépe řečeno, Idě se to taky nezdá, ale klidně by ho za volantem nechala. Ti dva se prostě hledali. Držím tedy otevřené spolujezdcovy dveře a jedině to, že jsem odhodlán raději dveře ulomit, než ho pustit, jej přesvědčí, aby si přesedl na místo spolujezdce. My s Mirkou a Lenkou jdeme pěšky, zatímco ostatní jedou s Tomáši autem. Lenka údajně ví, kde se středisko nachází, ale raději se připravujeme, že budeme hledat pohotovost a ostatní po celých Řevnicích.

Bedrunka nás však předjíždí na mostě a v Řevnicích je skoro současně s námi. Na náměstí je ovšem jen veterinář a pneumolog. Pohotovost nikoli. Katka v hospodě zjišťuje přibližný směr, v němž máme hledat. Po chvíli hledání skutečně pohotovost najdeme, dokonce i ote-

Škaloud

Místo děje: Orlické hory

Časové období: 15. 11. 2002 – 17. 11. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku, jména neuvádím, protože jich je strašlivě moc.

vřenou. Tomáš (S.) pomalu dokulhá a vejde podpírán Idou dovnitř. Po chvíli opět vyjde ven a prohlásí, že ho poslali do Berouna na roentgen. A tak ke své velké radosti musí Šedý Vlk vyrazit pro auto a odvézt Velkého Grizzzlyho do Berouna. Je mi ho upřímně líto, takhle asi rodinu neuvidí a neprojde se po milovaných Brdech. A obloha se krásně vyjasňuje. Lenka tu zrovna není, neboť si šla na nádraží zjistit, kdy jí pojede zítra vlak. My s Mirkou a Lenkou asi zůstaneme a půjdeme se někam projít. Ida nám půjčuje mobil, aby nám mohli případně zavolat a zkoordinovat se, Lenka má totiž ten svůj vybitý. Taky nám Katka nechává klíče od chaty, domnívajíc se, že budeme zpátky dřív než oni. Podle toho, co říká, si asi myslí, že když mám pro sebe hned dvě slečny, půjdu s nimi do chaty vařit. Naštěstí přichází Lenka a bere si to na starosti. Klíče bych sice zvládnul, ale mobil asi nikoli.

Nechováme ostatní jejich osudu a sami se rozhodujeme po dohodě projít se k Jezírku a zpět. Naše tempo není valné a tak nám cesta k Jezírku trvá déle než by se dalo čekat. Ale počasí je opravdu krásné. Mirka stále něco žvatlá, takže nám s Lenkou nezbývá příliš prostoru k hovoru. Ale mně to ani nevadí, i když se přiznávám, že její monolog pouštím většinou jedním uchem dovnitř, druhým ven. Při stoupání k Jezírku ztrácíme žlutou značku a jdeme lesem ve směru, který považuji za správný. Lenka se do kopce kapku zadýchává, budeme ji asi muset trochu vytrénovat. U Jezírka se nezdržujeme a jdeme dolů na zelenou značku. Během klesání volá – asi v pět – Katka, že nás čekají na Rovině v hospodě na návsi. Tomáš (S.) prý s tou nohou nic nemá, až na podvrtnutý kotník.

Zelenou odbočku netrefujeme dobře, a tak jdeme z Haloun do Řevnic po silnici. Cestou se děvčata občerstvují jablky spadlými pod stromem. Pomalu se šeří a obloha se opět zatáhla. Navíc fouká silný vítr. Vypadá to, že nás Petr trochu vykoupe. Máváme sice na auta jedoucí v našem směru, ale samozřejmě žádné nezastavuje. Na začátku Řevnic si chceme cestu zkrátit po jakési polňačce. Ta končí po chvíli zrovna v okamžiku, kdy začíná menší průtrž mračen. Mirka má pláštěnku od rána půjčenou od Šedého Vlka. Lenka má ovšem pouze plátěnou bundu s kapucou. Protože se mi zdá nevhodné, abych byl v suchu pod pláštěnkou, zatímco je vedle mne slečna vystavena prudkému dešti, nabízím jí svou pláštěnku. Když se mi podaří ji na Lenku navléci, ona se začne bránit s tím, že zase ona nechce připustit, abych moknul, když tu mám svou pláštěnku. Tak to nakonec skončí tak, že jdeme vedle sebe jakž takž přikryti pod

pláštěnkou jako pod plachtou. Než dojdeme dolů pod kopec, déšť opět ustává. Jdeme proto přykryti jen halabala, čehož si samozřejmě vážím, jelikož mohla přece už v té chvíli přenechat pláštěnku zase mně. Teprve na mostě však Lenka usoudí, že není dobré, abychom setrvávali spolu přikryti, jelikož silný vítr nás málem odfoukne do řeky.

V chatě se zastavujeme pro prázdné lahve na vodu a jdeme za ostatními do hospody. Zde jsme něco po šesté. Rozhoduji se jít rovnou pro vodu a do chaty, jelikož zmírám od hladu a nechce se mi utrácet za jídlo v hospodě. Zeptám se tedy Katky, kde najdu pumpu s vodou. Máchne kamsi rukou a odvětí, že asi tímto směrem na návsi. V uvedeném směru však nic nenacházím, musím se proto nechat k pumpě zavést od Idy. Těsně po mně přichází do chaty Tomáš (V.) a Mirka. Tomáš (V.) hodlá vyrazit za rodinou na noc. Venku je samozřejmě tma jako v pytli. Mirka váhá, jestli se nemá přidat. Celou dobu tady básní o nočních výletech na hřbitov a tak podobně. Společně s Tomášem (V.) se nám daří ji přesvědčit, že je to výborný nápad. Oba tak vyráží asi v sedm na cestu. Mě se jim přemluvit nedaří, jelikož potřebuji, alespoň hodinu na to, abych se najedl. Krom toho mě trochu bolí rozseknutá noha. Raději si vařím špagety.

Před osmou slyším zvenku nějaký smích a otevřev dveře zjišťuji, že mě chtěli ostatní poslouchat, jek si povídám sám pro sebe intelektuálské řeči, pravda, netušili, že jsem tu sám. Večerní zábava vypadá opět dost pasivně. Navrhnu tedy, že když už nám nemá kdo hrát na kytaru, mohla by nás Ida naučit Ovčáky, čtveráky na housle. K tomu se ochotně nechá propůjčit a postupně se Katka a já učíme uvedenou píseň a navíc ještě Vyletěla holubička ze skály. Katka pilně trénuje, asi hodinu. Až ji z toho bolí ruka. Máme výborné publikum, které nám za naše výkony ochotně tleská. Pak nám Ida zahraje něco z repertoiru, který hrají s kvartetem a orchestrem. Určitě se máme jít podívat na její koncert s kvartetem, jenže sama neví kde a kdy to bude. Hraje samozřejmě výborně a úžasně, a my jí ochotně tleskáme. Jen vždy zahraje začátek a skončí s tím, že dál si to nepamatuje. A venku zatím fouká vichřice, alespoň mají Tomáš (V.) s Mirkou dobrodružnou cestu.

Později hrajeme hru ostrov pokladů, nebo jak se jmenuje. Je úžasně zábavná. A ještě před půlnocí jdeme spát. Pohádku tentokrát vyprávím já, jde o Jabloňovou pannu.

Pondělí 28. října

Ráno projeví Katka přání být probuzena stejným způsobem jako Tomáš (V.) v sobotu večer, totiž polibkem na čelíčko. Střihneme si proto s Velkým Grizzzlym o to, kdo bude mít tu čest být prvním, vyhrává Tomáš (S.). Pak se postupně na Kačkou skloníme a splníme jí její dívčí přání. Ona nám za odměnu přečte pohádku o Kálífu Čápovi. Pak pokračuje ještě ve čtení té složité pohádky, již začal číst včera Tomáš (S.). Ale dočítá jen její první část, druhá zbývá na někdy příště.

Už včera, mně záhadným způsobem, uzmul Velký Grizzly Katce její vlastnoručně malovaný šátek a dnes prohlašoval, že by mu ho mohla Katka věnovat. Na to poznamenám, že slečny podle mne dávají šátek jen svému milému. Katka to však uslyšivši opáčí, že svému milému dávají slečny vlastnoručně malované kravaty. Takovýhle šátek by prý nenosili. Zato když se chlapce někdo na plese zeptá, odkud má tak pěknou kravatu a on odvětí, „to mi namalovala moje holka“, to je ten správný pocit uspokojení. Ach jo, tak to asi nemohu být ničí milý, jelikož nenosím kravaty, ale motýlky.

Při snídani si povídáme o tom, že by bylo dobré zrealizovat šipkovanou, o níž už jsme tolikrát mluvili. Tomáš (S.) se nabízí, že po snídani pro nás půjde rozmístit nějaké šipky a úkoly. Za dvě hodiny máme vyrazit za ním, až uděláme zelňačku. Nebo on přijde zpět za námi a pak teprve vystartuje? To je poněkud nejasné.

Po snídani přijdou Šedý Vlk s Mirkou, zrovna když Grizzzly odchází. Hned mi hlásí, že mne teď celá jeho rodina obdivuje, domnívajíce se, že seknout se do nártu je téměř nemožné a vyžaduje to značné obratnosti. Krom toho Tomáš (V.) oznamuje, že si tam zapomněl peníze a hlavně doklady. Bude se proto pro ně muset vrátit. Jenže to vypadá, že Tomáš (S.) si vzal klíčky od Bedrunky s sebou, a tak nemůže Katka Šedého Vlka odvézt k boudičce a zpět. Hrajeme s Katkou Tomášovi (V.) a Mirce, co jsme se včera od Idy naučili. Vyletěla holubička ze skály v mém podání Tomáš (V.) nepoznal, ale jelikož ji přehrál po mně na kytaru správně, je nejspíš chyba na jeho straně, neboť tuto sprostonárodní píseň neznal.

Holky umyjí nádobí a my s Idou se můžeme vrhnout do vaření zelňačky. Myslím, že nás to oba dosti baví. Během vaření zjistíme, že většina koření, které tu má teta schované, je nepoužitelná. Zejména sladká paprika chybí. Když je polévka skoro hotová, necháváme ji proto hlídat ostatním a vydáváme se s Idou někam sehnat tuto veledůležitou

surovinu. Lidi na zahrádkách se nám nechce příliš otravovat a hospoda na návsi má zavřeno. Jdeme proto na hlavní silnici, kde je otevřená hospoda s kuchyní hned naproti vchodu. Tam říkáme nějaké kuchařce nebo majitelce, že se snažíme uvařit zelňačku, ale potřebovali bychom k tomu trochu červené papriky. Dobrá ta žena sice opáčí, že paprika není potřeba, ale přesto nám ji po chvíli přináší. Ještě dodává spoustu dobrých rad, co všechno máme do té polévky přidat. Vrátivše se zpět, dodělváváme polévku a servírujeme s myšlenkou na Velkého Grizzzlyho, jenž nejspíš trpí kdesi v lese hlady a čeká na nás. Mezitím Katka nachází klíčky od Bedrunky a může tak po obědě odvézt Tomáše (V.) pro doklady. Po polévce se všichni oblizují.

Lenka s Mirkou se s námi loučí a vyráží na vlak. Katka s Idou jedou s Šedým Vlkem pro doklady a tak zůstávám sám a nezbývá mi, než umýt nádobí, sbalit si věci a pískat si na píšťalku. Velký Grizzzly nepřichází, až si myslím, že ho sežrala v lese divá zvěř. Asi po hodině se všichni vrací, z auta vystupuje kupodivu i Tomáš (S.), prý ho potkali už při odjezdu cestou k návsi. Tomáš (V.) nás okamžitě opouští, spěchaje na vlak.

Zatímco dojídáme s Tomášem (S.) polévku, docela se venku setmělo. Vydáváme se proto s Katkou a Idou po Tomášových (S.) šipkách potmě jen za svitu baterky. Před odchodem nás Tomáš (S.) varuje, že cesta vede chvíli dosti hustým trnitým křovím. Prý ho nebudeme mít příliš rádi. Je to údajně horší, než průchod bažinou. Aniž bychom potkali jediný vykřičník v kolečku značící blízkost úkolu, dostáváme se skutečně k nějakému křoví. Idě se zpočátku zdá málo hrozné, není podle ní horší než bažiny. Vracíme se proto zpět a nacházíme šipku, která směr potvrzuje. Nakonec je to opravdu horší než bažina.

Za křovinami nacházíme první úkol:
„Bylo to těžké, co? Já vím, kdybych to tušil, vybral bych jinou cestu. Omlouvám se. Ale neztrácejte naději.“
Následuje obrázek s Tomášem (S.) v pozici, po níž mu máme vždy říct, že ho máme rádi. Začneme proto jeden přes druhého říkat „máme tě rádi, Tomáši“.
„Ahoj, taky Vás mám rád. Protože to bylo opravdu náročné, nemusíte dělat nic. Jenom sledujte šipky. Další cesta vede k míchačce.“

Pokračujeme tedy směrem, kde tušíme míchačku. Zde procházíme dírou v plotu a na cestě vidíme šipku k dalšímu úkolu, ale ani po delším hledání se nám nedaří nic najít. Vzdáváme to tedy a jdeme po

Místo pro obrázek Šedého Vlka

cestě dál. Docházíme k místu, kde jsou do kamení na cestě vyryté tři šipky. V jejich středu je papírek s nápisem „Chcete najít poklad?“. U šipek jsou pak umístěny papírky s nápisy říkajícími, že Bedrunka je dobré auto, výborné auto a nejlepší auto, dokonce lepší než Žužlík[11]. Jdeme samozřejmě ve směru šipky, podle níž je Bedrunka nejlepší auto. Na další křižovatce nenacházíme žádnou šipku, a tak se vydáváme ve směru, který bychom na Tomášově (S.) místě zvolili asi my. Obejdeme tak kolečko okolo trojšipky s Bedrunkou zpět na tuto křižovatku. Zde po SMlSkové konverzaci Ida zjistí, že máme jít kamsi dolů, sledovat nápisy na zemi a všímat si pravého plotu. Projdeme dolů, kde najdeme šipku podél plotu a jdeme dál po cestě, aniž bychom si všimli nějakých nápisů na zemi. Po delší chvíli bez viditelné šipky se otáčíme zase zpět, jsouce trochu zmateni. Vracíme se a nacházíme nápisy na zemi, které říkají, abychom hledali úkol. V sloupku plotu po pravé straně nacházíme po chvíli skutečně nějaký vzkaz. Máme provést tolik Grizzzlyovských kulhavých kroků, kolik je druhé trojčíslí Ludolfova čísla, tedy 159, a hledat další úkol. Katka prohlásí, že je jí trochu špatně a raději půjde zpátky uklízet.

My s Idou si odkulháváme 159 kroků k nějakým barákům, kde marně hledáme další slibovaný úkol. Kde nic, tu nic. Ida proto dobíjí telefon a posílá Tomášovi (S.) zprávu. Dlouho se neozývá a tak si s Idou povídáme a brzy sklouzáváme do našeho oblíbeného tématu, vztahů kluků a holek. Tomáš (S.) nakonec volá a říká, že už jsme těch kontrol minuli tolik, že teď ani nemá cenu, abychom pokračovali. Vracíme se proto k míchačce a zkoušíme hledat úkol, který se u ní prý má nacházet, samozřejmě neúspěšně.

V chatě je skoro všechno uklizeno. Katka hledá album s fotkami z Albeře, nakonec ho nacházíme zapadlé za skříňkou, na níž před tím leželo. Dojídáme rybí pomazánku a bavíme se o Lence. Celou diskusi vyvolám tím, že kladu na srdce Katce, aby se Lenky zeptala, jak jsme se jí líbili. Doufáme, že ano, protože kdyby Katce zakázala se s námi stýkat, určitě by nás to mrzelo. Ale myslíme si, že se jí tu líbilo, protože Katka říká, že původně chtěla Lenka odjet už v neděli. Navíc jsem s ní navázal hezký vztah. Protože jaký jiný vztah se dá navázat, strávíte-li s někým déšť pod jednou pláštěnkou. Obzvlášť když po dešti pláštěnku opustila až na mostě kvůli větru. Uslyšivši to Katka, říká, že nás měla

[11] Žuzlík je údajně auto rodiny Tomáše (V.)

asi líp hlídat. Na to odvětím, jestli by nám to nepřála, a ona vece, že mně by Lenku přála, ale neví, jestli by Lence přála mne, jelikož mě zná jen půl roku. Tak si budu muset ještě patnáct a půl roku počkat. Jenže pak bude stejně Katka Lenku znát stále o patnáct a půl roku déle, takže se asi nedočkám. Zase jedna ztracená šance.

Taky se ptáme Katky, jestli je Lenka stále taková zamlklá. Prý nikoli, jen je taková stydlivá. A když se Katky zeptám, jestli se někdy zamilovaly do jednoho kluka, odvětí, že asi ne, že vlastně ani neví, do koho byla Lenka zamilovaná, protože se s podobnými věcmi příliš nesvěřuje.

Pomalu se sbalíme a vydáváme se na cestu do Prahy. Tomáš (S.) odjede s odpadky dolů do Řevnic, pak nacpeme batohy do Bedrunky a vyrážíme. Za návsí ještě Velký Grizzzly zastavuje, aby mohly Katka s Idou najít poslední úkol šipkované, stojí na něm něco takového, jako že pokladem je sám Velký Grizzzly a že nás čeká v hospodě. V Praze nás Grizzzly rozveze po domovech, a tím končí naše říjnová oslava Silvestra.

Závěrem se sluší splnit slib ze začátku a prozradit odpověď uvedenou na začátku. Jde samozřejmě o podvod, tázaný je zmaten dvěma dolary od poslíčka, které nemají být do součtu vůbec zahrnuty. K uvedeným dvaceti sedmi dolarům mají být připočteny tři dolary, které tři američtí hosté dostali nazpět. Pak vyjde správně třicet dolarů.

Taky bych mohl dodat pro klid vašeho spánku, že podle zpráv od Katky jsme Lence přišli normální. Nebo, né normální, ale v pohodě. A hlavně nezakázala Katce s námi kamarádit. Uf, to jsem věru rád, i proto, že nás Lenka nepovažuje za normální.

maso. Mezitím si zkoušíme nová matfyzácká trička, která nám Divoká Orchidej přivezla. Kvetoucí Pampeliška dostala oranžové, navíc má na sobě modré montérky s lacly, které jí hrozně sluší. Sněhová Lilie dostala červené a já zelené. Sobě koupila Divoká Orchidej žluté, můžeme si hrát na semafor. Necháváme se v nich společně vyfotit.

Pak plánujeme zítřejší výlet. Rozhodujeme se, že na Planoucí Růži asi čekat nebudeme, protože to bychom daleko nedošli, a vyrazíme k Čertově stěně, kam naplánovala Kvetoucí Pampeliška cestu už před třemi nedělemi. Šedému Vlkovi to sice přijde trochu krátké, ale dny se nám krátí, a tak to nakonec bude nejspíš akorát.

Potom se dělo něco s bezinkovým likérem. Ačkoli jsem to moc neposlouchal, myslím, že šlo o to, že Šedý Vlk viděl stát opodál láhev od rumu s blíže nespecifikovaným obsahem, což v něm vzbudilo patřičný zájem. Kvetoucí Pampeliška tvrdila, že jde o bezinkový likér. Nějak se toho napili a zjistili, že nejde o bezinkový likér, ale o rybízovou šťávu, nebo něco podobného. V souvislosti s tím nám také Kvetoucí Pampeliška prozrazuje, že údajná domácí šťáva, kterou měla na Brdech, byla ve skutečnosti koupená.

Jdeme pomalu spát, jsou už tři čtvrtě na dvě a zítra chceme jít na výlet. Holky si lehají na postele, zatímco my kluci na karimatky na zem. Jen Šedý Vlk si lehá na postel. Do spacáku si beru ježečka, kterého jsem tu našel a s nímž prý Kvetoucí Pampeliška spí pokaždé, když je zde.

Šuri nám před spaním vypráví tuvimskou pohádku, kterou si nepřečetl v tuvimštině, ale v ruštině. Tuvimština je jinak údajně podobná turečtině. Pohádka je sice pěkná, ale usnu asi v první třetině, a tak moc nevím o čem byla.

Sobota 23. listopadu

Ráno se mi nějak nechce spát, a tak jdu vařit čaj a chystám se snídat. Ostatní naštěstí vstávají nedlouho po mě, jen Sněhovou Lilii s Divokou Orchidejí probouzím tím, že jim přináším do postele čaj. Sněhová Lilie ho trochu vylívá. K snídani nám Divoká Orchidej dává kousek bábovky od maminky. Do těsta jsou nastrouhaná jablka a je moc dobrá. Na výlet vyrážíme už, nebo až, v půl desáté. Kvetoucí Pampeliška nechává klíč pod rohožkou, aby se Planoucí Růže dostala do domu. Naštěstí neprší, ačkoli mraky nad námi visí stále.

Do Vyššího brodu jdeme tentokrát přes les. Cestou odbočujeme

Pátek 15. listopadu

Pro mne, Kvetoucí Pampelišku[3] a Vendulu[4] začala letošní tradiční turistická návštěva Škaloudovy chaty tím, že jsme kolem půl jedné sedli k Pedrovi do jeho škodovky a vyjeli na severovýchod naší krásné země. Kousek před Hradcem[5] začalo být auto poněkud neovladatelné a Pedro, zastaviv, zjistil, že jsme píchli levou přední gumu. Pedro zkušenými pohyby mění kolo za rezervní. V Hradci se zastavuje u Škalouda, aby mu předal nějaký disk. Málem jsme tak viděli tuto bájnou postavu. Pedro za ním však jde kamsi nahoru do domu a vrací se opět sám. Je proto možné, že si všechno vymyslel. Rafinovaně navíc tvrdí, že mu Škaloud poradil nějaký pneuservis, ale ten jsme nenašli. Kousek za Hradcem se zastavuje Pedro u vesnického pneuservisu, kde kupuje novou duši a plášť na rezervu. Před pátou jsme u chaty.

Zatápíme v kamnech a čekáme na ostatní. První po nás vyjížděl Alešek s Šedým Vlkem, Davidem a Mirkou. Ti dorazí před šestou. Nedlouho potom, co naučíme s Vendulou Kvetoucí Pampelišku volený maryáš. S Kvetoucí Pampeliškou a Vendulou pak hrajeme stolní tenis. Jen o fous Kvetoucí Pampelišku porážím. Mezitím by měl přijet Tonda se Sněhovou Lilií, Velkým Grizzzlym a Planoucí Růží[6]. Ale kde nic tu nic. Jen volají Pedrovi a ptají se na cestu. Pedro posílá Šedého Vlka s Davidem a Mirkou, aby se šli postavit k odbočce na polní cestu vedoucí k chatě a vyhlíželi Tondův favorit. Místo Tondy přijíždí Čáďa a přiváží mimo jiné Divokou Orchidej, Dalibora a Ivu. Téměř současně přijíždí Pába. Hned za nimi se vrací Mirka s Šedým Vlkem a Davidem, kteří zřejmě usoudili, že čekat na další auto nemá smysl.

Tonda po další komunikaci[7] přijíždí asi v devět. Bloudili téměř dvě hodiny, přičemž prozkoumali řadu polních cest a hned dvakrát navštívili Kvasiny. Večer se věnujeme zejména stříhání míst ke spaní. Nejprve Pedro provede tradiční prohlídku interiéru chaty s vyznačením lůžek. Poté se rozdělíme na dvě skupiny, z nichž každá stříhá nezávisle o jednoho vítěze a pak se střetnou ve finále vítězové obou skupin. Pořadí vybírání spacích míst je pak určeno pořadím vítězů. V každé skupině se provádí hromadný střih, což znamená, že všichni stříhají současně a

[3] Bláža
[4] Vendula Tetíková
[5] Králové, jihočešky by si jinak domyslely Jindřichův.
[6] Sylva
[7] Opět se jasně ukzauje, že mobily vedou k nesamostatnosti.

nastane-li situace, v níž se vyskytují pouze dva symboly, zůstávají ve hře jen ti, kteří ukazovali vítězný symbol. Planoucí Růži radím, aby si lehla na velké letiště ve vedlejší místnosti, kam se posléze dostane i dostatek relevantních osob. Já bych měl ležet v jiné místnosti na palandě nad Pedrem. Ale když na ni vylezu, začnou z ní padat příčky dolů. Proto usoudím, že to není vhodné místo. Jelikož svou karimatku jsem půjčil Aleškovi, chci si půjčit podložku od Planoucí Růže. Ta navrhuje, že si raději lehne na zem, ať si lehnu na její místo. Zjistiv to Pedro, prohlásí, že si Planoucí Růže může lehnout na jeho místo, jelikož on si lehne jinam. Pak mi ovšem přijde hloupé, aby si kvůli mně lehala úplně jinam, než původně chtěla, navíc daleko od vybrané společnosti. Proto si s ní znovu stříhám a vystříhávame, že ona zůstane tam, kde měla být původně. No a nakonec ležím stejně vedle Sněhové Lilie na karimatce Planoucí Růže. To jen abyste měli představu, jak je těžké najít si vhodné místo ke spaní.

Večer hrajeme s Petrou Kudovou, Sněhovou Lilií, Planoucí Růží a Divokou Orchidejí tři pexesa najednou. Petřino Ladovo pexeso, místní Disneyovské s kačery z Kačerova a pexeso s motivy z řeckých bájí, které dovezly Sněhová Lilie s Planoucí Růží. V posledním jmenovaném pexesu chybí čtyři kartičky. Údajně proto, že pexeso posílali rodiče Sněhové Lilii na tábor a nechali zmíněné katičky doma Planoucí Růži, aby jí to nebylo líto. K ukončení hry nám stačí, když vybereme všechny kartičky krom kačerů a jdeme raději spát, abychom měli zítra dost sil na výlet. Před spaním nám Divoká Orchidej moc pěkně vypráví pohádku o chytré princezně. V ní šel nejprve Jiřík s kamarádem Světem, ale neví se kam, a pak dokonce zaprodal svou Iduši čertu.

Sobota 16. listopadu

Ráno vstáváme chvilku po osmé, zatímco Velký Grizzzly se nenechává vyrušovat a leží dál. Většina z nás se rozhoduje přidat k Aleškovi a jít v půl desáté podívat se na Kunštátskou kapli. Ač to vypadá, že Velký Grizzzly zůstane ležet a nestihne odejít s námi, je vypraven včas. Předtím, než vyjdeme, podívá se na nás Pedro a prohlásí, že od kolen dolů vypadáme strašně, jelikož nemáme pumpky s podkolenkami, ale dlouhé kalhoty. Jen Tonda je vzat na milost, maje alespoň kanady.

Ještě než dojdeme na silnici, rozděluje se naše výprava na rychlejší a pomalejší část. V té pomalejší jsou Velký Grizzzly, Sněhová Lilie,

vlaku, v němž měli přijet ostatní. Udělala jsem tedy šipku klasickou z větví, ale protože to bylo na silnici, nebyla jsem si jistá, že jí auta nerozjezdí. Cestou na chatu jsem udělala 4 šipky, vždycky na nějakém rozcestí.

Když přicházím k chatě, uvnitř se svítí. Přemýšlím, kdo by tam mohl být, a trochu se bojím, ale není tam nikdo, asi jsem pouze zapomněla zhasnout. Když jsem došla na chatu, vzala jsem draka a poklad a nesla jsem to na naplánované místo. Cestou jsem si říkala, že se určitě v lese budu bát, ale zároveň, že alespoň vyzkouším, jestli jsou fáborky dostatečně hustě a dá se podle nich jít za tmy. Docela rychle se blížím k lesu, ale najednou mě zaujme světlo! To světlo je v lese, přibližně v místech, kam chci jít. Zdá se mi, že se blíží k silnici, zůstávám tedy stát a jenom hypnotizuji ono světlo pohledem. Světlo se najednou zastavilo a stále setrvává v lese a já na silnici. Nechce se mi jít za ním do lesa. Rozhoduji se pro změnu plánu (toho bezejmenného) a jdu pouze pár kroků odhodit poklad pod 1. fáborek, ale tímto mi světlo mizí mezi stromy, a i když se pak otáčím v místech, odkud jsem světlo viděla, už ho nevidím.

Docela svižně dojdu do chaty a tam pak už jen topím a čekám na ostatní a taky se, přiznávám, bojím, zvlášť když se vedle honí myši a dělají při tom rámus. Posílám DiOrchi SMSky s pokyny, co mají dělat a pak už se jen moc těším a doufám, že šipkovaná bude úspěšná a chata objevena. I když přiznávám, že hra byla poněkud obtížnější, ukázalo se, že pro členy TO MFF UK není problém. Zvládli to i přesto, že text byl vlivem vlhka nečitelný a šipky rozbité a řídce rozmístěné.

Toho světla v lese se bála natolik, že měla strach jít i ke studni pro vodu. Snaží se nás přesvědčit, že šlo určitě o úchyla a že my bychom se určitě také báli. Holky jí dávají za pravdu, ale my kluci se na věc díváme poněkud s despektem[4].

Draka jsme vybalili a zjistili, že ještě není namalovaný – proto jsem měl přivézt ty vodovky. Kvetoucí Pampeliška ho prý dělala s tatínkem. K večeři vítězí můj návrh, špagety s lučinou a paprikou. To mohou totiž jíst i Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí, jelikož se do toho nedává

[4]Samozřejmě, protože kdybychom jen na okamžik připustili, že bychom dostali strach, tak bychom v očích přítomných slečen a ostatních kluků hluboce klesli. Celý život nás přece vychovávali, že kluci se nikdy nebojí, nikdy nepláčou, nedávají najevo bolest, pohnutí, radost, smutek ani jiné pocity. Holky to mají prostě na světě jednodušší.

Pytel necháváme zavřený, jelikož nechceme, aby drak zmokl. Jdeme dál po silnici až na křižovatku, kde Sněhová Lilie zkouší Kvetoucí Pampelišku prozvonit, jenže jí blbne mobil, pročež je úspěch poněkud nejistý. Pokračujeme dál vpravo a zanedlouho vidíme, jak se k nám blíží světélko. Za chvilku poznáváme, že jde o Kvetoucí Pampelišku s čelovkou.

Vede si nás do chaty, kde je krásně teploučko a vypráví nám svoje zážitky.

Kvetoucí Pampeliška: *Tak tady je můj pokus o sepsání všeho, co jsem prožila ve Vyšším Brodě za vaší nepřítomnosti.*

Z Českých Budějc jsem odjela vlakem, který do VB dorazil asi okolo druhé hodiny a protože jsem měla baťoh a draka, nechtělo se mi hned začít dělat šipky, a tak jsem šla na chatu, že si tam nechám věci, připravím úkoly a fáborky a pak vyrazím zpátky na nádraží připravit šipkovanou. Opálila jsem nějaké papíry, jako že je sežehl drak, a jala se na ně psát perem legendu. Ukázalo se, že to nebyl zas až tak dobrý nápad. Ohořelý papír sám o sobě dělal text špatně čitelný, a to jsem ještě nepočítala s nepřízní počasí. Ano, je to tak, venku se zatím rozpršelo a nemajíce žádné igelitové pytlíky na úkoly (toto mě napadlo, že bez nich to ty papíry několik hodin v dešti nevydrží), natožpak velký pytel na draka, musela jsem změnit plán A (tj.dojít pouze k nádraží a hned začít dělat šipkovanou) na plán B (tj.dojít do krámku blízko nádraží, koupit ono zboží, u nás na chatě nedostatkové, a až po té realizovat plán A).

Vydala jsem se tedy směr Vyšší Brod a cestou jsem ještě pomocí fáborků připravila cestu k místu, kde jsem měla v plánu umístit draka s pokladem (tento plán už radši nijak značit nebudu, protože bych se v tom ztratila a všechna vnoučata všech určitě taky). Když jsem dorazila do VB, zjistila jsem, že plán B nebyl dokonalý a nepočítal se všemi možnostmi. Onen krámek byl zrušen (a takový to býval dobrý krámek), proto jsem rychle vymyslela plán C. (Tj. najít nezrušený, otevřený obchod, v němž mají igelitové pytlíky malé i velké a jsou ochotni mi je prodat za rozumný peníz a nic jim v tom nebrání. Toto zboží v něm zakoupit a konečně realizovat plán A.) Plán C jsem již vcelku bez problému realizovala, ale mezitím se poněkud setmělo.

Jako další problém se ukázal můj záměr nakreslit šipky křídou a doufat, že si jich ostatní ve svitu baterky všimnou. Jak už bylo zmíněno, pršelo, a to tak, že velmi, a křídová šipka mi mizela před očima docela rychle, a tak bylo marné doufat, že vydrží ještě pár hodin do příjezdu

Planoucí Růže a Divoká Orchidej, v rychlejší všichni ostatní. Tonda, vidě Kvetoucí Pampelišku popoběhnout, prohlásí, že ženy se dělí na dvě skupiny. Ty, které se pohybují velmi pomalu, to jsou coury, a ty, které se naopak pohybují velmi rychle, tedy běhny. Pomalejší skupina nám pomalu mizí z dohledu, až mám obavu, že její členy uvidíme až večer. Kvetoucí Pampelišce se tato představa příliš nelíbí, jelikož Velký Grizzzly nese její batůžek se svačinou. Zastavuji se, abych si sundal bundu, je dost teplo, a při té příležitosti si říkám, že na ně raději počkám a zeptám se, jestli jdou na výlet s námi. Prohlásí, že ano, ale že jsme jim utekli. V tom se asi neshodneme.

Zůstávám tedy, už pro zbytek dne, se skupinou pomalejší. K tomu mám několik důvodů. Jednak jde samozřejmě o vybranou společnost. A pak, raději někoho vedu, než se nechávám vést. Rychlejší část nám samozřejmě mizí z dohledu. Říkám holkám o Tondově dělení žen a Sněhová Lilie prohlásí, že lidé se podle ní dělí na dvě skupiny, na ty, co dělí lidi na dvě skupiny a na ty ostatní[8].

Ve Velkém Uhřínově mě Sněhová Lilie upozorňuje na úžasný strom, jde o strom rozdělený na dva. U konzumu se zastavujeme na zmrzlinu. Dále pokračujeme po žluté značce. Divoká Orchidej nám vypráví děj filmu Holky to chtějí taky, který shlédla ve čtvrtek na počítači. Ostatní na nás čekají na rozcestí se zelenou značkou u Polanky, které pouze míjíme. Ptám se Aleška, kudy chtějí jít a říkám mu, že nemá asi smysl, aby na nás čekali, protože naše tempo bude nejspíš řádově nižší. Zanedlouho nám opět mizí.

Po žluté docházíme po silnici na rozcestí se značkou modrou, již sledujeme až do Zdobničky. Cestou nám Planoucí Růže vypráví o svém spolužákovi Jirkovi, což je její dosti oblíbené téma. Už ráno nám vyprávěla, jak si s ním šla kupovat BeBečka a včera prý o něm vyprávěla skoro celou cestu v autě. Ve Zdobničce přejdeme přes potok a stoupáme na hlavní orlický hřeben. Cestou se nám otvírá pohled do dveří, za nimiž visí poražené prase. To je něco pro Divokou Orchidej.

Stoupajíce nahoru, procházíme kolem otevřené hospody. Naštěstí jediný, kdo prosazuje její návštěvu, je Velký Grizzzly, jehož se nám tak daří přehlasovat. Zastavujeme se proto na nějaké sušenky a piškoty. Nejde ovšem o ty správné piškoty od Opavie, které umožňují po pozření tuctu kousků hrát si půl hodinky s přáteli. Kousek výš nás dochází rych-

[8] Hádanka: Do které skupiny patří Ida?

lejší skupina, což nás upřímně překvapuje, jelikož jsme se domnívali, že jsou daleko před námi. Chybí jim Dalibor. Zpočátku se nám snaží namluvit, že se stavili na gulášku a Dalibor musel jít zpět do chaty, jelikož se jím přejedl, později však vychází najevo, že šli jednoduše zkratkou. Dalibor prý dole ve Zdobničce usoudil, že se necítí ve své kůži a musí se proto vrátit zpět a hledat tu svojí. Vendula má ovšem jeho brýle, proto je otázka, jestli se mu podaří ji najít.

Střihámе žlutou značku a jdeme zkratkou přes les. Výprava se opět rozchází. My zůstáváme vzadu, tentokrát se k nám na chvíli přidává Iva, které se asi nechce tolik chvátat, a Tonda. O chvíli později nás Iva opět předchází a zůstává na půli cesty mezi oběma skupinami. Je vidět, že ji to trhá na obě strany. Necháváme se ostatními dovést kamsi, kde končí cesta. Po chvíli nacházíme jejich stopy a můžeme je sledovat a jít přímo vzhůru houštím. Skoro na hřebeni se opět všichni scházíme na asfaltce vedoucí k Pěticestí.

Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Velký Grizzzly se tentokrát zdržují vzadu, protože vidí posed a Velký Grizzzly ho nemůže přejít, aniž by na něj vylezl. A tak zatímco my ostatní zahybáme na cestu na hřeben, oni zůstávají u posedu. Teprve v kapli si uvědomíme, že nejsou poblíž nás. Ostatní jsou v klidu a tvrdí, že se určitě najdou. Ne tak my s Divokou Orchidejí. Nervózně je vyhlížíme a dokonce už se chci vydat je hledat. Jenže se mi nechce jít samotnému. Divoká Orchidej prohlásí, že by se mnou šla, ale bolí ji nožičky. Po chvíli navíc dodá, že by tam stejně nešla kvůli mně, ale kvůli Sněhové Lilii. Což se mi samozřejmě nelíbí, a tak to opraví, že by to bylo tak padesát na padesát.

Přemlouváme alespoň Ivu, aby prozvonila Sněhovou Lilii mobilem, ještěže nosím stále s sebou turistický seznam. Ostatní sice tvrdí, že je to zbytečné, protože nenašli-li odbočku, dojdou po asfaltce na Pěticestí, odkud půjdou po značce, ale my máme s Divokou Orchidejí už svoje zkušenosti. Vypadá to, že Sněhová Lilie nemá nejprve příliš silný signál a později má obsazeno, asi nám volá nazpět. Naštěstí se po delší době opravdu vynořují ze směru od Pěticestí, tedy opačného vzhledem k tomu, odkud jsme přišli my. Vypadají úplně v pohodě a holky si dokonce vesele poskakují.

Stojíme tedy v kapli a ještě trochu svačíme. Mezitím přijde nějaký mládenec a zeptá se, kdo je Bláža. Po chvíli rozpačitého přemýšlení usuzujeme, že jde asi o Kvetoucí Pampelišku. Ukážeme na ni a on jí předá dárek. Jde o krásně chlupatou housenku, jíž říká Dagmar. Nabádá Kvecož se nám nyní lehce daří. Pokud mi nebude Kvetoucí Pampeliška schopna zreprodukovat texty, nemohu bohužel napsat originální vzkazy doslova, jelikož jsou napůl rozmočené. Ještě zmíním, že vzkazy byly na opálených papírcích, abyste měli představu, jakou si s námi dala Kvetoucí Pampeliška práci. V prvním vzkazu byla popsána legenda, Kvetoucí Pampelišku prý unesl drak, ale ona naštěstí stihla dělat šipky, máme je proto sledovat a zkusit ji zachránit. Jdeme dál a u další šipky nacházíme vzkaz s následujícím textem:

Chcete draka přemoci? Musíte být v kondici, máte gumu skákací? Asi ne, protože Planoucí Růže přijede zítra, ~~ale~~ zkuste panáka.

V tom se ovšem Kvetoucí Pampeliška plete, jelikož Sněhová Lilie tu gumu koupila a má ji zde s sebou. Ale vytahovat se nám ji nechce a skákat panáka v tom dešti taky ne. Ostatní tedy usoudí, že si stejně dobře mohou dát panáka vody z čutory Šedého Vlka. Já si tedy panáka odskáču, i když jen tak nenakresleného a bez házení kamínku.

Další šipku se vzkazem nacházíme o kus dál na křižovatce silnic. Na papírku je následující nápis:

Chcete draka přemoci? Musíte držet pohromadě. Zkuste se to naučit při LETKYS. Nevím, jestli se to píše takhle...

Konec je bohužel nečitelný, ale nejspíš Kvetoucí Pampeliška váhala mezi tvrdým a měkkým i. Chytáme se tedy do hada za sebe, nebo spíš za batohy a tančíme Letkis[3] za zpěvu sprostonárodní slovenské písně To ta Heľpa. Potom jdeme ve směru šipky vlevo po silnici. Procházíme kolem kláštera a hledáme fáborky, abychom je mohli ignorovat. Fáborky ani šipky však nevidět. Vcházíme do lesa a míjíme několik odboček – – lesních cest. Stále nic, až jsme z toho nervózní a chceme se vracet zpátky k poslední šipce. Šedý Vlk je s Martinem vepředu a na poslední chvíli na nás volají, že našli modrý pytel a fáborek.

Tím jsme pochopitelně nadšeni a uklidněni. V pytli se nachází podle pohmatu papírový drak. Tím jsme ještě nadšenější, už se těšíme, jak si ho budeme pouštět. Kvetoucí Pampeliška v našich očích stoupá do nebeských výšin. Na pytli byl myslím další vzkaz, ale ten jsem neukořistil, a proto nevím přesně, co na něm bylo. Myslím, že na něm stálo, abychom se vrátili zpátky na cestu, což nás trochu zmátlo.

[3] Napsal bych měkké, jednak se mi to víc líbí, předně však necháte-li najít na internetu slovo Letkis, naleznete spoustu odkazů, hlavně z Finska, ale i ze zemí koruny české. Zatímco necháte-li si vyhledat Letkys, naleznete jen jeden odkaz jednoho českého ignoranta. V žádném slovníku jsem bohužel toto slovo nenašel.

od Lenky, která s námi nemohla jet, jelikož má nějakou slučku se třídou. Pak se bavíme o tom, kam pojedeme na Silvestra. Kvetoucí Pampeliška nás sice chce vzít s sebou kamsi na Zvíkovec, ale je to trochu nejisté, protože možná mezitím tu chatu vlastník, nějaké vodovody a kanalizace, prodá. Tak se nabízíme já, Sněhová Lilie a Divoká Orchidej, že bychom mohli jít k jednomu z nás domů. O tuto čest si stříháme a vyhrává Divoká Orchidej. Velký Grizzzly nás k sobě domů nechce, jelikož prý málo chlastáme, a to by se jeho rodině nelíbilo.

Cesta v hovoru příjemně utíká, a Rybník se nepozorovaně blíží. Nikdo z nás jaksi nesleduje cestu. Ptáme se průvodčího, kdy máme vystupovat a dovídáme se, že asi za tři stanice. Pak zase nic nesledujeme, a tak málem vystupujeme dřív. V Rybníku přecházíme z jednoho nástupiště na jiné, kde na nás už čeká další vlak. Má jen jedny dveře polootevřené a v nich stojí průvodčí. Přijdu k němu a sdělím mu tajné dopravácké heslo: „Jede to do Vyššího Brodu?“ Díky tomu nás pouští dovnitř. Ve vlaku se naše debata nebezpečně zvrhává, až se musíme dohodnout, že po opuštění vlaku budeme mít zakázány jakékoli hovory o matematice, fyzice a informatice. Ukazuje se, že ve Vyšším Brodě jsou dvě zastávky. Martin tvrdí, že máme jet až na tu druhou, ostatní si na něco takového také matně vzpomínají, vystupujeme tedy až na konečné, tedy ve stanici Vyšší Brod klášter.

Teď přichází nejnáročnější okamžik cesty. Kvetoucí Pampeliška nám totiž připravila slibovanou šipkovanou. Už v Táboře jsme zjistili, že venku prší, což činí situaci zajímavější. S baterkami bedlivě propátráváme okolí nádraží, hledajíce nějakou šipku nebo fáborek. Kde nic tu nic. Divoká Orchidej se dívá na mobil a zjišťuje, že jí Kvetoucí Pampeliška poslala SMlSku s instrukcemi. Její znění následuje:

```
Moji milí turisťáci, až přijedete na zastávku VB
klášter, tak přejděte po silnici koleje a u cedule VB
hledejte vzkaz, pak jděte po šipkách až narazíte na
fáborky, tak je ignorujte a seberte modrý pytel u silnice,
pak jděte na rozcestí a tam mě prozvoňte a pokračujte
doprava. Jestli někde nebudou šipky, tak se ozvěte.
```

Teď už nejsme docela ztraceni a můžeme jít hledat první vzkaz,

blému, když Divoká Orchidej pronese „modrý skřivan ve výtahu“. Rázem se z jakéhokoli problému stává trivialitka pro dítka z první třídy.

toucí Pampelišku, aby se o ni dobře starala. Kromě toho dává Kvetoucí Pampelišce hůl, kterou má právo nosit jen ten, kdo nese housenku. Bohužel je příliš dobře vidět, že tu housenku dali onomu mladíkovi Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Velký Grizzzly s tím, že se jmenuje Ferdinandka a že ji má předat Kvetoucí Pampelišce, již mu za tím účelem popsali. Hůl však byla čirá invence onoho mládence a jeho kamarádů, což je třeba ocenit. Housenku i hůl nechává Kvetoucí Pampeliška někde v trávě.

Na Pěticestí si dáváme u kiosku horské služby čaj, případně čaj s rumem. A pak dostává naše výprava obvyklé rozložení. Holky nám zpívají duchovní písničky, dokonce mně jednu naučí, protože potřebují čtvrtý hlas. Ještěže je s námi Velký Grizzzly, a má nás tak kdo poslouchat a pak nás ocenit na výbornou. Taky si zkoušíme písničku pro Pedra, to jest JádolesanepojeduJedejedepoštovskýpanáčekNevidělijstetuméepanenky. S nemenším úspěchem.

Pak si vyprávíme o tom, kdo měl kdy jaké přezdívky, Divoká Orchidej říká, že nikdy žádnou přezdívku neměla, a tak je teď hrozně ráda, že jsem jí jednu přidělili[9]. Vlastně ta debata vznikla tím, že jsem konečně vymyslel pro Divokou Orchidej zdrobnělinu její přezdívky DiOrchi, která jí přišla docela hezká. Snažil jsem se nalézt něco podobného už od včerejška a podařilo se mi to až večer ve spacáku, teprve teď jsem si na ni vzpomněl[10]. Pak nám Sněhová Lilie říká, že kromě party Motýli, o níž jsme už slyšeli, měla ještě jednu partu s jednou kamarádkou, jen s tou jednou kamarádkou. A Divoká Orchidej nám říká, že na skautu byly hříbata („Hříbata, hříbata, za deště i za bláta, usměvavá děvčata“ – doufám, že si to pamatuji dobře[11]).

Pak Velký Grizzzly strká holkám ruku pod paždičku, čímž je přirozeně nutí ječet. Navíc u toho říká „pod paždičku“, čímž v nich buduje podmíněný reflex a později, když si řekneme „pod paždičku“, vždycky zaječíme. Ve Zdobničce, kam jsme šli přímo po žluté značce, potkáváme ostatní a řekneme Šedému Vlkovi, aby nám řekl pod paždičku[12], načež zaječíme k radosti ostatních. Taky říkáme Šedému Vlkovi, že jsme jeho přezdívku zdrobnili, abychom mu mohli říkat Ševku, a Kvetoucí

[9] Abych jí udělal ještě větší radost, tak tady ty přezdívky používám.

[10] Milá DiOrchi, tak si vlastně uvědomuji, že jsem asi usínal s myšlenkou na tebe, což by tě snad mohlo těšit.

[11] A nepamatoval jsem si to dobře, Divoká Orchidej mne opravila a správně je to: „Ratata, ratata, už jsou tady hříbata. Usměvavá děvčata za sucha i za bláta.“

[12] Doufám, že jste čtyřikrát zaječeli!

Pampelišce, že bychom mohli říkat Pampi, Sněhové Lilii jsme vymysleli Snilka a Planoucí Růži Cirka. Myslím, že tady jsme se s ostatními viděli naposled.

Výprava se opět dělí na obvyklé části, tentokrát s námi zůstává navíc Kvetoucí Pampeliška. Planoucí Růže s Kvetoucí Pampeliškou asi nemohou poslouchat naše řeči a utíkají nám kamsi dopředu. Chvíli to vypadalo, že bychom mohli přijít za světla, ale naštěstí[13] k tomu nedochází. Ve Velkém Uhřínově chceme hledat hospodu, ale jediná, kterou nacházíme, otvírá až v sedm. Zdržujeme se s Sněhovou Lilií u toho úžasného stromu, abychom si vyzkoušeli, jeké to je, když zalezeme společně do stromu. A tak mi pak Sněhová Lilie říká, že na táboře kluci překusovali žížaly, podle mne to nemohlo holkám imponovat, což mi také obě přítomné slečny potvrzují. Čím blíž jsme k chatě, tím pomaleji kupodivu jdeme a u Škalouda jsme už úplně za tmy.

Vejda dovnitř, vidím Kvetoucí Pampelišku a Planoucí Růži, any na mne unyle hledí, zareaguji ovšem úplně špatně, jelikož nepoznám, že jsou svaté. Svaté jsou proto, že moc trpěly, když jim ostatní utekli na odbočku ke Škaloudovi a ony ji tak přeběhly. Planoucí Růže to vylíčila těmito slovy:

Planoucí Růže: *My jsme jim utekly, protože jsme jim stejně nestačily, jak šli rychle. Tak jsme se rozhodly běžet, abychom víc trpěly, a oni nás viděli míjet tu odbočku, ale nic nám neřekli, abychom trpěly.*

Aby skutečně trpěly, hodlají se opít a pak oděné jen do prostěradla zcela opilé kroužit kolem chaty. Za chvíli mne přizvou do klubu svatých, ovšem ze zcela zištného důvodu – chtějí ode mne papír, aby na něj mohly napsat strašidelná poselství, dát je ostatním do spacáků a tím se jim pomstít. Též jsme zjistili, že Dalibor odjel domů, asi mu opravdu nebylo dobře. Nebo ho znechutilo, že v noci ležel vedle Vendy, jež na něj pořád mluvila.

Po příchodu jsme zazpívali Pedrovi připravenou písničku. Prohlásil, že se mu líbila, že v tom poznal Šly panenky silnicí (!) a uzavřel tím, že má kánon rád (!!), přitom to kánon nebyl, ach jo. Sněhová Lilie pak říkala, že si ji později Pedro zavolal a nechal si od ní vysvětlit, co to vlastně ten kánon je.

K večeři dělají Katka Pelantová, Petra a další rizoto. Po večeři se dáváme do hraní různých veselých her, zatímco jiní jdou do sauny. Pro

[13] Porušila by se tím totiž moje tradice.

jena. Já už mám čárku od dřívějška. Máme sice strach, že ve tmě nic neuvidíme, pán nás ovšem uklidňuje, že kostel bude určitě osvětlen. Pak nás na Chotoviny naštěstí upozorní. V Táboře vystupuje, možná to byl přímo traktorista z Chotovin. K tomu se také bavíme o tom, jestli musí mít traktorista traktor. My se Sněhovou Lilií soudíme, že nikoli, že jde hlavně o životní postoj. Skejťáci také nemusí jezdit na skejtu.

Druhá spolucestující, jakási slečna nebo paní, vystupuje po chvíli. Poté se bavíme tím, že nám Sněhová Lilie přehrává melodie z mobilu a my hádáme, oč jde. Hlavně nás nechává hádat, jakou písničku si do telefonu sama napsala. Jde o melodii z Adamsovic rodiny, což nemohu poznat, jelikož jsem tento seriál nebo film neviděl. Sněhová Lilie oznamuje, že se s ní Divoká Orchidej dohodla, že jí kolem sedmé zavolá, aby se dozvěděla, kde zrovna jsme. Tak se dozví, že jsme ve vlaku a zanedlouho vystoupíme v Budějicích.

Přecházíme ze čtvrtého nástupiště na třetí, kde se s Divokou Orchidejí potkáváme. Okamžitě se jí ptáme, jestli musí mít traktorista traktor, ona soudí, že ano. Jelikož je to uznávaná expertka na traktoristy, musíme jí dát za pravdu. Je pravda, že přijede-li někdo na diskotéku na traktoru, je to hned jinší frajer a žádná se neovládne. Divoká Orchidej by mohla vyprávět...

Nastupujeme do dalšího vlaku do Rybníku. V něm nám Divoká Orchidej ukazuje nový svetr, který si dnes koupila. Už prý si dlouho žádný svetr nekoupila a cítila tak neodbytnou potřebu podobného zážitku. Tetička jí totiž z Kanady posílá každou chvíli nový kousek a ona pak nemá příležitost pořídit si svetr sama. Už takhle se divím, kam ty svetry dává, protože na každou akci si bere alespoň tři na den. Samozřejmě jsou všechny úžasné a ohromně jí sluší.

Krom toho nám Divoká Orchidej sděluje, že má pro nás opět bábovku od maminky, na což se všichni těšíme a pro mne a Sněhovou Lilii navíc matfyzácká trička koupená ve středu na Beánii. K tomu z ní vytahujeme, že chce odjet v lednu na půl roku do Finska. Ach, jo. Na jednu stranu jí to samozřejmě přeji, ale ne druhou stranu, asi nejen, mně přichází líto, že nás na tak dlouhou dobu připraví o svou společnost. Na požádání nám přidává několik praktických vět ve finštině. Například „ahoj kluku“, nebo „modrý skřivan ve výtahu[2]“. Ještě nás pozdravuje

[2] Tahle věta byla trochu jinak, ale výpovědní hodnotu a praktickou využitelnost měla asi stejnou. Živě si představuji, jak Divoká Orchidej sedí s několika finskými matfyzáky ve finské sauně. Oni živě diskutují finsky o nějakém matematickém pro-

jsem si kvůli nim vzal. Z toho a naší konverzace usoudí jeden spolucestující, že jsme matfyzáci. Průvodčí se nás ptá, jestli jedeme do Vyššího Brodu na vodu, nedokáže si totiž představit, proč bychom tam jinak jezdili. Velký Grizzzly prohlásí, že tam jedeme pařit. Nato už se průvodčí diví jen tomu, proč jedeme tak daleko. Šuri si u ní kupuje lístek, nestihnuv to před odjezdem. Paní průvodčí se nás nejprve ptá, kolik je to kilometrů, aby to nemusela hledat v nějakých tabulkách. Poté se ptá, jestli nejede někdo na kartu Z, aby nemusela hledat ani cenu. To sice nejede, ale alespoň tím rozvíří debatu na téma výpočtu ceny. Všichni totiž jedeme na Junior Pas, na nějž je sleva 30% ze zákaznického jízdného, které má zaplatit Šuri, maje kartu Z. Chvíli se tak přeme, čím máme vynásobit cenu s JP, abychom dostali cenu s kartou Z. Sněhová Lilie si myslí, že musíme užít koeficientu 1,5, jelikož se mylně domnívá, že na JP je sleva $\frac{1}{3}$. Pán sedící s námi v kupé prohlásí, že je potřeba vynásobit částku koeficientem 1,3 a přidá něco o matfyzácích. Mezitím nám Velký Grizzzly podá z batohu kalkulačku. Nikdo se však nemá k tomu, aby ji použil, proto ji zase chce uklidit a v té chvíli se jí přece jen chopím. Nakonec se společně shodneme na koeficientu $\frac{10}{7}$, což je správně. Trochu nás jen zmate přirážka 20Kč za nákup lístku ve vlaku.

Dál už cesta probíhá poklidně. Ptám se Sněhové Lilie na algoritmus pro slévání dvou setříděných posloupností s pomocným prostorem konstantní velikosti. Šedý Vlk ho totiž vykládal na Kombinatorickém semináři, kam Sněhová Lilie chodí. Vychází ovšem najevo, že Sněhová Lilie nedávala moc pozor, nebo výkladu příliš nerozuměla a každopádně není schopna algoritmus zreprodukovat. Začne nám ho tedy vykládat Šedý Vlk. Mezitím ovšem odejde Velký Grizzzly ven a po chvíli za ním vyjde i Sněhová Lilie, vypadá to, že nemohou naše řeči poslouchat. Vrací se k nám teprve, když usoudí, že jsme přešli z matematiky na něco (ne)normálního.

Dále nám mimo jiné Šedý Vlk vypráví, jak když chodil na gymnázium do Kralup, přijela za ním jednou babička a vejdouc do třídy, zeptala se, jestli je tam Tomášek Valla[1], že mu přinesla zapomenutou svačinu.

Za Olbramovicemi několikrát nahlas prohlašuji, že se musí všichni povinně koukat z okna a vyhlížet Chotoviny. Kdybychom přijeli s tím, že je ostatní neviděli, určitě by s námi nebyla Divoká Orchidej spokojená.

[1] Občanské jméno Šedého Vlka.

připomenutí některé zmíním. Nejprve jsme hráli s Tondou, Planoucí Růží a Divokou Orchidejí domino. Pak jsme hráli s dominovými kostkami prší.

Nato přišel Tonda s úžasnou hrou na kovboje. Rozesadili jsme se do kruhu. Pak se střídalo vždy dvě poklepání na kolena s určitými aktivitami. Buď šlo nabít tím, že člověk dal ruce nahoru a naznačil cvak cvak, nebo se šlo bránit skřížením rukou na prsou, anebo šlo na někoho střílet tím, že jste na něj namířili a naznačili zvukově výstřel z pistole. Třeba Planoucí Růži, Divoké Orchideji a Sněhové Lilii však ty výstřely moc nešly, je vidět, že si nehrály na pískovišti na vojáky. Kdo se nebránil a bylo na něj stříleno, byl zastřelen a vypadl ze hry. Začalo tak další kolo, při čemž se vynuloval počet nabití. Nabíjet bylo lze i do zásoby. Později se k nám přidávají i další, jen Vendula s Ivou a Šedým Vlkem jdou raději hrát maryáš.

Pak jsme hráli Umbaj vari vari vasimbo, Co musí to za lesy být a ještě dvě podobné písničky, u jedné si nepamatuji text a u druhé se opakovalo stále rychleji Indiindiindiindiindiáni jdou... a nakonec se dělal indiánský pokřik. Taky jsme zpívali Chytil táta sojku s tím, že se postupně jednotlivá slova nahrazovala ukazováním gest. A taky jsme hráli na mašinku ukazováním závor a podobně jsme házeli žabky. A ještě jsme hráli takovou hru, při níž je na začátku každý Bobo, pak Dodo a nakonec Dežo. A dokolečka se pořád opakuje dialog: „Hej, Bobo (Dodo, Dežo).“, „Co je, Bobo (Dodo, Dežo)?“, „Zavolej mi Boba (Doda, Deža).“ Z Boba se člověk stane Dodem a pak Dežem, poplete-li něco z tohoto rituálu, například, splete-li si Boba s Dodem a podobně. Pro Velkého Grizzzlyho nám brzo jména nestačila, dokonce jsme pro něj vymysleli ještě Fera, aby s námi mohl ještě hrát. A ještě jsme hráli a zpívali Otec Abrahám měl sedm synů, Kdo jsi kamarád, tak pojď si s námi hrát (budeš rád, že můžeš zpívat, můžeš hrát a že nás můžeš napodobovat).

Každopádně jsme se u toho řádně zapotili a byli jsme asi dost hluční, což se možná ostatním moc nelíbilo a hleděli na nás trochu podivně. Rozhodli jsme se, že se půjdeme někam projít a schladit se na čerstvém vzduchu, ale museli jsme dlouho čekat, než se vynoří Pába ze sauny, abychom si mohli předtím zastříhat o místa na spaní. Tentokrát jsem dopadl lépe a budu ležet na matraci na letišti. Už se všichni těšíme na pohádku od Kvetoucí Pampelišky.

Jdeme[14] tedy na procházku, na rozehřátí si zazpíváme deset stupňů pod nulou a zatančíme letkis na To ta Heľpa. Na silnici to stříháme přes pole, cestou mi Sněhová Lilie s Divokou Orchidejí říkají, že je škoda, že z této akce nechci napsat deníček a že bych si to měl rozmyslet, tak jsem si to teda rozmyslel. Procházíme kolem rozsypaných jablek a kukuřice, kde poskakujeme a děláme z nich kaši. Na silnici nám Kvetoucí Pampeliška s Planoucí Růží ukazují, kam až běžely a kde je málem sežral dvouhlavý pes. Cestou přichází Tonda s tím, že bychom si mohli sednout dokolečka na sebe. Stoupáme si proto do kolečka za sebe co nejtěsněji k sobě a pak si sedáme na toho, kdo je za námi. Ještě k tomu zpíváme nějakou písničku, v níž se říká něco jako, sedíme, sedíme, až nás z toho bolí zadky. A v určité chvíli vstaneme otočíme se a znovu si sedneme na toho, kdo byl před tím před námi.

Docházíme k bílým balíkům sena, po nichž skáčeme panáka a hrajeme na nich tetris. Pak kromě mne a Divoké Orchideje hrají ostatní na schovku zalézaje do děr mezi balíky. Potom hrajeme na krvavé koleno. Maminku hraje Kvetoucí Pampeliška a krvavé koleno Planoucí Růže. Jelikož jsme kousek od nějakého domu, jdeme si druhou hru na krvavé koleno zahrát kousek zpátky k jiným balíkům a poblíž jiného domu. Krvavé koleno tentokrát hraje Tonda a maminku Divoká Orchidej. Pak už jdeme zpátky do chaty. Svítí na nás krásně měsíc, je kolem nás víc světla, než když jsme se vraceli z výletu.

Vrátivše se do chaty, uvažujeme o tom, že bychom mohli schovat puding, který připravily Gregorka s Barbuchou. Nakonec soudíme, že nejrafinovanější bude schovat jej na to místo, kde se zrovna nachází, protože tam ho určitě nikdo nebude hledat.

Sedáme si na postel do jediné vytápěné místnosti a hrajeme na kreslopsací tichou poštu[15]. Divoká Orchidej začíná vidličkou a ke mně přichází klíč. Nějak usoudíme, že je příjemné, hladit se a drbat se po zádech, tak se místo kreslení prostě dokolečka drbeme. Zatímco já Divokou Orchidej poctivě drbu, Planoucí Růže se místo toho, aby mne drbala, směje.

Planoucí Růže se rozhoduje spát u kamen, musíme ovšem dost důrazně naznačit Šurimu, že nemá na dané místo nárok. Divoká Orchidej si tak může lehnout na letiště mezi mne a Kvetoucí Pampelišku. Před

[14] My, to jest já, Divoká Orchidej, Sněhová Lilie, Planoucí Růže, Kvetoucí Pampeliška, Velký Grizzzly a Tonda

[15] Viz deníček z Řevnic.

Pátek 22. listopadu

Neuběhl ani týden od návštěvy Škalouda, a přece se zdají být Orlické hory v čase tak vzdáleny. Ještěže nás dnes čekají samé krásné zážitky. Mejlem jsme se dohodli, že my, kdo pojedeme z Prahy, vyjedeme v 16:05 vlakem. Sněhová Lilie má totiž až do půl čtvrté školu. Kvetoucí Pampeliška mi v poledne ještě zavolala, abych vzal vodovky, jelikož doma žádné nemají. Neřekla mi ovšem, k jakému účelu. Nechme se tedy překvapit. Krom toho mi sdělila, že Divoká Orchidej přistoupí nikoli v Táboře, leč v Budějicích. Už dříve Kvetoucí Pampeliška napsala do mejlu něco o tom, že budeme akci koncipovat jako oslavu 1. máje a že si máme vzít nějaké masky a lampióny. Přiznávám se, že jsem na přípravu ani jednoho z toho nenalezl dostatek času. Pohříchu nebyl jsem v tom sám.

Sraz jsem určil na 15:45, na nádraží jsem však už kolem půl čtvrté. Nedlouho po mně, tedy ještě před okamžikem srazu, přichází Velký Grizzzly. Když se divím, že přišel tak brzo, prohlásí, že není divu, jelikož kvůli tomu obětoval spoustu jiných věcí. Mimo jiné zmiňuje, že chtěl koupit alespoň jednu láhev vína. Uklidňuji ho trochu tím, že jsem jednu vzal, ale přesto se jde ještě proběhnout a sehnat další. Mezitím přichází Šedý Vlk a nedlouho potom Martin. Sněhová Lilie přichází chvilku před čtvrtou, za pozdění se na ní ovšem nemůže nikdo nemůže hněvat, byloť způsobeno touhou po vědění. Mimo jiné nám k našemu zklamání oznamuje, že Planoucí Růže za námi přijede až zítra. Prý přijede až po jedenácté, za což jí Šedý Vlk vyslovuje důtku, chtěl totiž vyrazit brzy ráno na výlet. Sněhová Lilie na to vece, že neví, proč se zlobí, že Planoucí Růže počítá s tím, že se bude učit v chatě a Šedý Vlk se nemusí cítit nijak vázán jejím příjezdem. Mezitím se vrací Velký Grizzzly i s lahví vína.

Je tedy zřejmé, že z Prahy pojedeme pouze v pěti. Kupujeme si proto lístky jednotlivě, nemohouce využít slevy pro alespoň šestičlenné výpravy. Nastupujeme do vlaku jen chviličku před odjezdem. Ve voze nás dobíhá Šuri. Nacházíme kupé, kde je volných právě šest míst. Osazenstvo ovšem tvrdí, že se k nim nevejdeme, jelikož ve Vršovicích k nim mají přistoupit další. My si ovšem myslíme, že když jsme tu dřív, máme právo nebrat na ně ohledy. Velký Grizzzly s Martinem proběhnou do dalšího vozu, kde najdou další podobně zaplněné kupé, a tak se přece jen přesouváme.

V kupé ukazuji ostatním první verzi matfyzáckého trička, kterou

spaním nám Kvetoucí Pampeliška krásně vypráví pohádku, už nevím, jak se jmenovala, ani moc o čem byla, protože jsem při ní podřimoval. Měl jsem taktak síly, abych na její otázku, poslouchá-li někdo a má-li tedy pokračovat, odvětil, ať pokračuje. Tonda má sice spát úplně jinde, ale na pohádku zalehl místo Šedému Vlkovi, hrajícímu stolní tenis. Po pohádce tak musí Kvetoucí Pampeliška vynaložit značné úsilí k jeho probuzení a vypuzení.

Neděle 17. listopadu

Ráno nám Planoucí Růže donáší snídani do postele, a Pedro se nás snaží probudit. Po snídani přinášíme Škaloudovi z lesa nějaké větve. Pak je na řadě puding, který je ovšem silně připálený, a tak ho spousta zbyde. Planoucí Růže s Kvetoucí Pampeliškou se nakonec nikomu nepomstily. Nejhorší pomstou bylo, že dotyční čekali pořád nějakou pomstu a žádná nepřicházela. Ta nejistota musela být opravdu hrozná. Už asi v poledne sedáme do aut a jedeme do Prahy. Vyměnil jsem místo s Mirkou, a tak mohu jet s Aleškem, který bydlí blízko nás. Tak holky, doufám, že se vám ten deníček líbil, ačkoli nedosahuje obvyklých kvalit.

Úvod

Jestli si vzpomínáte, psal jsem v deníčku z Novohradských hor o tom, jak nám Kvetoucí Pampeliška vyprávěla o chatě, kterou mají u Vyššího Brodu. Samozřejmě jsme zatoužili podívat se v ona místa. Kvetoucí Pampeliška ochotně vyhověla našemu přání a pozvala nás k sobě. Navíc pro nás připravila spoustu překvapení, která nebudu prozrazovat, abyste byli opravdu překvapeni...

Vyšší Brod

Místo děje: *Okolí Vyššího Brodu*

Časové období: *22. 11. 2002 - 24. 11. 2002*

Zapsal: *Petr Kučera (za pomoci Kvetoucí Pampelišky)*

Osoby a obsazení: *Členové MFF turisťáku, jmenovitě: Kvetoucí Pampeliška, Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Planoucí Růže, Velký Grizzly, Šedý Vlk, Šuri, Martin Beránek (Marble) a autor*

Tento deníček věnuji Kvetoucí Pampelišce, protože se odvážila pozvat nás k sobě na chatu. Ale samozřejmě nejen proto...

k místu, kde chtěla původně Kvetoucí Pampeliška schovat draka. Fáborky mi ale přijdou těžko k nalezení i za světla a nevím, nevím, jak bychom je potmě hledali. U nádraží zahýbáme k malému Lipnu a jdeme kolem něj směrem k Loučovicím. Výprava dostává standardní rozložení. Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška, Velký Grizzzly a já se opožďujeme, ostatní nám sem tam utíkají. Po silnici jezdí docela dost aut, tak jsme všichni rádi, když ji opouštíme a měníme za menší silničku. Na ní je cedule nabádající nás, abychom vedli po dva kilometry kola. To nám činí trochu problémy, jelikož žádná nemáme. Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí si s tím hravě poradí a vedou kola imaginární.

Po zelené značce tak přicházíme k místu, odkud mají být výhledy na čertovy proudy a stěnu. Někde tady prý Kvetoucí Pampeliška obvykle přechází s kamarády řeku po kamenech, jde se podívat nahoru a pak se zase vrací zpátky. Přicházíme k řece, ale kameny jsou docela daleko od sebe a hlavně jsou vlhké a kluzké, a proto po nich nejde,sc jednoduše přeskákat. Velký Grizzzly přechází kousek po proudu, kde heroickým výkonem, při němž divákům tuhne krev v žilách, skáče z jednoho kamene na druhý a překonává vodní proud. My ostatní nejsme tak zdatní, navíc máme s sebou křehké dívky, proto musíme zvolit k přechodu jiné místo.

Běžím se proto podívat kousek proti proudu, jelikož Kvetoucí Pampeliška říkala něco o tom, že oni obvykle chodí trochu výš. Skutečně zanedlouho nacházím v řece čím dál víc kamenů. Zdá se mi, že tady by to šlo a běžím to ohlásit nazpátek ostatním. Velký Grizzzly je v nedohlednu kdesi na druhé straně řeky, doufáme proto, že vyrazí po břehu za námi a jdeme se pokusit o přechod na mnou nalezeném místě. Šuri s Martinem se vydávají napřed vybírat cestu. Šedý Vlk zatím kamsi mizí.

Kameny jsou sice docela blízko u sebe, ale jsou kluzké a nemají většinou zcela ideální tvar, cesta proto zdaleka není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát. Holky jdou za Šurim a Martinem, zatímco já se snažím najít nějakou alternativní cestu. Nakonec si holky sundávají boty, aby jim nohy tak neklouzaly a aby měly případně alespoň boty suché. Mně prozměnu nebaví hledat vhodná místa ke krokům, a proto si sundávám nejen boty, ale i kalhoty a zbytek víceméně přebrodím. Pak už jde o jednodušší záležitost. Sněhová Lilie při překonávání jistého kritického úseku padá do vody, naštěstí si namáčí jen spodky kalhot.

Na druhé straně nás dochází Velký Grizzzly a stěžuje si, že ač na nás

mával a křičel z nějaké skály, my jsme nijak nereagovali. No, není divu, když jsme měli co dělat, abychom neskončili ve vodě. Z druhé strany přichází Šedý Vlk a prohlašuje, že o kousek výš to bylo možná ještě lehčí a že jsme měkcí, sundali-li jsme si boty. Bez bot prý nejde o tu správnou adrenalinovou záležitost.

Sníme něco sladkého a vydáváme se nahoru ve směru, který nám udala Kvetoucí Pampeliška. Tam někde by mělo být známé kamenné moře. Prudkým kopcem vycházíme na cestu. Zpoza lesa prosvítá dům s červenou střechou a Šuri vyjadřuje naději, že jde o hospodu. Ukazuje se nám Sluníčko a směje se na nás, svět je zase krásný. Sněhová Lilie si s Divokou Orchidejí vyměnily boty, i když vlastně nevím proč.

Lesní cestou docházíme ke skalce a kamennému moři. Šuri při pohledu na převis zajásá, že jde o ideální lezecký terén. Obzvláště pro akční fotku, při níž se jako zavěsí jen na jednu ruku. Chvilku se proto někteří věnují lezení po skále. Divoká Orchidej nachází nahoře vyrytý monogram KS a prohlašuje, že už tu asi byla. Když se ptám, proč tam tedy není DO, odvětí, že tehdy ještě nebyla Divoká Orchidej. Je tam ještě nějaké klučičí jméno, ale nechce prozradit, kdo to byl, ani co tu spolu dělali.

Jdeme znovu na silnici a jdeme po ní směrem do Loučovic s tím, že zpátky půjdeme přes Vyklestilku, což je vrchol poblíž. Trochu si zpíváme, zatímco Šuri s Šedým Vlkem a Martinem hledají, kde bychom mohli uhnout ze silnice. Nakonec nacházejí vhodné místo, a jdeme tedy po cestě až k Loučovicím. Mezitím ukazujeme s Sněhovou Lilií ostatním rapařskou produkci. Sněhová Lilie si totiž stěžovala, že někdo rapoval s tím, že na pozadí si pouštěl Polovecké tance od Borodina. Rozhodneme se tedy vyzkoušet si to, Sněhová Lilie vytváří na pozadí melodii a já do toho rapuji. Má to docela úspěch.

Docházíme pod vlek na kraj vesnice, kde Šuri kupodivu mění názor. Dosud prohlašoval, jak se těší do hospody, ale teď s tím, že to používal jen jako lákadlo pro pomalejší skupinu, chce jít rovnou po žluté značce na vrchol.

Cesta vede konečně do kopce, a tak se rozhoduji trochu se projít a opustiv pomalejší skupinu, vydávám se napřed. Slibuji, že už to víckrát neudělám a příště se budu opět starat, aby s námi celou cestu mohli zůstat i ti, kteří nesledují cestu a mají pomalejší nohy. Takhle bohužel dojde k rozdělení skupiny. Na vrcholu Vyklestilky jsem téměř první, ale spletu si vrcholovou skalku s jinou, trochu menší, kde neprozřetelně

Úvod

S našimi silvestrovskými plány to vypadalo všelijak, nejprve nám Kvetoucí Pampeliška nabízela něco na Šumavě, z čehož sešlo. Pak nabízela Divoká Orchidej, že bychom mohli jet k ní domů. Od toho ji zachránila Sněhová Lilie, dohodnuvši s Petrem Hustákem, že pojedeme k němu na chatu do Horního Chlístova.

sním tatranku. Mezitím mne předběhnou Martin a Šedý Vlk. Vrchol je tvořen skalkou, na níž vede docela akční výstupová trasa. Z vrcholu je nádherný rozhled, hezky je vidět Vyšší Brod. Zde si musím dát druhou tatranku. Šuri dochází chvilku po nás a pak už jen čekáme na ostatní, podle Šuriho to bude nadlouho.

Dochází nám[5] trpělivost a jdeme zpátky na rozcestí, kde vytváříme z tlustých větví dobře viditelnou šipku, u níž necháváme vzkaz, v němž říkáme pomalejší skupině, že jdeme dále po žluté do Vyššího Brodu do hospody. Navíc přidáváme telefonní číslo na Šuriho, kdyby si nevěděli rady. Opodál na místě, kde se od žluté značky odděluje červená, přidáváme raději další dobře viditelnou šipku. Scházíme dolů a potkáváme proti nám jdoucí skupinu lidí, již jsme údajně viděli už dříve ve vlaku. Instruujeme je, aby případně informovali naše kamarády a neničili šipky. Scházíme dolů k potoku, podle nějž míříme do Vyššího Brodu. Cestou opět přidáváme několik šipek. Obzvlášť na místě, kde žlutá značka opouští silnici. Jdeme podél potoka a kolem krásných vodopádů až do Vyššího Brodu, kde se vynořujeme na České ulici.

Scházíme dolů na hlavní silnici a ptáme se nějaké paní, kde bychom našli otevřený krám a nějakou levnou hospodu. Krám prý musíme hledat nad náměstím, jako levnou hospodu nám doporučuje nějakou u meše cestou. V ní ovšem nevaří, jdeme proto hledat něco na náměstí. Zde se rozhodujeme, že zavoláme Kvetoucí Pampelišce, aby nám něco doporučila. Šuri se jí do telefonu ani nezeptá, kde jsou, a rovnou chce vědět, kam máme jít o hospody. Z hovoru však vyplyne, že jsou u krámu, kam se za nimi překvapeni vydáváme.

Je zřejmé, že naše šipky nesledovali. Dovídáme se, že ještě před vrcholem Vyklestilky na místě, kde se potkala červená se žlutou najednou nevěděli, kam jsme chtěli vlastně jít, a vydali se po červené dolů. Nevím, jak se mohli jen na chvilku domnívat, že mineme vrchol. Tak jsme ty šipky dělali úplně zbytečně, ach jo. Sněhová Lilie říká, že ví, jaké to je, jelikož dělala šipky u Čertovy stěny Velkému Grizzzlymu a on místo aby se přebrodil zpět k nám, zůstal na druhém břehu. No, každopádně zůstanu příště raději vzadu.

Dohadujeme se, že do hospody nepůjdeme, aby na nás Planoucí Růženemusela čekat. Místo toho se dohadujeme, že k večeři si uděláme rýži s něčím, na což jdou Velký Grizzzly s Kvetoucí Pampeliškou koupit

[5] Tedy mně, Šurimu, Šedému Vlkovi a Martinovi.

suroviny. Zatím se dlouho rozmýšlím, co bych si koupil ke svačině, a tak se stane, že ostatní odejdou, zanechavši mne ještě v krámě.

Na náměstí se ještě nasvačím a pak teprve jdu k chatě. Cestou mám zpěvavou náladu, pročež jsem se poněkud zdržel. Navíc se kochám inverzí, která zahalila Vyšší Brod do mlhy, zatímco okolní kopce odhalila. Z Vyššího Brodu jdu lesem, ale žádného úchyla jsem bohužel nepotkal. U chaty bych si rád poslechl intelektuálské řeči, jenže vevnitř se jen smějí a navíc není ven moc dobře slyšet, proto jdu raději dovnitř.

Vevnitř je jako obvykle nejvíce slyšet Planoucí Růži, která přijela opět se zpožděním a plná elánu. Tentokrát ovšem nemá na rozdíl od Novohradských hor žádné úžasné zážitky z cesty. V okamžiku, kdy přijdu, chtějí ostatní odejít na lampionový průvod, zdrží je ovšem fakt, že se ho v žádném případě nebudu příští hodinu účastnit, jelikož mám hlad.

Místo toho dáme vařit rýži a jdeme se natáhnout do spacáku. Zde mimo jiné vášnivě diskutujeme o tom, jestli jsou i a j stejné hlásky, či nikoli. Začne to tím, že se opět bavíme na naše oblíbené téma, to jest, jestli se píše Budějice, nebo Budějce. Zatímco hájím Budějice, protože jsem to našel hned ve dvou slovnících, Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí hájí Budějce, protože jsou na to prý zvyklé. Jenže v jejich podání pronesené Budějce slyší většina stejně s i, Budějice. Planoucí Růže k tomu prohlašuje, že je to tím, že, jak se učili ve škole, není jednotný názor na to, zda považovat i a j za stejné hlásky. O tom pak vášnivě debatujeme a říkáme stále dokola j a i a i a j, ale vlastně neznáme žádnou přesnou definici hlásky. Pochopitelně nic nerozhodneme, zato spálíme rýži na popel. Naštěstí je jedlá alespoň svrchní vrstva.

Po jídle se rozhodují všichni krom mne zahrát si městečko Palermo. To je taková hra, v níž si každý vylosuje, jestli bude mafián nebo obyčejný člověk nebo Korádo Katány. Hra se odehrává v kolech oddělených nocemi. V každé noci mafiáni někoho zabijí a Korádo se dozví o jednom hráči, jestli je to mafián, nebo ne. Ostatní spí a o ničem neví. Ve dne pak všichni diskutují a z diskuse vyplyne, o kom si většina myslí, že je to mafián. Toho pak odsoudí k smrti. Mafiáni vyhrávají, pokud pozabíjí všechny ostatní, obyčejní lidé, pokud odsoudí všechny mafiány.

Mě ta hra nijak zvlášť nebaví, proto ostatním s radostí dělám pánaboha, neboli správce hry, což mne prozměnu docela baví. Když usoudíme, že máme dost, přecházíme ke skákání gumy, na což jsme se těšili už od Novohradek. Prvním netriviálním úkolem je nalezení správného

Varování: *Tento deníček je určen pro vnoučata starší patnácti let, protože na některých místech hrdinové příběhu požívají alkoholické nápoje ve větší než rozumné míře.*

postupu skákání, což se nám nakonec daří. Martin si na všechno skoro pamatoval, protože má dvě sestry. Taky bych chtěl mít dvě sestry, to musí být život. Martin také podává nejlepší výkony, ačkoli skvěle si samozřejmě vedou všichni. Když už ne co do výšky a technické čistoty skoků, určitě co do estetičnosti. Pohled je na to prostě úžasný.

Když už všichni dosáhneme svého maxima, přecházíme k dalšímu bodu programu, jde o to, že Divoká Orchidej má v pondělí svátek. Kvetoucí Pampeliška jí proto přinesla dort, který upekla její babička, a ten jí teď s přáním všeho nejlepšího předáváme. Taky ho trochu Kvetoucí Pampeliška předává Planoucí Růži, která se rozhodla, že bude mít svátek 16. listopadu. Její jméno totiž v kalendáři vůbec není, a tak si mohla termín vybrat. Dort je samozřejmě výborný.

Po dortu se vydávají všichni na dlouho očekávaný lampionový průvod. Přiznávám se, že o něm nemůžu nic poreferovat, jelikož jsem ho prospal a hlídal jsem chatu. Je to asi tím, že jsem byl celý týden nějak mimo.

Vrací se asi po půl hodině, načež sedíme v hlavní místnosti a vyprávíme si sci-fi povídky a horory, které jsme kdy četli. Ke spánku se ukládáme už asi v jednu. Ještě dřív, než včera. K vyčištění zubů musím vstát z postele, na níž spí Divoká Orchidej, což mne jednak probudí a jednak přinutí zaměnit postel za karimatku. Zpátky mne totiž k sobě Divoká Orchidej nechce, uvádí k tomu samé hloupé výmluvy, ale co se dá dělat. Spát se mi tedy moc nechce, tak mohu zhasínat lampiony, které nechali ostatní pověšené a rozsvícené nad kamny. Lampion Divoké Orchideje málem chytne od zcela vyhořelé svíčky, zachraňuji ho v poslední chvíli. Ještě mohu zamknout dům, aby nás neukradl žádný úchyl a pak mohu ostatním vyprávět pohádku o křesadle, kterou však nikdo neslyší, protože všichni spí. Divoká Orchidej, Planoucí Růže a Sněhová Lilie alespoň zaregistrovaly, že jsem začal něco vyprávět, i když vytuhly po prvních slovech. Probudily se jen na důležitou pasáž, v níž jsem popisoval hlavního hrdinu – jako A++[6]. Sněhová Lilie ovšem rafinovaně spí vsedě, vypadá tak, jako by poslouchala, ale prozradí ji nakonec to, že když jí řeknu, že už si může lehnout, diví se: „Ono už to skončilo?“

Protože jsme se shodli na tom, že je škoda, že ty pohádky do konce většinou nikdo neslyší a bylo by dobré, kdyby je vždy vypravěč přepsal

[6] Naše slečny totiž klasifikují kluky na A, B, C, D a Ž. Přitom jak jsem si všiml, Ačka jsou skoro všichni. A+ je jen David Kraus a Ivan, kamarád Kvetoucí Pampelišky, a to jen podle Planoucí Růže a jedné fotky.

do deníčku, půjdu vám příkladem a tady je. Je sice fakt, že bude asi trochu logičtěji uspořádaná a lépe formulovaná, ale protože ji vlastně nikdo neslyšel, tak je vám to stejně fuk.

Křesadlo

Bylo nebylo, kdezi za vysokými horami a širokými řekami, království a v něm královský zámek. V zámku žil král a ten měl krásnou dceru, již střežil jako oko v hlavě. Když měla právě čas na vdávání, dostal král strach, že se zakouká do nějakého vandráka, vkradnuvšího se potajmu do zahrady, a potom bude dělat problémy, až si pro ni přijde vyvolený ženich královské krve. Nechal tedy zahradu střežit vojákem, aby se do ní nikdo nedostal.

Voják měl vlasy černé jako havraní peří, oči temně modré jako lesní tůně, prostě to bylo A++, nebyl to žádný svalovec, měl prostě sportovní postavu, trochu křivý nos a mříže svalů na břiše. Není divu, že se do něj princezna na první pohled zamilovala. Jednou se stalo, že jí spadl míč přes bránu, a tak zavolala na vojáka, aby jí míč podal. Voják se ani nehnul, jelikož voják na stráži se nesmí ani hnout, natožpak promluvit. Ale princezna do něj tak dlouho mluvila, až ho umluvila a on jí míč podal.

Král se to dozvěděl a dal vojáka potrestat, to by tak hrálo, aby si voják dělal na stráži co chce. Druhého dne opět padl míč, nikoli náhodou, princezně za plot a tentokrát voják šel pro něj ochotněji, protože se do princezny samozřejmě také zamiloval. Navíc s ní prohodil dvě tři nevinná slůvka. Král nato opět metal hromy blesky a nechal vojáka ještě tvrději potrestat, aby si příště nic nedovoloval.

Třetího dne se zase míč zatoulal za bránu, ale tentokrát už pro něj voják ani nešel a místo toho se s princeznou hubičkoval přes bránu. Za to ho král samozřejmě vyhnal, a tak vojákovi nezbylo, než jít vandrem a hledat si nějakou jinou práci. V kapsách však neměl ani groše, a tak ani neměl, kde by hlavu složil.

Navečer došel za les k rozpadlé chalupě, kde požádal o nocleh. Uvnitř žila jakási babizna, čarodějnice. Ta mu slíbila nocleh a mnohem víc, udělá-li pro ni něco. „Vojáčku, do studny mi spadlo křesadlo a já, stará nemohoucí osoba, nemám si čím zapálit v kamnech. Slezeš-li mi pro to křesadlo, nebudeš litovat. Dole ve studni najdeš kromě křesadla ještě truhly se stříbrem, zlatem a drahokamy. Nabrat si můžeš, kolik chceš.“

Silvestr

Místo děje: Horní Chlístov u Havlíčkova Brodu a okolí

Časové období: 28. 12. 2002 – 1. 1. 2003

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku a jejich známí. Jmenovitě: Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Velký Grizzly, Šedý Vlk, Petr Kusťák, Indec a autor

Voják, usoudiv, že už nemá v životě co ztratit, svolil. Vlezl si do okovu a nechal se spustit dolů do studně. Zde opravdu našel nejen křesadlo, ale i spoustu stříbra, zlata a drahých kamenů. Nabral si plné kapsy a vydal se zpět ke dnu studně. Nasedl do okovu, zatahal za provaz a babizna potáhla. Okovem však nehla, místo toho zavolala na vojáka, aby nechal v okovu nejprve křesadlo a zlato, pak vytáhne i jeho. Obojí prý nezvládne. To se ovšem vojákovi příliš nelíbilo, srdce mu zachvátila neblahá tucha, že jde o podvod. Tak se chvíli s babiznou hádali, až se babizna úplně vzteky rozpálila, naklonila se příliš přes okraj studně a spadla dolů. Rozplácla se na zemi a ani se nehla.

Tak co teď? Voják byl najednou bezradný. Volat nahoru o pomoc nemá smyslu, šplhat se mu zatím moc nechtělo. Neví-li si voják rady, zapálí si svou dýmku a problémy se rozplynou v nikotinovém opojení. I křísl tedy křesadlem a úlekem uskočil. Před ním stojí veliký pes se zeleně svítícíma očima velikýma jako koly od vozu. Ten pes ale nevypadá zle, spíš smutně a pokorně, ptá se vojáka, co poroučí. A voják říká, že by si přál být nahoře nad studnou. Pes jen opáčí, „jak poroučí můj pán“ a voják je nahoře. Pes mezitím zmizel.

Jde tedy voják, se vším tím zlatem po kapsách, do hlavního města, kde zamířil do prvního hostince. Zde se ubytoval a hýřil samou radostí. Peníze, které člověk nenabyde poctivou prací, nakonec stejně přijdou vniveč, a protože vojákovy kapsy nebyly ani zdaleka bezedné, jednoho dne voják krutě vystřízlivěl. Kumpáni, které dosud hostil, jsou pryč, peníze jsou pryč a hostinský se na něj mračí, chtěje zaplatit dluh, jenž tu jeho společnost udělala předešlého večera.

Aby měl hostinský vojáka pod dohledem, pošle ho do malé špinavé komůrky na půdě, kde má zůstat, dokud si útratu neodpracuje, nebo ji jinak nezaplatí. Malý kluk, který dělá v hostinci poskoka a jemuž voják nejednou kus chleba či měďák potajmu podstrčil, ukázal, že není nevděčník, donesši vojákovi alespoň svíčku. I křísl voják křesadlem a místo plaménku na svíčce se objevil veliký pes se zelenýma očima, velikýma jak kola od vozu, a ptá se: „Co poroučí můj pán?“ Voják si nejprve voják přeje, aby měl kapsy plné zlata.

Voják se samozřejmě přestěhoval opět do normálního pokoje, teď ovšem naložil s penězi moudřeji a neutrácel zcela bezhlavě. Místo toho v noci poručil psovi, aby mu přinesl princeznu. Pes tedy letí přes celé město až k zámku, kde vezme princeznu na záda a odnese ji do hostince. Zde si vzájemně princezna s vojákem vyznají lásku a řeknou si, že musí

být svoji. Pak zase pes odnese princeznu domů.

V zámku však zjistili, že princezna zmizela. Druhé noci proto sledovali komnatu a zjistili, že ji unáší velký pes. Sledovali jej a udělali křížek na místě, kam princeznu unesl. Jenže pes si toho všiml a udělal křížky na všech dveřích ve městě. Třetí noci na královnin pokyn připevnili tajně princezně do noční košile pytlík s krupicí a malou dírkou. Z ní se krupice sypala a vyznačovala cestičku, na jejímž konci dalšího dne nalezli vojáka.

Odsoudili ho samozřejmě k smrti za pržnění královské dcery. Na popravišti vyslovil poslední přání, aby mohl ještě jednou vykouřit svou dýmku. Křísl křesadlem, objevil se pes a voják mu přikázal, aby je i s princeznou odnesl někam daleko, kde jim spolu bude dobře. A tak se i stalo a jestli neumřeli, žijí tam spolu dodnes.

Dobrou noc...

Neděle 24. listopadu

Dnešního rána se probouzíme až v půl desáté. Možná to bude díky tomu, že jsme nechali přes noc pootevřené jedno okno, a tak i k ránu bylo uvnitř dýchatelné ovzduší. Venku je krásně jasno, na trávě namrzla jinovatka, v údolích se válí mlha, prostě nádherný podzimní den. Kvetoucí Pampeliška se nás snaží vzbudit a prohlašuje, že v deset odcházíme ještě na výlet, ale nakonec z toho nic není.

Místo výletu snídáme, Divoká Orchidej nám rozděluje zbytek své výborné bábovky a pak uklízíme. Velký Grizzzly a Šedý Vlk štípou nějaké dřevo, ač vyjde najevo, že jsme dřevo neměli štípat, ale řezat. Šuri odchází asi v jedenáct na vlak, a nechává tak úklid na nás. To není úplně triviální záležitost, jelikož od pátku jsme zaplnili zcela oba místní stoly blíže nespecifikovatelným nepořádkem.

Uklidivše, můžeme se konečně vrhnout na malování draka. K prvnímu, a tedy nejtěžšímu, tahu štětcem se odhodlává Planoucí Růže. Maluje krásné oranžové oko. Sněhová Lilie maluje pusinku, nejde však o pusu rozesmátou od ucha k uchu, leč o pusinku nějaké slečny. Já maluji modrý nos a Velký Grizzzly maluje druhé oko. To se, z neznámých mi příčin, všem nejvíc líbí, ale mě se oko namalované Planoucí Růží líbí mnohem víc. Planoucí Růže ještě kreslí nakroucené obočí, Kvetoucí Pampeliška tvářičky jako růžičky, může-li být růžička modrá, podle písně Okolo Hradce ano. Divoká Orchidej přidává zelené vlasy a Šedý Vlk

kreslí černé tesáky. Martin dokresluje několik pih. Už se všichni těšíme, až půjdeme draka pouštět, dnes je však venku bezvětří, takže k tomu bude muset dojít někdy jindy.

Dokončíme úklid a počkáme, až zaschne přední strana, pak dokreslí Kvetoucí Pampeliška, možná s něčí spoluprací, pozadí přední části, aby nemělo jednotvárně bílou barvu. Výsledek vypadá opravdu nádherně. Potom se každý podepíšeme na druhou stranu, a to tak, že každý své jméno vyjádří obrázkem. Velký Grizzzly sice zvolí hnědou barvu, takže podle mne vypadá spíš jako medvěd brtník, a můj Strašlivý Uragán taky nevypadá dvakrát strašlivě, ale budiž. Problém má ovšem Martin, který si zatím jako přezdívku přidělil jen Marble, což se nakreslit nedá. Nakonec mu proto ostatní vymyslí něco jako Neznámý Orel, ale nepamatuji si to přesně.

Nakonec přece jen opouštíme chatu Kvetoucí Pampelišky a jdeme na vlak, abychom stihli ten, který odjíždí z Vyššího Brodu v 14:49. Stíháme ho tak tak. V Rybníku přestupujeme do vlaku, který nás poveze až do Prahy, jen Kvetoucí Pampeliška bude vystupovat už v Budějicích, protože její babička Emílie má dnes svátek a u nich se svátky slaví. Ve vlaku nacházíme kupé akorát pro nás, hrajeme ještě nějaké veselé hry a zpíváme si. V Budějicích nás Kvetoucí Pampeliška opouští a bez ní už nám není zdaleka tak veselo. Holky přepadá deprese, že by se měly místo zábavy učit. Obzvlášť Planoucí Růže je z toho celá špatná, prý ji neustále pronásledují výčitky, jelikož o víkendech jezdí hrát samé infantilní hry a v týdnu se tak akorát stačí vzpamatovat.

Planoucí Růže se pokouší dát Velkému Grizzzlymu peníze (22Kč) za včerejší nákup, ale ač si od ostatních ty peníze vzal, od ní je odmítá. Tím ji myslím trochu naštve. Planoucí Růže nám taky vypráví o tom, jak byla u babičky, kde byla docela nuda. Babička se jí prý ptala, jací se jí líbí kluci a jestli má ve škole nějakou dobrou kamarádku.

Mezitím přichází odvedle nějaký kluk, podle Planoucí Růže B. Ptá se, jestli je mezi námi nějaký vegetarián, a když se Divoká Orchidej přihlásí, odvede si ji vedle a vyfotí, prý fotí všechny vegetariány z celého vlaku. Za odměnu jí dají cibuli. Později tam jde ještě Planoucí Růže, vyloží jim svůj hinduistický názor na maso, za což ji také vyfotí a dají jí špekáček s kusem chleba. Ona ho sice nejí, ale říká jim, že má kamarády, kteří ho snědí.

Drakovi děláme ve vlaku ocas z krepového papíru. Nato si dáváme mašličky do vlasů a producírujeme se s nimi po vlaku. Pak už většinou

mlčíme, obírajíce se každý vlastními myšlenkami.

V Praze na Hlavním nádraží přecházím z jednoho nástupiště na druhé na vlak do Benešova, který mi staví kousek od domu. Divoká Orchidej místo toho, aby se se mnou rozloučila, jde se vítat s nějakými kamarády, jež tu náhodou potkala. Tím si to u mne samozřejmě dost pokazila. Naštěstí jsem ji v pondělí potkal na autobusové zastávce na Nádraží Holešovice a mohla to napravit, tak jsem jí zase odpustil.

Místo pro obrázek Velkého Grizzzlyho

Sobota 28. prosince

Musím přiznat, že akce Silvestr začala vlastně už včera, kdy do Chlístova dojeli Petr, Sněhová Lilie a Velký Grizzzly. Ale po předešlých zkušenostech tuším, že asi nikoho z nich nepřesvědčím, aby k předešlému dni něco zapsal, a tak začínám zápis až ode dneška. Dnes vyrážíme k vysočině my, to jest já a Šedý Vlk.

Včera jsem se ještě SMlSkami poptal Sněhové Lilie na stav sněhu. Odepsala mi, že z auta to vypadá, že na tom možná půjde běžkovat. Rozhodl jsem se tedy, že si raději běžky vezmu a budu riskovat, že je povezu zbytečně. Mám totiž úplně nové exempláře, není proto divu, že jsem nažhaven je vyzkoušet. Šedému Vlkovi jsem poslal mejl, aby si to rozmyslel sám a poradil mu, že kdyby se rozhodoval mezi lyžemi a kytarou, tak ať si vybere kytaru. K tomu se k naší spokojenosti rozhodl. Sbalil jsem tedy do batohu cukroví, vánočku a pár dalších věcí, cestou se stavil pro dvě láhve vína a pak odjel na Hlavní nádraží, kde máme v 16:00 u pokladen sraz.

Odtud posílám Sněhové Lilii odpověď na SMlSku, v níž se mě ptala, kdy přijedeme, aby snad nebyli zrovna po pás ve sněhu. Trochu ve mě hrklo, protože z takové zprávy by se dalo soudit, že je v Chlístově spousta sněhu, nerad bych, aby mi Šedý Vlk vyčítal mou radu. Naštěstí se má obava později ukázala býti lichou. Kupujeme si lístky, což zde zmiňuji proto, že šlo o mou poslední cestu s Junior Pasem. Vlastně jsem se tak definitivně rozloučil s mládím.

V 18:31 vystupujeme v zastávce Havlíčkův Brod – Perknov. Sněhu je tu tak deset dvacet centimetrů, rozhodně nikomu nehrozí, že by se dokázal zabořit po pás. Šedý Vlk si nasazuje kytaru na batoh na vlastnoručně vymyšlenou karabinu a můžeme vyrazit. Přecházíme Sázavu a dáváme se doleva na západ směrem k Chlístovu. Petr rozeslal instruktážní mejl, v němž poslal odkaz na stránku s popisem cesty. Neměl jsem, kde bych stránku shlédl, pročež jsem viděl až překódovanou verzi Šedého Vlka. Údajně byl popis nějakým zvláštním způsobem zakódován. Popis začínal až u vstupu do Horního Chlístova. Tam jsme došli po silnici, zkratky jsme zavrhli, jelikož byla tma a měli jsme kytaru a lyže. V Chlístově jsme, postupovavše podle popisu, nalezli chatu celkem bez problémů. Jde o malé dřevěné stavení u pokraje skály tyčící se nad Sázavou. To že jsme nalezli správný domek, jsme poznali podle hluku šířícího se zevnitř.

Po vstupu do místnosti jsme s nadšením přivítáni[1]. V místnosti běží naplno magneťák. Petr[2] se Sněhovou Lilií si přehrávají pořád dokola jeden úsek Carminy Burany, což je skladba od Carla Orffa, kterou nahráli s orchestrem. Zpíval tam s nimi nějaký Péťa, což byl úplný debil, protože byl schopen udělat takovou hroznou chybu. Místo s chybou si teď pouštějí Sněhová Lilie s Petrem pořád dokola a hrozně se mu smějí.

Náš příchod všechny přítomné potěšil mimo jiné proto, že už drahnou dobu přihřívají svařák, čekajíce na nás jeho požíváním. Mezitím se musejí zahřívat samohonkou z produkce Velkého Grizzzlyho. Jde o pálenku ze zahradní směsi. Okamžitě před nás přistrkují skleničky a nalévají nám panáky. Nejprve se nás však Petr zeptá, jestli chceme, protože Sněhová Lilie o nás prý prohlašovala, že jsme skoro abstinenti. Když nám ukáží, kolik bylo v láhvi před tím, než dneska začali a kolik jí zbylo pro nás, nemůžeme se už divit jejich dobré náladě.

Připíjíme si všichni na zdraví a naléváme si vytoužený svařák. Sněhová Lilie jde raději spát, je však velmi ohleduplná, a i spící s námi ještě chvíli pobude a bude se tvářit, jakože nespí. Dáváme si ještě jednoho panáka, čímž končíme se samohonkou a zůstáváme u vína. Bílého na svařák máme osm litrů a je nás jen pět. Pít tedy bude co.

Vyprávím ostatním o včerejším traumatickém zážitku. Včera jsem byl totiž navštívit Radima a dozvěděl se mezi řečí, že se slečnou čeká rodinu. Svatbu však prý zatím nechystají. To mne přesvědčilo, že už mám život za sebou, protože Radim, můj spolužák ze základky, je asi o půl roku mladší než já. Dost jsme toho spolu provandrovali a teď asi dovandroval. Tak říkám ostatním, aby mi opakovali, že jsem mladý a že mám celý život před sebou. Na to se pak ptám celý večer v asi desetiminutových intervalech.

Šedý Vlk prohlašuje, že má hlad, načež před nás Petr předkládá bramborový salát a sekanou. K jídlu pouštějí pořád dokola Péťovu chybu v Carmině a hrozně se tomu smějí. Po jídle ukazuji Šedému Vlkovi běžky, když už na nich nebudu jezdit, tak ať se s nimi alespoň před někým vytáhnu. Ptám se Sněhové Lilie jak se líbily Planoucí Růži rukavice, které od ní dostala. Prý řekla jenom „dobrý“. Nebylo divu, jelikož ona sama dala Sněhové Lilii mnohem lepší dárek – vlastnoručně namalované tričko

[1] Vždycky jsem si přál moci jednou popsat něco ve stylu Jacka Kerouaca, myslím, že dnešní večer mi k tomu dává skvělou příležitost.

[2] Možná bych měl podotknout, že Sněhová Lilie se zná s Petrem proto, že spolu hrají v kvartetu a orchestru. Ona na housle a on na violoncello.

s obrázkem od Miróa. Sněhová Lilie sice už spí, ale přesto nám tričko ukazuje, dokonce na svém těle. Je vážně úžasné. Taky nám Sněhová Lilie vypráví ze spaní, jak to bylo s Planoucí Růží a jejím novým telefonem. Planoucí Růže chtěla prý zkusit telefonovat a vytočila číslo domů. Jenže se asi přeťukla a doma nic nezvonilo. Místo toho po chvíli někdo telefon zvednul. Planoucí Růže začala panikařit a podala telefon Sněhové Lilii, aby hovor ukončila. Té se to ovšem nějak nepovedlo, a tak si účastnice na druhé straně drátů vyslechla hlášky jako „ono to pořád mluví, udělej s tím něco“, „já nechci aby to mluvilo“ a podobně. Nakonec volaná prohlásila, že když Planoucí Růže neumí telefonovat, tak ať nikomu nevolá. Sněhová Lilie nám ještě říká, že Divoká Orchidej přijede zítra a že dnes bude volat kdy. K tomu prohlašuje, že neví, kdo to vezme. Ona asi ne.

Pijeme dále svařák, až ho docela cítíme v krvi. Vypínáme kazeťák a přemlouváme Šedého Vlka, aby si naladil kytaru. Pak nám hraje různé písně podobné úrovně jako Krabička cigaret. V jistou, blíže nespecifikovatelnou dobu, odnáší Velký Grizzzly Sněhovou Lilii do postele. Zhruba ve stejné době nám hraje Šedý Vlk svůj poslední hit, Uniformy od Visacího zámku. Závěrečné levá, levá si vychutnáváme a vyřváváme hodnou chvíli na celé kolo.

Planoucí Růže posílá Sněhové Lilii jakousi SMlSku, kterou čte Velký Grizzzly. Také na ní odepisuje. Důrazně mu připomínám, ať ji i Radku pozdravuje a vzkáže jim, že je obě strašně miluju. Později volá Divoká Orchidej, telefon zvedá Velký Grizzzly. Říká jí, že nejsme ožralí a ať přijede kdy chce. Navíc jí vzkazuje, že se na ni všichni moc těšíme a já ji strašně miluju.

Mezitím se nám nějak daří prolít ubrus i můj zpěvník svařákem. Šedý Vlk mi stále připadá, že nemůže být moc opilý, protože stále zvládá hrát na kytaru, ale nejspíš pracují jisté základní instinkty, protože kdyby byl střízlivý, nebyl by schopen poslouchat, jak k jeho hraní pískám na flétnu. Pamatuji si sice, že jsem ji vyndával z batohu, ale netuším, kam mi zmizel obal. Bohužel je ztracen definitivně.

Doba pokročila a stalo se neuvěřitelné, většina bílého vína je pryč a hlavně nehoří kamna, na kterých bychom mohli svařit zbytek. Koukáme se s Petrem do jejich útrob a zkouším do nich zespodu foukat, ale nepomáhá to. Soudím, že jediný, kdo by byl ještě schopen v nich zapálit, je Šedý Vlk, ale možná se pletu. Otvírám místo toho jednu ze dvou láhví bulharského vína, které jsem dovezl. Už nevím, kdo otevřel tu druhou, ale stalo se. Ráno jsou obě prázdné.

Není divu, že je nám poněkud špatně, postupně chodíme ven, jednu chvíli se nad sněhem scházíme tři, Velký Grizzzly, Šedý Vlk a já. Petr je celkem v pohodě, později prohlašuje, že mu sice nebývá špatně, ale zato mívá okno. Pak si pamatuji, že si vyndávám karimatku a spacák a uléhám do něj. Přesněji sedám si a snažím se neupadnout do bezvědomí, což mne stojí značné úsilí. Asi ve dvě nakukuje dovnitř nějaká slečna. Jde o Petrovu starší sestru, volám tedy Petra a sestra nás raději rychle opouští. Ještě chvíli sedím, než definitivně lehnu a usnu.

Asi ve tři čtvrtě na devět mne probouzí zima, jdu tedy ven na záchod a pak se trochu přioblékám. Trochu mne mate, že je ještě tma. Je to samozřejmě tím, že jsou posunuté hodiny, vinou Velkého Grizzzlyho jdou o tři hodiny napřed. Ve stejnou dobu vychází z vedlejší místnosti Šedý Vlk mířící taky ven. Musí si při té příležitosti sundat zcela znečištěnou mikinu.

Neděle 29. prosince

Ráno se probouzíme asi v půl jedné podle hodin, které jdou stále o tři hodiny napřed. Naštěstí mne nebolí hlava. Šedý Vlk prohlašuje, že odteď už tady pije jen čaj a že to je hrozné. Z dlouhého výletu do Lipnice asi dnes nebude nic. Místo toho se rozhodujeme jít do Havlíčkova Brodu do bazénu, trochu se zrelaxovat a umýt.

K snídani máme vánočku a čaj. Po snídani se Šedý Vlk snaží alespoň trochu vyčistit mikinu a spacák. Ubrus musíme sundat, protože je prolitý vínem. Celková bilance je, že z osmi litrů bílého vína zbyl jeden, jeden je asi nedílnou součástí ubrusu. K tomu připočteme asi jeden a půl litru červeného a dostaneme celkem sedm a půl litru vína na pět osob. Dále nějaká ta samohonka. Celkem slušné.

Do Havlíčkova Brodu jdeme oklikou přes místo, kde včera Sněhová Lilie, Velký Grizzzly a Petr sáňkovali a vyšlapávali do sněhu nápis. Vyjdeme z chaty na silnici z Havlíčkova Brodu, kde si Petr uvědomí, že si zapomněl vzít ručník. Zatímco se pro něj vrací, hází po nás Velký Grizzzly sněhovými koulemi. Šedý Vlk prohlašuje, že on se dnes k ničemu podobnému vyprovokovat nedá. To já to Velkému Grizzzlymu přece jen trochu oplácím. Petr se vrací a vydáváme se na sever, směrem k Veselému Žďáru.

Cesta vede lesem až k louce a svahu, kde včera Petr, Sněhová Lilie a Velký Grizzzly sáňkovali. Podle toho, co vypráví, si tam vzali zmíně-

Ameriky, Výlet na Brdy, Vandr do Novohradských hor, Silvestr na Katčině chatě, Škaloud, Vyšší Brod, Silvestr.

Veselý Balónek – též Petr, původem z Karlína. Hraje na violoncello se Sněhovou Lilií v kvartetu Archipresti. Akce: Silvestr.

Zdeněk – kamarád Šedého Vlka z gymplu. Akce: Vandr na Ameriky.

Petr Kučera – viz Strašlivý Uragán

Planoucí Růže – též Sylva, původem z Palmovky. Stejně jako její sestra Sněhová Lilie hraje úžasně na housle. Vzala na sebe těžký životní úděl a snaží se, aby řeč nikdy nestála, většinou úspěšně. Je to moje nejmilejší čtenářka, tak jako ona nikdo moje dílo neocení. Akce: Velikonoce, Výlet na Brdy, Koncert Vladimíra Merty, Vandr do Novohradských hor, Škaloud, Vyšší Brod.

Přiletěl-z-Vesmíru – též David, původem od Rokycan. Má úžasné tábornické vybavení, pocházející nejspíše z kosmu, pokud odtud sám nepřiletěl. Akce: Vandr na Ameriky, Vandr do Novohradských hor.

Sněhová Lilie – též Ida, původem z Palmovky. Stejně jako její sestra Planoucí Růže hraje úžasně na housle a já ji zcela nekriticky obdivuji. Akce: Velikonoce, Cyklovýlet, Vandr na Ameriky, Výlet na Brdy, Vandr do Novohradských hor, Silvestr na Katčině chatě, Škaloud, Vyšší Brod, Silvestr.

Strašlivý Uragán – též Petr, původem z Horních Měcholup. Hrozně vlezlý člověk, to je vidět podle toho, že se účastnil všech zde zapsaných akcí. Přitom je úplně bezvýznamný, to je vidět z toho, že zmínky o jeho osobě se dají spočítat na prstech jedné ruky.

Sylva Švejdarová – viz Planoucí Růže

Šedý Vlk – též Tomáš (V.), původem z Mlčechvost. Pochází z trampské rodiny a hraje úžasně na kytaru. Svou přezdívku si určitě zasloužil. Akce: Cyklovýlet, Vandr na Ameriky, Výlet na Brdy, Koncert Vladimíra Merty, Vandr do Novohradských hor, Silvestr na Katčině chatě, Škaloud, Vyšší Brod, Silvestr.

Šuri – Šuri je prostě Šuri. Akce: Cyklovýlet, Škaloud, Vyšší Brod.

Tomáš Skřišovský – viz Velký Grizzzly

Tomáš Valla – viz Šedý Vlk

Velký Grizzzly – též Tomáš (S.), původem z Dolní Lutyně. Grizzzly je veliký a silný, mezi jeho nejoblíbenější zábavu patří házení těžkých špalků do řeky, lámání mohutných stromů a točení Sněhovými Liliemi ve vzduchu. Akce: Velikonoce, Cyklovýlet, Vandr na

nou samohonku, aby se měli čím zahřívat. Znaveni sáňkováním seděli na sáních a Sněhová Lilie prohlašovala, zahřívajíc se, že je to hrozné, že ti dva (já a Šedý Vlk) jsou skoro abstinenti. Totéž jsem si myslel donedávna o Sněhové Lilii.

Jdeme dál k přírodnímu koupališti, kde jsou vyšlapána do sněhu velká písmena PT, co mají znamenat, nám nechtějí Petr, Sněhová Lilie ani Velký Grizzzly prozradit. Přecházíme na silnici a po ní jdeme do Havlíčkova Brodu. V Perknově jsme jen chvilku před tím, než nám jede autobus MHD do centra. Z náměstí jdeme k bazénu, cestou vidíme spadnout veliký kus sněhu se střechy kostela. V bazénu jdeme, majíce žízeň, nejprve do bufetu.

V šatně Velký Grizzzly zjišťuje, že si nechal plavky u Sněhové Lilie, musí proto čekat, až mu je podáme. Ve vodě je na můj vkus docela dost lidí. Ale zato tu mají různé proudy vody, která na vás padá a masíruje vám různé části těla. A taky je tu skluzavka, které samozřejmě hojně využíváme. Vykoupavše se, jdeme se trochu občerstvit do bufetu, na pár párků v rohlíku a limonádu. Krom toho si kupujeme fosforové zuby, abychom měli čím přivítat Divokou Orchidej.

Pomalu přecházíme k dalšímu bodu dnešního programu, nákupu. Jdeme do Billy kousek od náměstí. Petr nakupuje další čtyři litry vína. Nevím, kdo to bude pít. Dnes máme přece na programu společenské hry.

Divoká Orchidej prý přijede asi v šest, máme tedy nejvyšší čas vyrazit na cestu zpět. Autobusy z Havlíčkova Brodu do Chlístova dnes nejedou, jelikož je svátek. Autobus MHD do Perknova nám těsně ujel, musíme se proto spolehnout na vlastní nohy. Nahoru k chatě nás Petr vede zkratkou podle řeky a pak vzhůru svahem. Z chaty hned mizí Petr k sestře pro dřevo a my zatím vybalujeme nákup. Divoká Orchidej poslala SMlSku, že jsou v Perknově a že za chvíli tu budou. Připravujeme si proto zuby a zkoušíme, jak fungují. Jenže když Divoká Orchidej přijde, zapomene Šedý Vlk stojící u vypínače, že má zhasnout, a tak nejsou Divoká Orchidej ani Index, který přijel s ní, vůbec vylekaní. Divoká Orchidej s sebou tentokrát nevzala ani jednu bábovku. Přitom nám slíbila, že ji upeče. Maminka ji ale přesvědčila, že budeme přejedení sladkého a o bábovku nebudeme mít zájem. Po příjezdu se také Divoká Orchidej ptá, co se tady včera dělo. Asi neví, jak citlivé je pro nás toto téma. Naše odpověď je trochu zdráhavá, ale nakonec z nás vyleze všechno, nač jsme schopni si vzpomenout.

K dnešní večeři máme naplánovanou zelňačku, kterou umíme s Sně-

hovou Lilií naprosto skvěle. Dokonce na ni máme všechny suroviny včetně červené papriky. Divoké Orchideji dovolíme, aby nám pomohla oloupat brambory, ale pak je to už zcela v naší režii. Zatímco se polévka vaří, snažíme se hrát Scrabble. Píšu-li pokoušíme, myslím to tak, jelikož v pravidlech máme trochu hokej. Po večeři hrajeme Fantoma staré Prahy, fantom jsem já, ale brzy mne chytí. Mezitím se jde Šedý Vlk učit, protože třetího ledna chce jít na zkoušku. Divoká Orchidej chtěla také původně jít na zkoušku, ale z nedostatku času ji vzdala.

Ráno plánujeme vyrazit na výlet do Lipnice, proto příliš neponocujeme. Před spaním nám Velký Grizzzly čte nějakou pohádku. Všichni poslouchají vsedě, aby si ji pozorně vyposlechli a neusnuli jako obvykle, jen já si k tomu lehnu, využívaje toho, že spím v hlavní místnosti na karimatce. Z toho plyne, že pohádku prospím, a tak nemám ani nejmenší ponětí, o čem byla.

Pondělí 30. prosince

Vstáváme asi v devět, což není příliš brzy. Pouštím nahlas nějakou hudbu a rozsvěcuji vedle v pokoji, abych probudil i ostatní. Při snídani Šedý Vlk prohlašuje, že se místo výletu bude raději učit. Přemluvit se nám ho nedaří, tak musíme jít bez něj.

Po srázu nad řekou jdeme k železničnímu mostu, po němž přecházíme na druhou stranu. naším cílem je napojit se na červenou značku. Místo toho, abychom kvůli tomu šli až do Perknova, střihámе to podle lesa. Po červené značce docházíme do Okrouhlice, kde opět přecházíme řeku a koleje. Mezitím myslím vypráví Velký Grizzzly zase nějakou pohádku, ale jelikož jdu před ostatními, opět ji neslyším.

Za Okrouhlicí někdo navrhuje, že bychom si mohli zahrát na vyprávění příběhů. Divoká Orchidej nás tedy rozpočítává, a poté pořadě vyprávíme nějaké příběhy a ostatní hlasují, jestli byly pravdivé, či nikoli. Pokud si vzpomínám, Petr se nám snaží namluvit, že když byl malý, spadl u nich na chatě nějaký chlap se skály, Sněhová Lilie se nám snaží namluvit, že sbírá podávání rukou se známými lidmi. Divoká Orchidej zase přidává, že si údajně na svém maturitním plese zlomila ruku nebo nohu a nikdo jí nepomohl.

Za Olešnicí schází červená značka k trati a řece. Podle ní jdeme až k zastávce Horní Pohleď. Zde přecházíme řeku, na druhé straně mostu čekám na ostatní a koukám, jak se nedaleko zastavili a něčemu se smějí.

Seznam postav

Zde je uveden seznam hlavních postav a k nim je uvedeno, jakých akcí se účastnily. Nejsou zde ovšem uvedeny osoby, které se účastnily pouze Velikonoc nebo návštěvy Škalouda, neboť těch bylo hrozně moc.

Bláža Frcalová – viz Kvetoucí Pampeliška

David Kofroň – viz Přiletěl-z-Vesmíru

Divoká Orchidej – též Katka, původem z Chotovin. Její maminka peče báječné bábovky, které nám pak Divoká Orchidej vozí. A taky nám Divoká Orchidej vypráví úžasné pohádky. Akce: Výlet na Brdy, Vandr do Novohradských hor, Silvestr na Katčině chatě, Škaloud, Vyšší Brod, Silvestr.

Ida Švejdarová – viz Sněhová Lilie

Index – (velmi dobrý) kamarád Divoké Orchideje. Akce: Silvestr.

Katka Sýkorová – viz Divoká Orchidej

Kuba Černý – Akce: Koncert Vladimíra Merty

Kvetoucí Pampeliška – též Bláža, původem z Budějc. Nemá ráda, když jí někdo říká Blaženka. Ráda se účastní jakékoli naší akce a obětavě za námi jezdí až z dalekého jihu. Akce: Cyklovýlet, Vandr na Ameriky, Výlet na Brdy, Vandr do Novohradských hor, Škaloud, Vyšší Brod.

Lenka Knotková – původem z Chotovin. Kamarádka Divoké Orchideje, kamarádský vztah už spolu mají víc než šestnáct let. Akce: Silvestr na Katčině chatě.

Martin Beránek – též Marble. Akce: Vyšší Brod.

Martin Mareš – Akce: Výlet na Brdy.

Mirka Sotáková – původem ze Slovenska. Akce: Silvestr na Katčině chatě.

Petr Husták – viz Veselý Balónek

Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym ke mně pak přijdou a snaží se mne přesvědčit, abych zavřel oči, aby mi mohli něco vložit do rukou a já mohl pohmatu hádat, oč jde. Nějak se mi to nezdá, proto se asi nikdy nedozvím, co to bylo. Snaží se přesvědčit ještě jednoho náhodného kolemjdoucího, ale také neúspěšně.

Dále jdeme po žluté značce. Procházíme Dobrou a přes les kolem Ředkovského rybníka jdeme do Broumovy Lhoty. Většinou jdu vepředu, tak nemohu přidat žádný záznam rozhovoru. Za Broumovou Lhotou nám Sněhová Lilie vypráví o tom, jak někde odchytli skoro vyhynuté sokoly, nebo podobné ptáky, z přírody a pak je v zajetí rozmnožili. Když je vypouštěli do volné přírody, měli s tím různé problémy, jako že jim ptáci umírali na špatně postavených sloupech elektrického vedení. To je odnaučili, ale stejně ti nováčci nevěděli, jak se v přírodě chovat, museli jim tedy na pomoc vyslat staré, kteří je tomu naučili. Celé to Sněhová Lilie vypráví hlavně proto, aby mi ukázala, že i když jsem už starý a mám život za sebou, ještě jim mohu být v lecčems užitečný. To mně teda zvedla náladu.

Hrad v Lipnici je zavřený. Tak sedíme na lavičkách před ním a přemýšlíme, jestli tahle Lipnice je ta, kde vzniklo Géčko[3]. Soudíme, že asi ano[4].

Myslíme si, že občerstvit se v Lipnici v hospodě nemůže být špatný nápad. Jdeme proto na náměstí, kde se díváme, kdy nám jede autobus do Havlíčkova Brodu. Jít zpátky pěšky se většině moc nechce. Vypadá to, že máme chvilku času, tak máme možnost zjistit, že obě hospody poblíž návsi jsou zavřené a další hospoda v západní části obce pro nemoc nevaří. Alespoň nám tu poradí, abychom se zkusili podívat ještě na druhý konec obce. Procházíme tedy k benzínce, kousek od níž se má nacházet další hospoda. U ní je parkoviště, kde podle Petra bylo letní kino. Prý tam promítal bratr Karla Čáslavského, který vytváří v televizi Hledání ztraceného času.

Obcházíme celý domek, což není úplně jednocuché, jelikož je kolem něj poházena spousta harampádí, abychom zjistili, že ke vchodu jsme měli jít z druhé strany. Vevnitř je docela plno a hned u vchodu sedí bubeník s bubny. Ke stolu nás paní hostinská nepouští, místo toho se nás ptá, odkud jsme. Než ze sebe stačíme vymáčknout odpověď, prohlásí,

[3] Géčko je takový turisťák, kde je maminka Sněhové Lilie, Jáchym a spol. Tatínek Sněhové Lilie ani Planoucí Růže tam ovšem nepatří.

[4] V tom se ovšem mýlíme, jelikož Géčko vzniklo v nějaké Lipnici na Šumavě.

dívajíce se na nás poněkud nevraživě, že tu mají nějakou akci a že tu pro nás není místo.

Nezbývá nám tedy, než jít na autobus a jet pryč. Ještěže tu mají alespoň smíšené zboží, kde se můžeme poněkud občerstvit. V Havlíčkově Brodě zjišťujeme, že autobus nám jede asi za čtyřicet minut, přesněji, nejprve to vypadá, že za pět, ale ten jezdí jen ve svátek. Na hospodu není, ke zklamání Sněhové Lilie a Velkého Grizzzlyho, čas, tak se jen tak procházíme po městě. Zanedlouho jsme v Chlístově a v chatě. Šedý Vlk je už pro dnešek vyučený, dnes večer se tedy může věnovat nám. Dnes budeme mít špagety po čínsku, což se projevuje tím, že půjde o nějaká kolínka s kečupem a burskými oříšky.

Než se začne vařit voda, což na kamnech a později i na vařiči, trvá docela dlouho, zkoušíme opět hrát Scrabble. Tentokrát hraju ve dvojici s Šedým Vlkem, ale musím hru brzy opustit, jelikož slova, jako náhul, neošroť (šroť, ošroť, neošroť) a podobná mi nepřipadají, narozdíl od Sněhové Lilie a ostatních, příliš česká. Místo toho proto vařím večeři. Udělal jsem to zase hrozně dobré, až musím závidět ostatním, že mne tu mají s sebou.

Po večeři, když ostatní dohrají Scrabble, hrajeme ještě jednu partii jen já a Šedý Vlk. Mezitím si ostatní čtou Stopy hrůzy, což je takový brak, který jsme tu našli. Moc neslyším, oč se tam jedná, myslím, že nějaký Andy šel do říše mrtvých.

Pak si Sněhová Lilie konečně vyndává housle a něco nám s Šedým Vlkem zahrají ke zpěvu. Nějak jsme tady zatím nevedli moc řečí o vztazích holek a kluků, ale snad si zítra užijem. Spát jdeme asi ve dvě, protože ráno chceme brzy vstávat, abychom stihli autobus do Havlíčkova Brodu do bazénu.

Úterý 31. prosince

Jak řečeno, vstáváme časně, už před osmou. Šedého Vlka necháváme opět, aby se vzdělával, a jdeme na autobus a do bazénu. Tentokrát Velký Grizzzly zjistil, že si zapomněl u Sněhové Lilie desetikorunu, což není tak neřešitelný problém. Ve skříňce nacházím zub s vyřezaným slonem na kůžičce. Takové štěstí, teď budu vypadat hrozně tvrdě a holky po mně konečně poletí.

Tentokrát je ve vodě o mnoho méně lidí a dá se tu docela plavat. Z bazénu vylézáme s Petrem včas, zatímco ještě blbnou a holky si kvůli

Dochází na potřes pravicí, zalomení palce a naše cesty se dělí. O našem způsobu zalomení palce, který nás naučil Martin Mareš[8] a při němž se na konci zamává prsty, prohlásí Petr, že je dělal naposled. Asi mu přijde trochu hloupé a dětinské. My s Indexem a Divokou Orchidejí jdeme do Havlíčkova Brodu na nádraží. V Perknově zjišťujeme, že autobus do centra nám ujel asi o dvě minuty. Musíme tedy jít celou cestu pěšky. Na nádraží jdeme do nádražní restaurace, vypadající příslušně odpudivě, na čaj. Mají tu korpulentní postarší servírku, která má jen jednu podkolenku.

Chvíli po deváté přeji Divoké Orchideji na Hlavním nádraží hodně štěstí ve Finsku a po půl desáté jsem doma.

[8] Viz deníček z výletu na Brdy.

Středa 1. ledna

Ráno je venku krásně jasno a mrazivo. Šedý Vlk vstává asi ve čtvrt na dvanáct a začíná se balit. Aby se dostal v nějaký rozumný čas do Mlčechvost, musí vyrazit docela brzo. Postupně vstáváme všichni. Šedý Vlk se pokouší rozdat nám své jídlo, aby se s ním nemusel tahat zase domů. Příliš velký zájem mezi námi nevládne, tak alespoň přihřívá novoroční čočku a nechává ji kolovat. Asi v jednu hodinu odchází, aby stihl vlak ve dvě z Havlíčkova Brodu.

My si mezitím vaříme čaj a rozděláváme si konzervy se zavařeným ovocem, jež jsme včera koupili. Uklízet se nám příliš nechce. K otvírání konzerv tu používají takový zvláštní patent. Točí se u něj s jakousi kličkou a ono to otvírá. To mne samozřejmě dosti zajímá, ale v mých rukou ne a nechce patent fungovat. Ostatní mi sice fandí, ale moc to nepomáhá. Velký Grizzzly mi místo fandění patent odebírá. Snažím se, až jsem ze svého neúspěchu celý zoufalý. Jestli se mi to nepodaří, nebudu už nikdy moci klidně usnout[7]. Nakonec, po asi hodinovém nezměrném úsilí se mi daří otevřít dvě konzervy. Už se těším, jak na to budu balit holky. Vidím to před sebou, v jedné ruce si hraju se zubem, který mám na krku, druhou rukou frajersky otvírám konzervu a k tomu pouštím Carminu Buranu a říkám, jaký je ten Péťa debil, když tam může dělat takovou chybu. Tomu prostě nemůže žádná odolat.

Když už se bavíme o tom Péťovi, diskutujeme o tom, že pro zpěváka je stejně nejdůležitější, aby ovládal dobře pohyby rukou, pro což uvádí Sněhová Lilie odborný termín rukato. Ona to musí vědět, jelikož sama v hudebce studuje zpěv. Rukato je tam nedílnou součástí výuky. Na konzervatoři a AMU na to mají dokonce zvláštní předmět. Možná v rámci tělocviku.

Mezitím si stále dokola vaříme čaj, místo abychom horkou vodu využili k mytí nádobí. Přece jen se dáváme do úklidu. Asi v pět jsme sbaleni, Velký Grizzzly a Sněhová Lilie se přihlásili k Petrovi do auta. Index jede domů někam poblíž, a tak pojedu do Prahy vlakem jen s Divokou Orchidejí. Vlak v šest už asi nestihneme. Petr jede někam s odpadky, pak jde zamknout záchod. Chceme se mu schovat, ale nechceme vyvíjet žádné velké úsilí. Schovávám se tedy za Divokou Orchidej, Index se schovává za Divokou Orchidej z druhé strany a Divoká Orchidej je tak vlastně schovaná mezi námi. Takhle nás nikdo nenajde.

[7] Dvacet bodů je prostě dvacet bodů.

tomu musí připlatit. Před bazénem jsme asi v půl jedenácté, máme sice hlad, ale přijde nám, že je ještě docela brzo na oběd. Proto opovrhujeme restaurací hned vedle a jdeme do centra, třeba zatím doba pokročí.

Asi v jedenáct nacházíme docela pěkný podnik kdesi v podzemí. Dělají tu dobrou Slovenskou pochoutku. Velký Grizzzly si dává dvojnásobnou porci bramborových placiček. Na první pohled bych řekl, že přehání a že to nemůže sníst, ale lehce mne vyvede z omylu. Ostatní mi říkají, že jsem měl ten zub nechat v recepci, jelikož k němu možná někdo navázal citový vztah a teď ho tam bude marně hledat. Sice si myslím, že dotyčný má dost smůlu, ale přece trochu povoluji a říkám, že až na něj sbalím nějakou slečnu, tak ho odnesu do recepce.

Konečně se trochu bavíme o vztazích holek a kluků. Velký Grizzzly prohlašuje, že pro rozmnožování a rozvoj lidského rodu jsou nejdůležitější muži. Holky prý nemají na nic vliv. Podle toho to vypadá, že Sněhová Lilie nemá ani nejmenší zásluhu ani vliv na tom, že chodí s Velkým Grizzzlym.

Pak jdeme nakupovat do Billy. Bereme toho hrozně moc, hlavně ingredience na chlebíčky a jednohubky. Myslím, že nejdůležitější součástí jsou párátka, bez nich se žádné jednohubky nemohou obejít. S nákupem jdeme na autobus, ale zjišťujeme, že jede až za hodinu, proto jdeme po městě a hledáme ještě nějakou cukrárnu na pohár. V tomto směru jsme neúspěšní, nacházíme jen jednu hospodu, kde sice za okamžik zavírají, ale udělají nám ještě alespoň čaj.

Zde si zkoušíme čepici Divoké Orchideje, všem nám ohromně sluší. Vyprávím jednu příhodu z Jarní školy a vyjadřuji naději, že tam letos Sněhová Lilie pojede, ještě nestačí odpovědět a Velký Grizzzly prohlásí, že bych se snad měl zeptat jeho. To mi přijde mírně řečeno podivné.

V chatě jsme ještě skoro za světla, stejně jako včera má Šedý Vlk rozložené učení a kytaru sbalenou v obalu. Ale sám přiznává, že ji uklidil těsně před tím, než jsme přišli a učení poházel po stole, aby se neřeklo.

Abychom mohli topit, jde Velký Grizzzly do lesa pro nějaké dřevo. Jak slyšíme, přitáhl nějakou velkou větev a snaží se ji rozporcovat, prostě všechno jako obvykle. Mezitím přichází Divoké Orchideji záhadná SMlSka z neznámého čísla, která říká něco jako: „Už jsem ti odpustil. Jestlis' mi taky odpustila, určitě mi zavoláš.“ Protože je SMlSka zrýmovaná, nedá nám příliš práce odhadnout, že ji psala Planoucí Růže. Navíc celkem lehce zjišťujeme, že byla poslána z telefonu Radky, kamarádky Planoucí Růže, s níž někde slaví Silvestra.

Pak se holky zavřou a vedou holčičí řeči o integrálech. Šedý Vlk jde hledat telefonní automat, protože chce vytelefonovat starou kartu. V téhle díře se však nic takového nenachází. Zanedlouho se vrací Velký Grizzzly. Následuje slíbený program, Velký Grizzzly nám bude předčítat pohádku. Index, Divoká Orchidej, Sněhová Lilie a Velký Grizzzly si lehají do postelí, zatímco my s Petrem si sedáme poblíž kamen. Zanedlouho se vrací Šedý Vlk z neúspěšného hledání telefonní budky a hraje si Scrabblový patience, poslední tři nebo dvě kostičky se mu umístit nepodařilo. Když Velký Grizzzly dočte pohádku, vypadá to vedle v pokoji, že všichni spí. Dáváme se s Petrem a Šedým Vlkem do Scrabblu. Po chvíli přichází Petrova sestra. Petr s ní mluví jen za dveřmi a slyším něco v tom smyslu, že ona sem někam jde a vyrazili moc brzo. Myslela si tedy, že by mohla chvíli přečkat u nás. Petr ji ovšem odmítá s tím, že ostatní spí, a tak by rušila.

Nato se mu to rozleží v hlavě, mimo jiné po našich výtkách a posílá jí omluvnou SMlSku. Navíc vylézají Divoká Orchidej s Indexem a jdou se projít. Sněhová Lilie si k nám sedá a davši si na kolena zápisky, čistí si nehty. Tak spí vlastně jen Velký Grizzzly. Ale sestra se na Petra nezlobí, jak mu říká do telefonu.

Index s Divokou Orchidejí se vrací. Následně přesvědčujeme Sněhovou Lilii s Divokou Orchidejí, aby se daly do výroby chlebíčků. Mezitím vstal Velký Grizzzly a dává se do jídla. Když dohrajeme Scrabble, vytahuji na světlo denní knihu Proč muži neposlouchají a ženy neumějí číst v mapách, kterou jsem si půjčil od bráchy. Je tam totiž test toho, jestli má testovaná osoba spíše ženský, nebo mužský mozek. Předčítám tedy otázky a ostatní odpovídají. Výsledky jsou celkem zajímavé, ač nikoli překvapivé. Nejženštější mozek má Velký Grizzzly se skórem 200 bodů, na druhém místě je Divoká Orchidej, pak myslím Index a Sněhová Lilie. Následuje Petr a nejmužštější mozek má Šedý Vlk se skórem 40, já jsem na tom ještě lépe[5], protože když jsem si ten test dřív dělal, dosáhl jsem skóre 20.

Přitom podle jmenované knihy lidé se skórem větším, než 180 mají typicky ženský mozek, tam spadl jen Velký Grizzzly a těsně Divoká Orchidej (myslím 180), mezi 150 a 180 body je to tak napůl, tam spadl Index (myslím 160) a Sněhová Lilie (myslím 165), zatímco od 0 do 150 jde o typicky mužský mozek, tam jsme se dostali my s Šedým Vlkem

[5]nebo hůře, to záleží na úhlu pohledu.

a Petrem (mysím 100). Sněhovou Lilii výsledek vyloženě potěšil. Maminka jí totiž často říkávala, ať si najde nějakou holčičku, že holka je mnohem lepší, než kluk[6]. Zas tak jí taky ten výsledek nepřekvapil. I Planoucí Růže jí prý říkala, jak jí závidí, že má Sněhová Lilie tak skvělou kamarádku.

Chlebíčky jsou úplně úžasné, ještěže tu máme ty holky. Po chlebíčkách se Velký Grizzzly snaží jít na záchod, což není tak jednoduché, protože musí rozbít led na nedalekém bazénku, aby mohl nabrat do kýble vodu a záchod zalít. Není proto divu, že na něj musíme chvíli čekat, abychom si mohli zahrát naše oblíbené hry, jako Ó ú vany ó ú vany, Co musí to za lesy být a následně střílečku. Tu ovšem nehrajeme příliš dlouho, protože Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym se chovají hrozně nespolečensky. Šedý Vlk se her neúčastní, jelikož ho to nějak nebere. Pak si trochu zpíváme, do tance se nikdo nemá. Mimo to nám Sněhová Lilie ukazuje, jak se lámou ruce. Totiž takovým zvláštním způsobem kroutí pažemi a tvrdí, že je to výborné protažení. Velký Grizzzly k tomu vypráví, že jel se Sněhovou Lilií vlakem a že mu to tam ukazovala. On se prý chtěl taky protáhnout, ale vypadal u toho asi docela divně, protože se mu nějaká neznámá spolucestující smála.

Nedlouho před půlnocí dostává Divoká Orchidej od Kvetoucí Pampelišky zdravící SMlSku, na což jí všichni odpovídáme. Pomalu se blíží půlnoc, na tento slavný okamžik jdeme ven. Jednu láhev s šampaňským otvírá Velký Grizzzly, ale nevydrží to a práskne jí asi o minutu dřív. Druhou práskám já, tu nám poslala maminka Divoké Orchideje. Po půlnoci se pokoušíme zpívat hymnu. Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií si ji zpívají docela často, ale takhle falešně jsem ji ještě v jejich podání neslyšel.

Vypivše všechno šampaňské, jdeme na procházku. Potom sedíme, trochu zpíváme a Petr vytahuje balónek a šlehačkové bombičky, plněné rajským plynem. Plyn z bombiček pouští do balónku a tím, že jej vdechujeme, navozujeme si euforické pocity a hovoříme velice hlubokým hlasem. Díky tomu ho mohu při zdravících SMlSkách překřtít na Veselý Balónek. Šedý Vlk se na tento experiment dívá s mírným odporem.

Divoká Orchidej jde s Indexem spát asi ve dvě nebo ve tři, my po půl páté, ale přesný čas nevím.

[6]V tom se myslím s maminkou Sněhové Lilie a Planoucí Růže docela dobře shodnu. Taky si myslím, že holka je mnohem lepší než kluk.